

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XII N.º 575
Setmana del 30 de setembre
al 6 d'octubre del 1990
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Tres són les coses que palesen i diferencien la vida del cristià: l'acció, la paraula i el pensament. La preeminència correspon al pensament; en segon lloc cal posar la paraula, que fa comprensible amb els mots allò que el pensament ha concebut; darrerament hi posem l'acció, que duu a terme amb les obres tot el que hem pensat."

Sant Gregori Nissè

AFINANT

La solució és la Pau

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

Els esdeveniments se succeeixen amb tanta rapidesa i són tant imprevisibles en l'afer explosiu del Golf Pèrsic, que és arriscat escriure qualsevol reflexió o comentari sobre aquest conflicte en una publicació setmanal com la nostra. Demà, quan llegireu aquestes ratlles, potser que tot estigui capgirat. Per ara, les notícies de cada dia, de cada hora, són d'una monotonia alarmanant. Ara, la tensió va creixent; no hi ha signes per cap banda de la més mínima distensió. Als ciutadans rasos, aquesta espera tensa que "passi alguna cosa" pot conduir-nos subrepticament a una mena de degradació moral. És a dir, a començar a considerar —o a desitjar, sense ni adonar-nos-en!— l'esclat de les hostilitats com "la" solució del problema menysvalorant-ne el preu altíssim: la guerra. Els creients cal que vetllem i mantinguem ben alta la moral: la pau i la justícia, la solució de qualsevol conflicte, s'han de poder assolir pel diàleg. Com a cristians, aquesta ha de ser la nostra pregària; com a catalans creiem que "parlant la gent s'entén".

Aquest diumenge s'inicia a Roma el Sínode dels Bisbes que tractarà sobre la formació del sacerdot en un món altament canviant

El Clergat del segle XXI



Tot i que ens costi, coneixedors per pròpia experiència de les limitacions de l'home, fer un vot de confiança a la institució eclesial, nosaltres, des de la fe, creiem que l'habita l'Esperit del nostre Cap i Salvador, Jesucrist. Sabem que, sense ella, l'esdeveniment viu de la Salvació no hauria estat a través dels temps, ni bona notícia, ni do, ni llum, ni esperança per a totes les generacions i per a tots els pobles. Ella, enduta per l'Esperit, el fa perdurable, malgrat el llast de les nostres misèries.

És sa i bo que tota l'Església, des del Papa i el Col·legi episcopal fins l'últim cristià més humil, sentim el patiment i l'angoixa de com parlar de Jesucrist a l'home de cada temps i de cada cultura,

per donar acompliment a la missió que el mateix Jesucrist ens ha confiat.

Per això ens n'alegem i pregarem per aquest VIII Sínode de Bisbes, que es farà ressò de les inquietuds de totes les comunitats cristianes del món sobre un tema fonamental: la presència, la identitat i la missió del prevere en el món d'avui i de cara al demà.

Perquè, en el fons del seu cor, les dones i homes d'avui, els nostres poblets, viles i ciutats, estan delerosos que algú s'arrisqui a ser missatger i comunicador de l'amor, de l'esperança, del perdó i del somriure de Déu.

109è Pelegrinatge a Lourdes de l'Hospitalitat de Barcelona.
Del 14 al 19 de setembre

"La Verge Maria em mirava com una persona"

Aquest ha estat el lema pastoral del Pelegrinatge i al seu recer hem viscut amb una gran joia la nostra estada a Lourdes. Com sempre. I és que el Pelegrinatge té això: una autèntica família que estima i on tothom es desviu pels altres, sobretot pels malalts. D'aquí que el tema pastoral tingués també un subtítol suggerent: "Minusvàlids, Malalts, Pelegrins: caminem junts". Hom té la impressió que l'única manera de viure Lourdes és el pelegrinatge. Les altres anades o són turisme o es converteixen amb un

mirar superficial, que no penetra més enllà de la pell.

Enguany hi ha assistit per primera vegada el senyor Arquebisbe, com a Bisbe diocesà. Malgrat només hagi estat entre nosaltres dos dies, ha tingut ocasió d'inserir-se plenament en el desenvolupament del pelegrinatge. Des de l'assistència al moribund fins a la presidència de la Missa internacional, ha estat sempre present a tots els actes i al costat de tothom, com a Pare i Pastor.

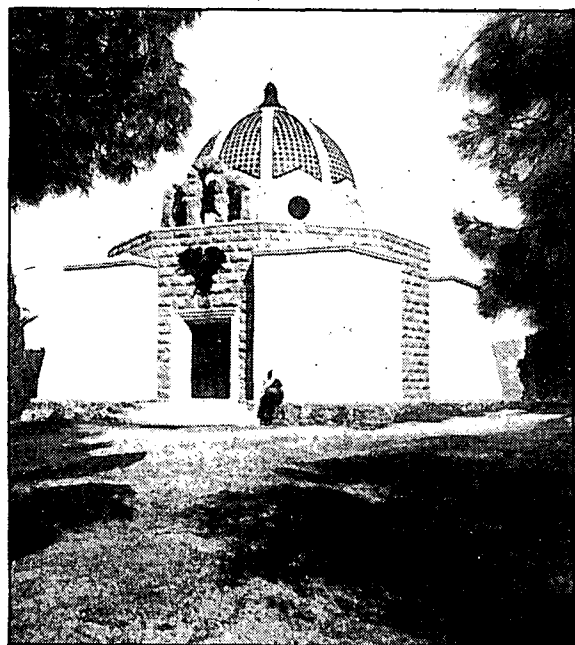
Al Pelegrinatge hi havia 266

malalts i la resta, fins arribar al miler, pelegrins. Nois, noies, grans i persones molt veteranes han fet possible l'assistència deguda als malalts i el trasllat, ràpid i eficaç, als llocs programats. Fa goig de veure aquest estol de davantals blancs i de braçals, no sols dels nostres, sinó dels de tot el món.

Hem tornat renovats de Lourdes per dedicar-nos amb més afany —com ens deia el senyor Bisbe— a les nostres tasques de cada dia, sobretot del nou curs.



PELEGRINATGES A TERRA SANTA GALILEA I JUDEA PELEGRINS DE LA PARAULA



Jerusalem cristiana
Jerusalem jueva
Sant Sepulcre
Basílica de la Resurrecció
Via Dolorosa
Muntanya de les Oliveres
Getsemani
Cenacle

Esplanada del temple
Mur de les lamentacions
Betània
Betlem
Natzaret
Canà de Galilea
Llac de Tiberiades
Caranaüm

Mont Tabor
Benaurances
Cesarea marítima
Jericó
Mar Morta
Ain Karem (visitació)

...i molts llocs més de l'Antic i del Nou Testament.

- Del 3 al 10 de desembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener de 1991

Sol·liciteu informació a l'associació d'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

EGIPTE DEL PASSAT FARAÒNIC AL CRISTIANISME PRIMITIU

10 DIES DE VIATGE AMB UN CREUER PEL NIL
Del 30 de novembre al 9 de desembre

- **EL CAIRE** Ciutat la més gran d'Àfrica, a la vora del Nil, just abans del delta. Nucli antic; ciutatella de Salami, amb la mesquita d'alabastre; mesquita del soldà Hasan; basar de Khan el-Khalili; etc.
- **MEMFIS** Capital de l'antic Egipte. Colós de Ramsès II; esfinx d'alabastre.
- **SAKKARA** Jaciment arqueològic dels més importants i rics del món. Profusió i diversitat de monuments funeraris; piràmide esglaiada de Djoser.
- **LES PIRÀMIDES I L'ESFINX** Les piràmides de Keops, Kefren i Miceri, i l'esfinx de Gizeh, de fa 4.000 anys: una de les set meravelles del món.
- **TEBES** Antic nucli monàstic, amb grans vestigis del que havia estat una ciutat de les més antigues: el temple de Luxor, dedicat a Ammó, d'on va sortir l'obelisc que hi ha a París, i el conjunt o santuari de Karnak. Compta també amb una extensa necròpolis: la vall dels Reis, la de les Reines, el temple funerari de la reina Hatshepsut (a Deir el-Bahari), el temple excel·lent de Medinet Habú, etc., i una curiositat: els colossos de Memnó.

- **ESNA, IDFU I KOM OMBO** El temple d'Esna, dedicat a Khum, déu creador dels homes amb fang del Nil. El temple d'Idfu, del déu Horus (falcó), del període ptolemaic. I el temple Kom Ombo, dedicat a Sobek (cocodril) i a Haroeris (gran sol alat) alhora.
- **ASWAN** Hi ha la gran presa que forma el llac Nasser. Illes Elefantina i Kitchener (jardí botànic), per visitar en falua; mausoleu d'Agà Khan... Panoràmica del Nil.
- **ABU SIMBEL** Temples de Ramsès II, dels més característics, traslladats modernament fora de l'abast de les aigües.
- **ALEXANDRIA** Ciutat d'origen greco-romà, a la desembocadura del Nil, de gran història cultural i religiosa.
- Visita dels llocs indicats
- Creuer de quatre dies pel Nil
- Escursions a Alexandria i Abu Simbel
- Trajecte amb falua, embarcació típica, pel Nil
- Assistència tècnica d'Ultramar Express

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA**

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Aquesta setmana comença a Roma un nou Sínode Episcopal. L'Església que peregrina a Catalunya s'hi farà especialment present a través de l'Arquebisbe de Barcelona. Els sínodes són una realitat col·legial dels nostres temps conciliaris: el Pastor de Roma i cap de tota l'Església crida representants dels pastors de les esglésies particulars per a conuiu amb ells, per a pregar junts, i per a aprofundir qüestions relacionades amb el guiatge pastoral de les comunitats catòliques de tot el món.

El tema del Sínode/90 és la formació dels sacerdots. El papa Joan Pau explicava, en la seva carta als preveres del dia de dijous sant, que aquest tema "aparegué en l'horitzó de l'anterior assemblea del Sínode ara fa tres anys, el 1987". Aleshores, l'objecte de la reflexió sinodal va ser el laicat. En sortí l'exhortació apostòlica "Els fidels laics". També va tenir el seu origen en aquell Sínode, diu el Papa, el document sobre la dignitat de la dona.

Sembla que el tema d'enguany no ha assolit entre nosaltres la ressonància que tingué el Sínode dedicat als laics. Es comprèn, en part, perquè el tema de la formació dels sacerdots afecta directament un nom-

Comença un nou Sínode

bre més reduït de cristians. En part, només: perquè la importància de la preparació dels preveres, dels bisbes i dels diaques, és decisiva, com ho demostra l'experiència de qualsevol fidel interessat en el progrés de l'Església. "El sacerdoti, diu el Papa, no és una institució paral·lela al laicat ni per sobre d'ell. El sacerdoti és per als laics i, precisament per això, té caràcter ministerial, que vol dir de servei. Aquest, a més, fa destacar el mateix sacerdoti comú de tots els fidels: el fa destacar i l'ajuda a realitzar-se en la vida sacramental."

Sovint és tema de conversa o de comentaris escrits l'actual disminució del nombre de preveres. La manca de vocacions es tradueix en un progressiu envelliment del clergat. Les comunitats sovint se senten insuficientment ateses i la seva insatisfacció es

tradueix en peticions angoixoses que els bisbes, amb una no menor angoixa, han de deixar d'atendre. En el futur immediat, serà difícil dotar les parròquies dels serveis ministerials indispensables, tot i la creixent col·laboració dels laics i de les religioses.

El Papa se situa davant aquest Sínode pensant, com sol fer-ho, en l'horitzó del tercer mil·lenni de la vinguda de Crist. Comentant el text evangèlic "hi ha pocs segadors" (Mat 9,37) observa que això fa referència no només a la quantitat, sinó també a la qualitat. "D'aquí ve, conclou, la necessitat de la formació!" I ens exhorta a acompanyar les tasques del Sínode amb la nostra pregària.

Tampoc la situació de les diòcesis catalanes, malgrat els esforços dels seminaris diocesans i de l'interdiocesa, no és gaire falaguera. L'acolliment de les vocacions, la formació dels seminaristes i la seva integració en la pastoral, amb capacitat de renovar-la, no són tasques fàcils. Tant de bo aquest Sínode ens sensibilitzés i ens faci més receptius a l'Esperit que tot pot transformar-ho. Tant de bo la seva llum descobreixi als pares sinodals nous camins de futur.



Fa uns dies, vaig tenir ocasió de participar en l'ordenació d'un jove amic. Veient-lo, en plena joventut prosternat davant les grades de l'altar, consagrant tota la seva vida al servei del Crist, una vegada més he pres consciència de la simple grandesa d'un compromís com aquest. ¡Esdevenir prevere l'any 1990, quina extraordinària aposta!

Estudiant, ajustador, jove executiu..., l'itinerari i el perfil d'aquests joves sacerdots són ben diferents, però tenen en comú haver estat fascinats per un tal Jesucrist, que continua cridant els Pere, els Joan i els Pau a "deixar-ho tot" per arriscar el seu futur al servei de la seva Paraula.

Germà meu, sacerdot de Crist, tu no seràs sens dubte un notable més, però "cridat" per Déu en el si de tot un poble, seràs un germà entre els germans, amatent a la unitat i al creixement de la comunitat que et serà confiada, a la seva comunió amb l'Església universal i a la seva obertura missionera a tots els homes. Seràs més aviat un coordinador que escolta, suscita, vetlla perquè cadascú doni el millor de si mateix, que un funcionari del "sagrat" que decideix de tot, tot sol.

Seràs, a vegades, sol·licitat pels

homes per ser allò que tu no ets pas: un guru investit de poder màgic o un garant de l'ordre sacralitzat. Sovint seràs crucificat entre el seu horitzó massa baix i el de Déu, el vast signi d'amor del qual s'escapa als seus ulls. Potser et demanaran fer de bruïxot que els dona els sagraments-amulets, ritus d'assegurança a tot risc i tu no tindràs res més per oferir-los que el "tresor de l'Evangeli". Evangeli que ens invita a fer morir tot allò que ens impedeix d'estimar per entrar a la vida. Patiràs tal vegada la contradicció de la vida de la qual ni Aquell que t'envia no va poder escapar-se.

Sacerdot de Jesucrist, tu no seràs un funcionari infeudat en una institució que defensa els seus privilegis, sinó un profeta empès per l'Esperit, al servei del Poble de Déu sempre creixent, apassionat al mateix temps per l'aventura dels homes i abrandat per l'Absolut de Déu. La teva vocació singular farà

MICHEL HUBAUT
Franciscà

de tu un home públic i un home d'adoració, un home de solitud i un home de comunió.

Germà meu, sacerdot de Jesucrist, has rebut una missió molt gran i molt exigent! La d'un home que ha de parlar en nom de Déu! Hauràs de proclamar oportunament i inoportunament una Paraula que, alguns dies, et cremarà el cor i l'esperit com una ferida abans de guarir el cor dels homes. Servidor d'una Paraula que et sobrepassa i que no et pertany. No t'imaginis mai que "posseeixes" la veritat. Assaja, simplement, de donar-ne testimoni el més bé possible!

Hauràs d'arriscar aquesta paraula, al matí, migdia i tarda, a to-

tes les edats de la vida de l'home. En les promeses del seu naixement, en les interrogants de l'adolescència, en els engatjaments, els fracassos i els dubtes de la maduresa, en el moment que el seu camí s'obre a l'eternitat.

Sacerdot de Jesucrist, tu hauràs, incansablement, de sembrar la Paraula als quatre vents. Sembrar en les festes i en els dols, en les revolucions, en els moviments socials i les contestacions; sembrar a les places públiques i per les cruïlles dels carrers, en la intimitat de les cases i a l'encontre de l'inconegut.

Hauràs de sembrar damunt les terres devastades i calcinades per la guerra, la fam o la misèria. Sembrar en les terres treballades per la prova, el sofriment o la pregària. Sembrar en la terra verge dels infants, en la terra de les velles i noves cultures, en la terra dels pobles esclavitzats i en la terra regida del tombant de la vida.

"Aquest és el meu cos. Jo et batejo. Jo et perdono..." Totes aquestes paraules que tu pronunciaràs no seran més que el ressò de les de Jesucrist, únic Sagrament de la Vida.

El Senyor t'ha escollit gratuïtament d'entremig del seu poble per celebrar-hi, dia rere dia, la seva nova i eterna Aliança d'amor. Tu no podràs fer mai res més gran que fer present la gesta alliberadora de la Pasqua de la seva vida i obrir als germans les portes del Regne on la Taula ja està servida.

No t'espantin les estrelles clavades a la teva pell que t'humilien, car elles testimonien, als ulls dels homes, que amb la seva gràcia n'hi ha prou. Home de poca fe, tu portaràs la seva força de resurrecció, la seva força d'alliberament i de reconciliació en un pobre vas d'argila.

Sacerdot de Crist, l'Esperit d'amor et donarà la saviesa del discerniment espiritual capaç de dir una paraula de veritat sense descoratjar i de ser bo sense covardia. I tot això que, entre pena i llàgrimes, hauràs sembrat, molt sovint, un altre vindrà a recollir-ho. La teva fecunditat no serà mai la teva sinó la d'Aquell que t'ha enviat.

(De "La Croix")

Sacerdots de Crist

Sacerdot el 1990, quina extraordinària aposta!

RESPIR

BON COSTUM

Em diu un amic meu que ha descobert tardanament l'estreta relació que hi ha entre la pregària de demanda de perdó pels pecats i la pregària d'intercessió. Ell es creia que demanar perdó s'enllestia amb un: "Em sap greu!" i prou. Li havien parlat més d'un cop del ressò comunitari que tot pecat té, però, sense negar-lo, no hi donava gaire importància. Un dia va descobrir que aquest ressò comunitari general i vague, sense que ell se n'adonés, sovint devia concretar-se, és a dir: que el seu mal obrar concret podia fer un mal concret de debò a una altra persona concreta. Pensant, pensant, va adonar-se també que fins suposant que el seu pecat fos perdonat, potser el mal a l'altre persistia. Em diu aquest amic que per això sempre que demana perdó dels seus pecats, demana salvació per a aquells a qui els seus pecats hagin fet mal. Ell s'encomana a la bondat de Déu pels seus mancaments i encomana a la bondat de Déu tots aquells que amb els seus mancaments hagi pogut danyar.

MIQUEL ESTRADÉ

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Juglar
Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrens
Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels, C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona

Impressora: Publigraf, S.A.L. Pge. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. □ Amèrica: 10.650 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. □ Filipines: 11.400 Ptes. □ Àsia més oriental: 14.200 Ptes.

No puc negar la meua preocupació per la poca transcendència educativa que, segons em sembla, hem atorgat a l'esfondrament comunista de l'Europa de l'Est.

Aquesta —diguem-ne "indiferència"— té la seva història. Ja fa molts anys que "l'opulent Occident", en la seva pràctica cultural, havia reduït Europa al Mercat Comú i a la EFTA. L'Est tan sols comptava com a amenaça provocadora de les contradiccions que la democràcia occidental necessita per demostrar la seva autenticitat.

Perquè, curiosament, malgrat l'oblit de l'Europa separada pel "teló d'acer", una gran part de la "intelligentsia" occidental fonamentava la seva "filosofia de la vida" —no la seva "vida"— en el materialisme històric, políticament implantat en les nacions de l'Est. En els ambients "intel·lectualment compromesos", en bona part lligats a la burgesia, era freqüent "pensar en marxista" i "viure en capitalista".

Així doncs, alhora que s'havia estès l'oblit de les nacions de l'Est i de la seva cultura social —l'arrelada en les mateixes fonts que la cultura social d'"Occident"—, la cultura política, sobretot l'elaborada pel "Partit" era un punt de referència dogmàticament ennoblidor per a l'Europa democràtica, principalment per obra dels intel·lectuals autoproclamats "progressistes", amb afiliacions polítiques, culturals i religioses molt diverses.

El plantejament era "o capitalisme o comunisme". Qui no estava amb un havia d'estar amb l'altre. L'única demostració vàlida que no estaves amb un era estar amb l'altre. No hi havia terme mig, segons la visió de la "intelligentsia" progressista que, naturalment, era pro-comunista, o "d'esquerres". I aquesta divisió, que partia de la política, arribava a tota la cultura. El comunisme era la justícia igualitària en l'afavoriment de la llibertat col·lectiva. El capitalisme era la injustícia desigualitària en l'afavoriment de les llibertats individuals. Si es podia viure defensant l'igualitarisme justicier tot gaudint dels avantatges oferts per la tolerància democràtica, magnífic. Pensar segons el model de l'Europa de l'Est "justificava" la consciència amb "el compromís". Viure segons el model de l'Occident feia còmode l'oblit dels germans de l'Est, sense el sacrifici dels quals potser ja fa segles hauríem desaparegut. Més endavant es va anant substituïnt el comunisme pel socialisme, el capitalisme per l'economia de mercat, el marxisme pel pragmatisme.

L'Europa de l'Est i l'escola

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

Així tot plegat esdevenia menys estrident en la còmoda societat consumista. Però no menys materialista.

Aquests plantejaments, naturalment, van arribar —i en bona part no n'han sortit— a l'escola. Hom ha ensenyat la història acceptant "com a mètode d'anàlisi científica" el marxisme; realitats tan importants com la societat i el llenguatge han estat explicades amb el neutralisme científic de l'estructuralisme; la ciència ha estat valorada com a única veritat, sempre provisional i experimentable; hom ha treballat en la construcció de la vida dels alumnes ignorant la finalitat i afirmant la primàcia absoluta del mètode; la humanitat ha restat reduïda a allò que és funcional tot menyspreant l'essencial; l'orientació ha mirat solament la professió i ha oblidat la condició personal; hom ha identificat el treball amb el benefici utilitarista i l'ha deslligat de la gratuïtat contemplativa; en fi, s'ha plantejat la vida sobre la base del pragmatisme eficaçista i el refús de tota exigència metafísica...

Tot això ha produït un món occidental molt "informat", idòlatra, fins i tot, de la informació; però molt poc "format", enemic acèrrim, fins i tot, de la formació. Un món que ha acceptat que "tot és per a l'home"; però que, en no voler saber "per a què o per a Qui és l'home", s'està destruint malgrat tots els pacifismes i tots els ecologismes.

A partir d'aquí, la resposta al "fet inesperat" de l'esfondrament de l'Est manifesta un sentit adés principalment polític, adés principalment econòmic. No sembla tenir un sentit cultural. Perquè l'Occident ha perdut, en gran part, la seva identitat, de cap manera reduïble a l'èxit econòmic i consumista d'un mercat, encara que sigui "comú".

La bandera que aixeca l'Occident és la del relativisme. "Els estats comunistes —ens han dit els diaris— actuaven

a partir de creure's que tenien la veritat. Els occidentals, a partir de creure que la veritat no existeix. Allà tot s'ha esfondrat. Aquí tot viu. El futur està en la negació de la veritat i en ser-hi conseqüents".

Davant d'aquesta interpretació, ¿què podem fer, què hem de fer els qui treballem a l'escola, especialment si som catòlics, per ajudar els alumnes en la seva resposta positiva a aquest moment històric que no té parió? ¿Podem creuar-nos de braços? ¿Podem accontentar-nos a deixar que els nostres joves ofereixin la imatge de la llibertat consumista que porta a la droga, al alcoholisme, a l'erotització, a la delinqüència, a la buidor? Perquè aquest és el delme que la llibertat ha de pagar, segons molts divulgadors de la "intelligentsia" ex-marxista-capitalista.

¿A on ens pot conduir tot això, basat en la més crassa ignorància del que va fonamentar la realitat mateixa d'Europa?

A casa nostra, en aquests moments, tothom està preocupat —jel qui n'està!— per la reforma. No vull negar importància a "l'immediat". Però, ¿no tenim el perill —greu— d'anar deixant "el definitiu", "el permanent", "el que dóna sentit", sempre per més endavant?

I aquesta forma d'actuar, ¿no sotmet, de fet, "la veritat" —inassolible integralment en aquest món, però "sentit de la vida" en l'acostament a ella— a la realitat quotidiana, manipulable i manipulada pels poders del món?

¿No ens hauríem de preocupar de fer conèixer el nostre comú passat per tal de construir dignament un futur comú no solament als europeus sinó a tots els homes?

¿No hauríem d'ajudar a la conscienciació de la nostra condició solidària, manifestada en la forma com "dominem la terra"?

¿No hauríem d'empènyer els nostres joves a obrir les oïdes del seu cor a la veu de l'Est europeu que, des del seu dolor, pot dir moltes coses a la nostra "alegria"?

¿No ens hauríem de sentir obligats, com a cristians, a donar davant dels nostres alumnes, testimoni del sentit universal —catòlic— de la redempció de Jesucrist?

¿No hauríem de tenir molt més present —i dir-ho als nostres joves— que Qui digué de Si mateix "Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida", és el mateix que digué "la Veritat us farà lliures"?

Si els catòlics que treballem a l'escola responguéssim així a aquest moment històric!

L'escola neutra és una utopia. Pensar que eliminada la classe de religió, ja tenim una escola neutra, és desconèixer un fet evident: l'infant no rep educació religiosa sols a la classe de Religió, sinó també —de vegades amb una repercussió molt més fonda— a la de Ciències i a la de Filosofia i a la d'Història i a l'ambient que es respira a les aules i en els criteris i en la manera d'actual —en l'exemple— d'un professor o de l'altre... I res d'això no és neutre.

Com tampoc no és neutre la llar, on els pares procuren —segons les pròpies conviccions— educar els fills en una actitud determinada davant els grans problemes de la vida. Com es pot pretendre, doncs, si l'escola és una prolongació de la llar, que hi hagi una escola neutra?

Convencem-nos: l'escola neutra és una pura entelèquia sense base que la sostingui. Tot ensenyament, com tota educació, va acompanyada d'un sentit de la vida que amara i matisa la formació que s'imparteix. El sol fet d'ometre de manera habitual en el pro-

cess de formació dels alumnes, els aspectes que toquen a les actituds pregones que l'home adopta davant la vida, davant els altres homes, davant el món i davant Déu, implica ja una posició i ideologia determinada, o hi indueix. **Darrera de tot model d'ensenyament hi ha sempre un projecte d'home i sempre es transmet, fins inconscientment, una forma determinada de concebre l'existència humana.**

Històricament s'ha comprovat que sota l'etiqueta d'escola neutra, s'introdueix a la pràctica una educació atea que duta per professors agnòstics, degenera amb facilitat en educació antireligiosa.

L'objectiu final del procés educatiu —legim a la **Declaració de l'Episcopat Espanyol sobre llibertat d'ensenyament**— és la maduració d'un home responsable i lliure. Per això l'educació és un procés alliberador que capacita l'home sobretot en les primeres etapes de la vida, per tal que sigui

Allò que la LOGSE ha oblidat

LUIS RIESGO MENGUEZ
CARMEN PABLO de RIESGO
Psicòlegs

amo de les seves decisions ordenades al desenvolupament dels autèntics valors personals. N'hi ha que pensen que per fer això, és convenient sotmetre l'infant i l'adolescent a l'influx contradictori de diverses opinions i concepcions de la vida i del món, com si en aquestes etapes de la vida humana hi hagués ja prou capacitat per un discerniment crític vertaderament personal. Un tal procedir pedagògic conduiria, en la majoria dels casos, a un agnosticisme i indiferentisme pràctic, que tanquen la porta a una opció veritablement responsable. En les eta-

pes de la vida on es forma la personalitat de l'infant i del jove, cal de primer ajudar-lo que assoleixi un nucli de conviccions, coneixements i valors —certament amb mètodes actius, que de manera adaptada al seu nivell concreïn el seu esperit reflexiu—, que li permetin la formació d'uns criteris personals. Dit d'altra manera, hom no pot pretendre que l'infant o el jove facin una veritable confrontació crítica sense haver assolit prèviament una ferma identitat personal".

I és que la maduresa de l'individu i la seva formació integral demana que alhora que es desenvolupen uns altres aspectes de la personalitat, es pari atenció a la dimensió religiosa. **L'obertura de l'home al transcendent és una**

dimensió constitutiva radical de l'ésser humà. Per tant, una formació completa exigeix que es pari atenció a l'univers espiritual de la persona.

Aquesta és la raó per la qual l'Església ha volgut sempre ser present a l'àmbit de la cultura i de l'escola. L'Església —tornem a citar la Declaració de l'Episcopat— se sent violentament mutilada i lligada en aquells països on no es permet aquesta presència en l'ensenyament, bé en centres propis, bé en les altres escoles on es formen els fills de pares catòlics. Pretendre imposar l'escola neutra vol dir el desconeixement més complet d'aquest principi de dret humà que és la llibertat religiosa, principi que respon al dret que tenen els infants i adolescents que se'ls estimuli a apreciar, amb recta consciència, els valors morals i a prestar-hi l'adhesió personal, alhora que se'ls forma per conèixer i estimar Déu més bé.

La meua afinitat amb "Catalunya Cristiana"

Sr. Director:
Ahir vauig adquirir "Catalunya Cristiana" corresponent a la setmana 28 juliol-4 agost.

Si em permet que li sigui ben sincer, li diré, que és la primera vegada que el contingut i el format d'aquest setmanari m'han revelat la ignorada afinitat "fisiològica" que existeix entre vostè, el seu redactor en cap, i un servidor.

És cert que no sóc un asidu lector, i que moltes vegades he dipositat les cent pessetes sense endur-me'l a casa perquè el contingut catòlic de moltes edicions anteriors s'assemblava tan poc a mi que tot ho passava per sobreentès. Però, el d'aquesta setmana se m'ha afigurat totalment diferent. No sé què m'ha sollevat el sentiment.



El cristià ha d'estimar la pròpia llengua

Sr. Director:
He llegit a C.C., núm. 551, una carta al Director, signada pel Sr. Anton Figueres Raset, en la qual afirma que C.C. és "més Catalunya que cristiana". La seva tesi es recolza en un comentari que el Director va fer en què es lamentava que el Papa no ens hagués felicitat les Pasques en català i, a més, per l'escrit "Clam a Roma" (C.C. 544). Em sap greu que un cristià s'escandalitzi per això. Voldria puntualitzar-li el següent:

1.º Jo entenc que hom és patriota precisament perquè és cristià, és a dir, perquè estima. Un cristià no es pot desentendre de la seva terra com no es pot desentendre de tot el seu entorn. Em refereixo al nacionalisme o patrio-

JOAN BTA. SOLDEVILA i TUR

ACUDIT



ARA MATEIX

De vegades, cal matisar

J. CARRERA PLANAS

El petit enrenou que han muntat alguns mitjans de comunicació a l'entorn d'un editorial sobre l'onze de setembre, aparegut al Full Diocesà dels Bisbats de Tarragona, Vic i Solsona, fa, per dir-ho amb un títol teatral, "una vella i coneguda olor"... Tenim molta gent a l'aguait, freturosa, com molts espectadors als estadis, que l'equip contrari faci qualsevol atzagaiada que justifiqui la cridòria i, si pot ser, la targeta vermella. Tant, que si no la fa, la inventen.

Però, precisament perquè tot això és vell i conegut, cal una certa cautela a l'hora de tractar segons quins temes. L'escrit del "Full Diocesà", tot fent una crida, escaient a la festa, a envigorir la nostra identitat com a poble, introduïa, de passada, una allusió al tema de la integració a Catalunya dels ciutadans que hi han vingut d'altres llocs. Ara bé, com ha quedat ben palès, aquesta és una qüestió que no és bo tractar per allusió ni de passada. Demana una matisació. Sense ella, l'apressada exhortació a integrar-se ha sonat a impositiva, i mots com "agraïment" —antipàtic de necessitat, en aquest cas— o "conversió" —que val més reservar a l'àmbit religiós— han tingut efectes contra-productius.

Tot plegat, no res de gaire greu, si no fos per una cosa, l'única que em mou a parlar-ne: les reaccions que s'han produït i que, segons que lleigeixo als diaris, ja han arribat a les ponències d'algun partit, poden crear confusió sobre quina ha estat i és la posició de l'Església catalana en aquest punt.

Va haver-hi un moment, en els anys seixanta, que l'arribada d'immigrants va ser massiva. Només a la província de Barcelona, de 1961 a 1965 en van venir 580.000... L'atenció de l'Església a aquest fenomen desbordant va ser, sobretot, social, a més de pastoral. Com diu el document

episcopal "Arrels cristianes de Catalunya", "entorn de les parròquies, única presència activa, durant molts anys, de la societat catalana a les zones de més immigració, han sorgit escoles, cooperatives d'habitatges, agrupacions culturals i àdhuc sindicals". L'eficàcia d'aquesta acció pastoral la veiem, també, en tantes persones que accediren a càrrecs de responsabilitat en els moviments apostòlics, i en tantes que hi trobaren al punt d'arrencada d'un compromís social que després han continuat en el camp de la política. Tot això, incondicionadament i, sovint, buidant el centre de les ciutats del clergat més jove i dinàmic, per tal de potenciar els suburbis on, no cal dir-ho, en la llengua i en l'ambient dels immigrants, van dur a terme una tasca esforçada.

El fenomen de la immigració també va suscitar, com és lògic, un procés de reflexió teòrica. El 1966, "Qüestions de Vida Cristiana" (volum 31) ja va aplegar, sota el títol general de "La immigració", un conjunt d'estudis i de reflexions sobre el tema, des d'un punt de vista cristià. Dos anys abans, havia sortit "Els altres catalans", de Francesc Candel, un llibre que va suscitar innombrables conferències a centres eclesials, de vegades unides a la projecció de "Serà tu tierra", un film amateur que va fer fortuna. A partir d'una voluntat decidida d'evitar el risc de dues comunitats

enfrontades a l'interior de Catalunya, la reflexió avançà en una línia d'obertura: del concepte d'assimilació, que dona a l'immigrant un paper passiu i concep Catalunya com una realitat estàtica, es passa al d'integració, en el qual el nou vingut no és vist com un element passiu o neutre, sinó com a actor conscient de la construcció d'un futur que ell també contribueix a enriquir. El 1975, en unes sessions d'estudi promogudes pel Grup Sant Jordi, secció, aleshores, del Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans, s'aprofundí el concepte d'integració alhora activa i receptiva per les dues parts (Quaderns de Pastoral, núms. 35 i 36).

Aquest procés dels cristians no és separable de l'evolució general del pensament del país. S'inscriu, amb matisos propis, dins del que l'estudiosa americana Jacqueline Hall anomena el neo-nacionalisme. Ella fa esment, en aquesta línia, de Jordi Pujol, Jaume Nualart, Jordi Nadal, Ernest Lluch, Alexandre Cirici, Manuel de Pedrolo i Badia Margarit, entre d'altres. D'aquest últim cita aquest text: "els catalans tenim massa experiència en aquest camp per no defensar també els drets lingüístics dels immigrants. (Perspectiva Social, n.º 14, juliol-desembre, 1979)

Aquesta llarga marxa cap a la integració a Catalunya, com a realitat nacional específica, de la població arribada i, ara, ja assentada, d'anys, aquí, té un legitim vessant jurídic, irrenunciable, que s'expressa en lleis, com ara la de normalització lingüística. Però té també un vessant de cordialitat, de fascinació per un projecte de país, d'enamorament d'una terra i d'una història... que pot arribar —i de fet, fins ara ha arribat— on no arribarà mai una acció de poder. Sobre tot si el poder és petit, i és precisament en aquest segon vessant on sempre s'ha mogut amb eficàcia l'acció dels cristians de Catalunya.

tisme legítim; no a l'agressiu, absorbent i imperialista que conculca els drets dels altres i, per tant, és anticristià. Qui estima la pàtria, estima la llengua i la defensa com a bon cristià i, a més, respecta les altres pàtries.

2.º Jo penso que quan, sigui qui sigui, sobretot una personalitat, s'adreça al poble, és lògic, just, equitatiu i saludable, que ho faci en la llengua del poble i no en una llengua estrangera, encara que tothom l'entengui. Això és un principi de cortesia i de respecte. Altrament seria fer el joc a favor dels qui durant tantíssims anys han intentat esborrar la nostra identitat del mapa. Malgrat tot, a mi em sembla que el Papa personalment no coneix el fet català, i pots ser algú li va dir que la "llengua d'Espanya és l'espanyol", ja que no veig que pugui tenir cap motiu per ofendre'ns. Segurament que si al Papa li apunten el fet català, ens entendrà molt bé, atès a més, el problema polonès que ell tan dolorosament ha sofert. En fi, Sr. Figueres, haureu d'admetre que va ser una relliscada no parlar en català.

3.º Veig que us heu enfadat per un fet que un indiferent qualificaria de discret i anodi i, francament, jo no us comprenc, i menys encara comprenc que ens titlleu de "psiconeuròtics" essent, com dieu, tan català.

4.º Jo no veig que C.C. sigui una revista de foment catalanista abans que cristiana, com veniu a dir. C.C. és un setmanari cristià que s'edita a Catalunya, la llengua de la qual és el català, i que fa una versió en català i una altra en castellà que informa de totes les qüestions, incluídes les lingüístiques i patriòtiques que directament o indirectament afecta a l'Església. Crec que no us podeu pas queixar. En això el qui no recull escampa, i ¿com podeu dir, a més, que "aquesta realitat és un fet patològic"? La malaltia, estimat amic, és una anomalia i, en aquest cas l'anòmal és NO estimar i NO defensar la pròpia llengua. Jo us

demano, Sr. Figueres, que tot això us ho repenseu. ¿No estimeu la vostra família en preferència a la del veí, a la qual també heu d'estimar perquè sou cristià?

Em deixo encara molts altres arguments, ja que la brevetat d'una carta al Director no em permet ser més extens. Amb tot, estic a la vostra disposició.

JOSEP SERRA i ALOY

El Sr. Genís de Tera ha passat de rosca

Sr. Director:

No he pogut fer mai cap pelegrinatge amb Catalunya Cristiana, per impediments familiars. Per tant, no tinc prou elements de judici per replicar una carta del Sr. Genís de Tera, publicada aquesta setmana (5-11 d'agost 1990). Desitjo que alguna persona amb més coneixements, ens vulgui donar la seva opinió sobre els viatges o peregrinacions organitzats per l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana, criticades per l'esmentat Sr. Tanmateix, diré alguna cosa que, de retop m'afecta a mi. Jo no sé si pertanyo al grup de "aquesta vull" o el de "aquesta no vull", només sé que m'han deixat de publicar més d'una i més de dues cartes que em semblaven importants i fins i tot indispensable alguna d'elles; i ara, en la perspectiva del temps, agraeixo que no ho hagin fet. Vull dir que, jo no crec en el sistema classificatori de "aquesta vull i aquesta no vull"; en canvi, sí que crec, i fermament, en la professionalitat i la veterania periodística de la direcció de "Catalunya Cristiana": l'autoritat moral i el discerniment just per saber fer bon ús de la llibertat d'expressió que actualment gaudim.

I tocant a la resta de la carta, la meua impressió és que el Sr. de Tera "s'ha passat de rosca", com diuen ara. En una altra carta més afortunada, en comptes de "fer volar coloms" espero que ens doni una solució pràctica perquè la nostra publicació surti, no bastant bé, sinó bé del tot i "sense gemenar les peripècies..."

Abans d'acabar aquesta carta, rellegeixo l'últim o penúltim paràgraf de la seva i, declaro rotundament que no penso pas entrar en el grup dels que "no poden formar part de la selectivitat de lectors adinerats..." ¡Que Déu em guardi de protagonitzar l'escena del fariseu i el publicà...! "Senyor us dono gràcies perquè jo no sóc com aquell d'allà darrera..."

JOSEP M. SANS i MANRESA

Els sants sacerdots diocesans

Sr. Director:

Al "Full Dominical" del passat 20 de maig se'ns diu que: "Sant Josep Oriol és l'únic prevere diocesà de l'Església catalana que ha estat canonitzat", i al n.º 554 de "Catalunya Cristiana" podem llegir que: El Dr. Tarrés fa tot sol el seu camí. No té cap Congregació que l'empari i treballi per ell". Crec que podem estar totalment

FRATERNITAT DE VIDA EN COMÚ

Està en projecte l'obertura d'una fraternitat de vida en comú. Voldríem que aquesta fraternitat fos una imitació de la casa de Natzaret. Oració, treball. Vida humil i senzilla. Interessats escriviu a: Apartat de correus 628 43080 Tarragona

convençuts que si no hi ha molts sacerdots diocesans canonitzats, és per això, perquè no tenen cap orde o congregació religiosa que es preocupi de la seva canonització. Jo mateix a més a més de Mn. Tarrés, he conegut tres sacerdots, que els que tinguérem la sort de tractar-los, els tenim per Sants. Amb el que hi vaig tenir més relació, fou Mn. Salvador Pou, que morí d'accident essent rector de Torrelles de Foix, estimava en gran manera Déu i el proïsme, fou profundament pietós i humil i el poc que tenia ho donava als que ell considerava po-

bres, encara que no li demanessin res. Morí pobríssim. Poc després del seu traspàs, es parlà d'introduir el procés de beatificació i canonització, però com que no ha tingut cap congregació que se'n preocupés, no ha tirat endavant. Deu haver-n'hi moltíssims d'altres que jo no he conegut, que també són dignes de ser venerats als altars, però per causa de no tenir qui, amb els mitjans necessaris, se n'ocupés no els tenim al catàleg dels Sants.

MANUEL SURINYACH

MISSATGE DE LA MARE DE DÉU A MEDJUGORGE 25 d'agost del 1990

Estimats fills, avui desitjo invitar-vos a prendre seriosament i a practicar els missatges que us dono. Ja sabeu, fillets, que estic amb vosaltres i que desitjo conduir-vos tots al cel per un mateix camí que és bo per els qui el descobriuen en la pregària. Per això, fillets, no oblideu que us cal viure en la vostra vida diària aquests missatges que us dono a fi que sigueu capaços de dir: "He pres els missatges i he procurat de viure'ls." Estimats fills, us protegeixo amb les meves pregàries davant del Pare celestial. Gràcies per haver respost a la meua crida.

AMICS DE MEDJUGORJE - C/ del Carme, 11, baixos - 08700 IGUALADA

INSTITUT DE TECLOGIA DE BARCELONA

Vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya Diputació, 231

L'Institut de Teologia de Barcelona, el dilluns, dia 1 d'octubre, a les set del vespre, inaugurarà el curs acadèmic 1990-91.

El Dr. Josep M. Martí i Bonet pronunciarà la lliçó inaugural

"Vers el naixement d'Europa"

Missatge del Sant Pare per a la Jornada Mundial de l'Emigrant (30 de setembre)

No hi ha estrangers a l'Església

"L'Emigrant catòlic, allà on vagi, forma part de l'integrant de l'Església local, amb tots els deures i els drets que l'esmentada pertinença comporta. L'acollida que l'Església local li doni és un testimoni i una prova de la seva catolicitat. No hi ha estrangers a l'Església, ja que en virtut del baptisme el cristià pertany a la comunitat cristiana del territori que resideix".

Així s'expressa el papa, Joan Pau II, en el seu missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant, que se celebra avui, 30 de setembre.

Publiquem els paràgrafs més significatius de l'esmentat missatge.

Voldria reflexionar juntament amb vosaltres amb motiu de la Jornada mundial de l'Emigrant sobre un problema que està resultant cada vegada més preocupant: el perill, al qual estan exposats molts emigrants, de perdre la seva pròpia fe cristiana per causa de sectes i de nous moviments religiosos que proliferen constantment.

Difícil situació per al qui emigra

L'Església està cridada a desenvolupar un paper d'acollida i de servei cap als emigrants. La condició de desarrelament en què es troben i la resistència amb què l'ambient reacciona envers ells tendeixen a apartar-los als marges de la societat.

L'emigrant catòlic, allà on vagi, forma part integrant de l'Església local. N'és membre efectiu amb tots els deures i drets que l'esmentada pertinença comporta. L'acollida que l'Església local li doni és un testimoni i una prova de la seva catolicitat. No hi ha estrangers a l'Església, ja que en virtut del seu baptisme el cristià pertany, amb ple títol, a la comunitat cristiana del territori on resideix. El esmentada comunitat ha de reivindicar aquesta pertinença, no sols per valdre drets, sinó més aviat per prestar serveis als humils. La difícil situació de l'emigrant dilata el cor per a l'acollida i impulsa a respondre amb major atenció a les seves exigències.

Crist, esperat i reconegut en l'estranger

Per això, hauria de ser evident que la comunitat a la qual arriba l'emigrant, és una comunitat capaç d'acollir i

d'estimar. La comunitat dels qui creuen en Crist no ha de mostrar mai el rostre trist del qui se sent destorbat en els seus compromisos i projectes diaris, sinó que ha de manifestar el rostre alegre de qui ha descobert Crist, esperat i reconegut en l'estranger.

L'esforç de promoció no és solament un dels aspectes de l'acció pastoral. També és important la formació cristiana mitjançant la proclamació de les veritats de la fe i l'anunci d'aquelles realitats últimes a les quals mira l'esperança cristiana. L'emigrant té dret a això, i l'Església té el deure d'ajudar-lo també en això. No es tracta d'una pastoral ordinària, comuna a la majoria dels fidels, sinó d'una pastoral específica, adaptada a la situació de desarrelament, típica de l'emigrant que es troba forçat a viure lluny de la seva comunitat d'origen; una pastoral que ha de tenir present la seva llengua, i sobretot la seva cultura, en la qual expressa la seva fe; una pastoral que, com exigeix la constitució apostòlica *Exsul familia*, "ha de ser adequada a les seves necessitats (dels emigrants) i tan eficaç com aquella de la qual gaudeixen els fidels de la diòcesi" (*Titulus primus, pars 1*).

Una parròquia "personal" per als emigrants

La fe és única, però la manera de viure-la pot variar segons les diverses tradicions culturals. La fe no pot ser comunicada i desenvolupada si no és a través dels canals de la cultura humana. Ignorar aquesta exigència i obligar l'emigrant a viure la seva pròpia fe amb formes que no



"Hauria de ser evident que la comunitat, a la qual arriba l'emigrant, és capaç d'acollir i d'estimar"

sent com a pròpies significa forçar-lo a l'auto-marginació, amb les conseqüències i perills que en deriven també per a la fe. Això serveix no solament per als individus, sinó també per als grups, ja que la dimensió comunitària és indispensable per a l'experiència de la fe. I és útil la presència de comunitats ètniques que arrosseguin, dins de les quals cada individu viu i s'expressa.

Són diversos els instruments operatius de què disposa l'Església per respondre a aquesta exigència pastoral. Entre aquests el més important i recomanat és, certament, la parròquia personal, de la qual la mateixa constitució apostòlica *Exsul familia* en fa un judici positiu: "Tots coneixen els beneficis que aquestes parròquies, freqüentades assíduament pels emigrants, han aportat a les ànimes i a les diòcesis, i tots les

tenen en una gran i merescuda estima" (*Titulus primus, pars 3*). L'anàlisi comparada de l'experiència en els països de llarga tradició d'immigració demostra que les parròquies personals han ajudat, més que qualsevol altra iniciativa, a salvaguardar la fe dels emigrants de tants perills en que s'han trobat. Les comunitats ètniques que s'han desenvolupat amb el temps han contribuït notablement a la renovació i a la consolidació de l'Església d'acollida, de manera que es podria afirmar que un savi plantejament de la pastoral dels emigrants serveix per mostrar la capacitat objectiva que té l'Església local de viure en la seva integritat l'ensenyança de Crist.

Contra els setges que fan perillar la fe

Estimats emigrants: "Manteniu-vos fermes en la fe, si-

gueu homes, sigueu forts" (1 Co 16, 13). L'exhortació de l'Apòstol Pau és un ressò de les paraules del Senyor que ens invita a construir la nostra pròpia existència sobre la roca sòlida que és ell mateix. Jesús, Fill de Déu, ens assegura la salvació. Només qui està fermament arrelat en ell pot donar fruits que resistixin el desgast de totes les modes, incloses les de les sectes religioses.

Com més us endinseu en el camí de la vida cristiana, més us posareu al recer dels setges que atempten contra la vostra fe.

La Mare de Déu, que heu après a conèixer i estimar des d'infants en les vostres famílies i a la qual sens dubte heu acudit moltes vegades en els moments de dificultat, vetllí sobre vosaltres i us ajudi a recórrer amb valentia, fidelitat i constància el camí de la perfecció cristiana.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Egipte: greu situació dels cristians

Malauradament ben poca cosa coneixem nosaltres, els cristians d'Europa sobre la greu situació dels cristians d'Egipte, uns sis milions de coptes ortodoxos i uns cent setanta mil coptes catòlics.

Un comentarista escriu que l'amenaça del fundamentalisme s'estén com una taca d'oli i provoca la intransigència com a excusa de grans crisis econòmiques existents en aquell país.

Pels cristians egipcis la situació s'ha agreujat durant els últims mesos. La primera guspira que va encendre el conflicte fou el passat mes de març, quan en les mesquites de Mena i Abu Qurgas, els líders musulmans arengaren els seus fidels a "executar els cristians". Foren destruïdes cinc esglésies i posats a la presó alguns sacerdots cristians.

Actes semblants es repetiren el mes d'abril a la província de Al-Fayoum, i les coses arribaren a un grau màxim el dia 11 de maig a Alexandria, quan un musulmà fundamentalista assassinà el sacerdot copte, Abdel-Messih, la seva esposa i tres cristians més

quan sortien del temple, després d'un acte litúrgic.

Enfront d'aquestes agressions, l'organització egípcia per la defensa dels drets humans ha publicat -segons la revista, "Mundo Negro"- un document denunciant les violacions de la llibertat religiosa en el país, així com la complicitat de les autoritats, que no han fet res per evitar aquests abusos davant el temor d'enfrontar-se directament amb els fundamentalistes musulmans.

En aquests darrers anys ha augmentat el fanatisme dels fills de Mahoma i amenaça cada vegada més l'existència i permanència dels cristians coptes, tant a Egipte com en altres països. És un fet que Europa ignora perquè es tracta d'una minoria religiosa, i perquè la preocupació mundial se centra més en la crisi del petroli en el golf Pèrsic.

FRANCESC GAMISSANS

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella serosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

COLÒMBIA

Polèmica per la qüestió "mort digna"

La polèmica sobre la eutanàsia, mal anomenada «mort digna», sembla haver sorgit novament a Colòmbia arran de la recent presentació als Estats Units de la denominada «màquina de la mort».

El debat s'ha estès a diversos mitjans de comunicació com la televisió i la ràdio. Precisament en un recent programa radial transmès a nivell nacional, monsenyor Libardo Ramírez, bisbe d'Armènia, s'encarregà d'aclarir algunes intervencions simplistes sobre el tema que s'havien produït al llarg del programa. El prelat colombià afirmà que moltes opinions en torn a l'eutanàsia «no compten amb els fonaments d'un sa humanisme i del cristianisme», i afegí que «sota l'emotivitat del sentiment, hi ha una fàcil acceptació del que de fet és un crim com el suïcidi, i a l'ajut bàrbar o "científic" a la seva realització».

Monsenyor Ramírez va manifestar també que l'Església «considera aterroridor» que es defensi el dret de disposar autònomament de la vida «fora de la llei de Déu» i que es miri «com una conquesta de la humanitat el "suïcidi suau"». El prelat va refusar també que es presenti el suïcidi com un fet de «valor» quan en realitat «és un error fruit de la covardia».

Durant la polèmica, un ràdioodol va pretendre justificar la pràctica de l'eutanàsia en afirmar que les despeses d'un malalt en cures intensives és summament alt i hi ha molt poques possibilitats que el pacient en surti amb vida. Tanmateix, un dels conductors de l'espai radial refutà aquesta afirmació i digué que en un recent estudi realitzat en una clínica local va mostrar que

un 90 per 100 dels malalts de cures intensives aconsegueixen recuperar-se i que tots els hospitals de l'Estat que compten amb les cures intensives estableixen els seus preus d'acord a les possibilitats econòmiques dels pacients.

VENEÇUELA

La nova evangelització i les sectes

L'arquebisbe de València (Veneçuela), monsenyor Jorge Liberato Urosa Savino, en una recent entrevista concedida a Ràdio Vaticà, ha afirmat que a Amèrica Llatina hi ha des de fa anys un gran despertar religiós i espiritual; les persones tenen necessitat de Déu, busquen el que és sagrat i senten la necessitat d'experiències religioses profundes. Les sectes són una resposta oportuna, però equivocada a aquesta situació. Per això hem de millorar la nostra evangelització, renovant-la, com ha dit el Sant Pare; cal portar Crist i la seva Paraula arreu, dia i nit.

Així mateix, monsenyor Urosa assegurà que on l'evangelització es renova en la seva expressió, en els seus mètodes i en el seu ardor salvífic, els grups fonamentalistes no tenen èxit, no penetren, no recullen. Això demostra que el problema de les sectes és un problema nostre i està relacionat amb la nostra coherència.

BOLÍVIA

Perillosa iniciativa nord-americana

S'ha sabut que a Bolívia, a 520 quilòmetres de la ciutat de Santa Cruz, a la base de Chimoré, un oficial nord-americà està dictant cursos oficials d'Amèrica Llatina per a la lluita antidroga. Paral·lelament, en la zona de

Els provincials combonians, amb el Papa

Del 23 de maig al 9 de juny passats es reuniren a Roma els vint-i-sis superiors provincials dels combonians per preparar els temes del capítol general, que tindrà lloc l'any vivent. En la fotografia, el provincial d'Espanya, pare Juan José Tenfas, saluda el Papa en el curs d'una audiència celebrada al final de la reunió



ÀFRICA

Presentat el document de treball del Sínode africà

El passat 24 de juliol es va donar a conèixer oficialment el text del document de treball per a la preparació del Sínode africà. Els bisbes africans tenen un termini fins al 30 de novembre del 1991 per respondre, juntament amb els seus sacerdots i líders laics, a les vuitanta-una qüestions sobre els cinc grans temes que tractarà l'assemblea sinodal: l'evangelització, la inculturació, el diàleg amb altres religions, la justícia i la pau, i els mitjans de comunicació social. Segons monsenyor Jesús Catalá, de la Secretaria del Sínode, el Sínode africà se celebrarà probablement el 1993, en un lloc encara no decidit.

SUÏSSA

Milions de morts es poden evitar

Segons un informe elaborat per l'OMS (Organització Mundial de la Salut), és possible evitar la mort prematura de 200 milions de persones previstes d'aquí a l'any 2000, amb només dedicar a la salut una petita part dels recursos disponibles. Anualment es produeixen 50 milions de morts per diverses causes, sobretot malalties, el 80 per 100 d'elles en els països subdesenvolupats.

COSTA RICA

Els pobres, opció per a les esglésies

Els pobres d'Amèrica Llatina constitueixen opció obligada per a les esglésies cristianes per mandat de les Sagrades Escripures, assegurà el rector del Seminari Bíblic Llatinoamericà (San José de Costa Rica), José Duque.

El religiós, un pastor metodista colombià, declarà que el Seminari actual dedicat a la formació de líders religiosos, és el resultat d'un llarg procés de 67 anys de presència en el continent.

Duque, que va assumir el càrrec el passat 1 de juliol, afirmà que «el seminari existeix no per nosaltres mateixos, sinó gràcies a un moviment eclesial real, històric i en desenvolupament, que creua totes les denominacions i confessions». Agregà que aquest moviment eclesial requereix ser ben definit, ja que certament no comprèn sectors tals com l'anomenada «església electrònica», ni aquells «que amb base a dòlars» es dediquen a dividir les nostres esglésies a Amèrica Llatina.

Fundat el 1923, el Seminari Bíblic Llatinoamericà és membre del Consell Llatinoamericà d'Esglésies (CLAI).

PANAMA

El poble realitzà una marxa de dolor

El poble panameny, en complir-se els sis mesos de la invasió estadounidenca, realitzà una concentració que ha estat denominada la «marxa negra», ja que la majoria dels participants anaven negres en senyal de dol i del dolor que amara el país.

A la marxa participaren el Comitè de Refugiats de Guerra, l'Associació de Familiars de les Víctimes Civils i Militars, Caiçuts de desembre del 1989, el Consell Nacional d'Acomiadats, representants de sectors cristians, femenins i de Drets Humans, que exigiren la retirada de les tropes dels Estats Units de Nord-amèrica que encara són en el país.

Per altra part, monsenyor José

Increment del fonamentalisme religiós a l'Àfrica



Els representants de la CETA (Confederació d'Esglésies de Tot Àfrica) de dotze països reunits a Harare (Zimbabwe) a finals del passat mes de juliol, han expressat la seva preocupació davant el gran augment de les sectes procedents d'Estats Units, que s'estenen cada vegada més a Àfrica. Segons els delegats de la CETA, aquests grups fonamentalistes prediquen principalment sobre els miracles, amb la finalitat de desenvolupar la passivitat de la gent enfront les injustícies i l'explotació.

Va morir el cardenal Dadaglio que fou nunci a Espanya



El cardenal Luigi Dadaglio va morir el 22 d'agost, a conseqüència d'un atac de cor, a l'Hospital «Agostino Gemelli», de Roma, on es trobava fent-se una rutinària revisió mèdica. Fou nunci apostòlic a Espanya durant 13 anys.

Joan Pau II va manifestar el seu condol per la mort del purpurat amb dos telegrams. Un dirigit al Capítol de la basílica de Santa Maria la Major, de la qual n'era arxiprest, i l'altre als seus familiars. En el primer, el Papa posava en relleu que el cardenal Dadaglio «fou durant molts anys servidor sincer i generós de l'Església en diverses missions diplomàtiques i en la penitenciar apostòlica, deixant sempre testimoni de pietat sacerdotal, de zel i d'afecte singular vers la Santa Seu».

Aquell sublim amor de mare!

Què hi ha de més sublim que l'amor matern? Crec que en tots els pobles tothom està d'acord que el més sublim d'aquest món és l'amor d'una mare. En tenim proves arreu: en poesies precioses, en glorioses pàgines de la literatura, en emocionants obres de teatre, en moltes pel·lícules des dels primers anys del cinema, així com ha estat objecte de discursos d'eloqüents oradors i de sermons de cèlebres predicadors, etc.

Sempre, l'amor de mare, ha estat un model d'abnegació, de sacrifici. El sentiment més generós. En les nostres converses amb els amics, amb els veïns, arreu, nosaltres mateixos, en la mesura dels nostres coneixements, més de quatre vegades, hem proclamat la sublimitat de l'amor matern.

Recordo una poesia de quan estudiava francès, fa més de cinquanta anys, que explicava d'un malvat que mata la seva mare, li arrenca el cor, i fuig esperitat. Tot corrent, ensopega i cau, i el cor de la seva mare exclama: "Fill!, que t'has fet mal?" La recitàvem en francès i ens hi emocionàvem fins que els ulls ens espujaven i tot...

D'uns quants anys ençà, tot canvia a un ritme més ràpid que abans. Haurà canviat, també, aquest sentiment que sembla que hauria d'estar molt per damunt dels canvis socials i polítics? Jo diria que, tenir un fill i estimar-lo, abans, era una fita, una meta, una il·lusió, un ideal sentit per una majoria tan gran que era considerat completament normal. Casar-se i tenir un fill...! Naturalment, no podia esdevenir gens difícil estimar els fills, ben al contrari, era el més normal. Però quan el fill no és esperat, ni desitjat, quan el fill és un accident, només un accident, un risc, un perill que s'ha d'evitar, no ens ha d'estranyar tant que l'amor matern no funcioni.

La societat està anant cap a l'extrem contrari. S'ha arribat a la decisió d'"eliminar" un fill amb tota la tranquil·litat del món, acte totalment oposat a la idea abans esmentada de l'amor de mare. Són moltes les mares encara capaces d'estimar un fill i que mai de la vida pensarien MATAR un semblant, matar? ni una mosca!, però eliminar, suprimir, avortar, interrompre l'embaràs... això sí, com si no fos el mateix! I no solament pretenen enganyar-se a si mateixes amb uns eufemismes hipòcrites que intenten emascarar la repugnància d'un crim, sinó que s'esgargamellen amb la pretensió de fer-nos creure que és blanc el que, de tota evidència, és ben negre. I ara es fan declaracions, discursos, manifestacions i es publiquen articles i llibres que volen justificar el que és injustificable.

Passarà el temps, i potser més de quatre mares frustrades, a més del dolor del penediment d'aquell assassinat, comens cedint al sentiment més oposat a l'amor matern com és l'egoisme, sentiran com aquell amor generós i abnegat, acumulat en un racó del seu cor i que a vegades s'ha com substituït en dedicar-se obsessivament a un gatet o a un gosset, vessa i reclama el lloc que li pertoca i que ja no podrà assolir mai més, i s'haurà de conformar amb succedanis.

ANTONI MUNNÉ i TOMAS

EUROFINCAS

Comunicat dirigit a religiosos i religioses (tant en el pla personal com si regeixen centres benèfics, o similar).

EUROFINCAS, amb el seu titular D. Joaquín Alastruey porta més de 20 anys ajudant institucions i religiosos de diferents ordes, a resoldre el tema d'herències i llegats, encara que aquestes siguin compartides indivisiblement amb altres institucions, obtenint molt bons preus de venda.

La relació és estrictament confidencial i personal amb el Sr. Alastruey, que pot facilitar-los immillorables referències.

TRUQUI-LI no comporta cap compromís, o faci-ho quan vulgui vendre la seva participació indivisa, o la seva nua propietat o el seu pis, local o finca allà on sigui.

TRUQUI-LI, també si el seu immoble (casa o cases) li rendeixen poc i li explicarà com obtenir una rendibilitat quatre o cinc vegades superior i, a més, deixar contents els llogaters.

També pot trucar al Sr. Alastruey si vol saber el valor real de la seva propietat (que li donarà per escrit i sense càrrec per vostè).

Si li ha estat útil en anteriors ocasions, truqui-li, que li agrairà tornar-lo a saludar.

JOAQUÍN ALASTRUEY GARCÍA (A.P.I.)
Via Laietana, 57
Tel. 317 26 00

• **Grups d'Oració i d'Amistat.**- Els Grups d'Oració i d'Amistat celebraran el proper dia 7 d'octubre, diumenge, a les 5 de la tarda, el seu Recés mensual el Col·legi de Sant Vicenç de Paül, c/. Les Carolines, 10, el qual serà predicat per Mn. Francesc Raventós. Resarem Vespres i celebrarem l'Eucaristia.

• **Centre d'Estudis Pastoral.**- Cursets que començaran el dijous, 18 d'octubre: - UN MÓN SENSE UTOPIA? Una descripció de la nostra societat d'avui, per Joan Soler i Amigó. Cada dijous, fins el 29 de novembre, de les 7'10 a les 8 del vespre (6 sessions). - ISRAEL, UN POBLE D'ESPERANÇA. La Bíblia ens convida, sempre, a avançar cap uns horitzons il·limitats. Per Agustí Borrell, especialista en Escriptura. Cada dijous, fins el 29 de novembre, de les 8'10 a les 9 del vespre (6 sessions). Aquests Cursets corresponen al curs "Qüestions Actuals d'Església". El Centre inicia també, aquesta tercera setmana d'octubre, el CURS GENERAL SOBRE LA BÍBLIA (dilluns, dimecres i divendres, tarda, de 4'30 a 6'45), i el CURS BÀSIC DE PASTORAL (dimarts al vespre, de 7'10 a 9). Informació i programes: Secretaria, tel. 317 48 58 (Rivadeneira, 6, 3r. 08002 Barcelona).

• **CENTRES D'ESTUDIS FAMILIARS.**- Reprén la seva activitat docent del curs 1990-1991, el proper dia 16 d'octubre. La matrícula, tant per al curs complet, com per als qui vulguin fer assignatures soltes, és oberta a partir del dia 1 d'octubre. Els dies de classe són els dimarts i els dijous, però, per a facilitar-ne l'accés a persones que no poden disposar dels dos dies setmanals i no facin el curs complet, segons el tema escollit, serà només dimarts, o només dijous. L'horari és sempre de 19'30 a 21 hores. Els cursets són oberts a tothom que hi estigui interessat, però especialment, a aquelles persones que es dediquen, o volen dedicar-se a la pastoral familiar o matrimonial. Per al primer trimestre hi ha programats els següents cursets: 1) ANIMACIÓ DE GRUPS D'ADULTS, per professors de l'Escola de l'Esplai de Barcelona. Els dimarts, del 16 d'octubre al 15 de gener. 2) ASPECTES PSICO-DINÀMICS DE LES RELACIONS DE LA PARELLA I DE LES RELACIONS FAMILIARS, per José Beà i Montagut, metge-psiopiatre. Els dijous, del 18 d'octubre al 29 de novembre. Per a informació i matrícula: SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL FAMILIAR, Diputació, 231, tel. 253 86 59, les tardes



DIÀLEGS PER A PROMESOS

BARCELONA CENTRO

1-4-10-18-25 octubre
5 sessions
Parròquia Mare de Déu dels Àngels
Tfn. 215 68 65
Dilluns i dijous de 21,30 a 24 hores.

1-2-3-4 octubre
4 sessions

Parròquia Mare de Déu del Pilar - Tfn. 230 95 88
Dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 21,30 a 24 hores.

ARXIPRESTAT SANT GERVASI

3 octubre acolliment
8-15-18-22-25-29 oct.
6 sessions
Bigai; 12 - Tfn. 417 82 36
Dilluns i dijous de 22 a 24 hores.

ARXIPRESTAT DE GRÀCIA

15-19-22-26 octubre
4 sessions
Parròquia dels Josepets - Tfn. 237 66 38
Dilluns i divendres de 9 a 10,30 h.

MONGAT

20-27 octubre i
3-10 novembre
4 sessions
Parròquia de Sant Joan
Tfn. 389 15 99
Dissabtes a les 21,30 hores.

BADALONA

Dates d'inici 1 octubre
6 sessions
Comunitat Cristiana PP. Carmelites
Tfn. 389 50 19

CORNELLA

15-17-19 octubre
3 sessions
Parròquia Verge del Pilar - Tfn. 376 02 48
A les 21 hores.

GRANOLLERS

15-16-17-18-19 octubre
5 sessions
Parròquia Sant Esteve - Tf. 870 03 24
De dilluns a divendres a les 22 hores.

MONESTIR MONTSERRAT

20 octubre
Per a les parelles que es casen a Montserrat de 10 a 18 hores

TERRASSA

15-16-17 octubre
3 sessions
Centre Eclesial Sant Espent - Tfn. 783 05 29
Blasco de Garay, 34 baixos
A les 21 hores

Per més informació - CPM - València, 244 - Tfn. 215 68 65
08007 Barcelona

de 4 a 8, llevat dels dissabtes.

• **Celebració en Cant Gregorià.**- Diumenge, 7 d'octubre, diumenge 27 durant l'any, a les 10'30 del matí, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri, Plaça de Sant Felip Neri, 5, Barcelona. Els assigs i Escola i Aula de Cant Gregorià, oberts a tothom, seran els dimarts de 19'30 a 20'30 hores.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**- Aquests Tallers que són una veritable escola de pregària i vida cristiana desenvoluparan les seves activitats seguint el ritme d'una sessió setmanal de dues hores de durada, durant quinze dies. Els propers Tallers programats es faran als següents llocs: **Parròquia de Maria Auxiliadora.** Passeig de Sant Joan Bosco, 74, Barcelona, Sarrià (autobusos 66 i 34). Tel. 203 52 52. **Dimarts de 6'30 a 8'30 de la tarda.** Primera sessió: 2 d'octubre de 1990. **Casa de Betània,** c/. Bonavista, 37, Cornellà (Metro Línia V, prop de l'estació de Gavarrà). Tel. 375 11 02. **Dissabtes de 5**

a 7 de la tarda. Primera sessió: 6 d'octubre de 1990.

• **Teologia i Humanisme (PP. Dominics).**- **Curs de Teologia eclesiològica.** S'inicia el curs el dia 4 d'octubre. Tema: "L'Església comunitat creient i comunitat creguda". - Dia 18 d'octubre. Tema: "El projecte eclesial del Vaticà II". A les 20 h., a la Sala Penyafor. Ponent: P. Emilio Barcelon o.p. Curs de Formació Permanent per a religiosos/os. Dia 5 d'octubre. Tema: "Els consells evangèlics. Consagració religiosa i consells evangèlics". Dia 19 d'octubre. Tema: "Fonamentació bíblica dels consells evangèlics". A les 19 h., a la Sala Penyafor. Ponent: P. Emilio Barcelon, o.p. Informació: c/. Bailèn, 10. Tel. 246 33 00. 08010 Barcelona.

• **Clausura del Centenari del Col·legi de les Teresianes de Ganduxer.**- Els dies 5, 6, 7, 8, 9 i 10 d'octubre, tindrà lloc la reposició del musical "CON UNA PESETA", estrenat amb tant d'èxit l'abril passat, a les 8 de la tarda, a la Sala d'Actes del Col·legi, c/. Ganduxer, 85.- El dia 14 d'octubre, a les 6 de la tarda, a la Basílica de Santa Maria del Pi, se celebrarà l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe Auxiliar, Mons. Lluís Martínez Sistach.



CURS DE CREIXEMENT PERSONAL

És un procés de recerca interior per descobrir quins mecanismes, quines defenses, quines manipulacions, conscients o inconscients, utilitzem en la relació amb nosaltres mateixos i amb els altres. En descobrir-ho podrem desenvolupar noves actituds i noves formes de relació que ens ajudaran a viure una vida més autèntica, més plena de sentit, més feliç.

Dirigit per Anna M. Pujol, A.T.S., formada en l'àrea del Comportament Humà i Relacions Interpersonals. Estudis de Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya.

DIES: Una sessió setmanal, d'octubre a juny. Per a més informació truqui'ns per telèfon o demanar-nos una entrevista.

CENTRE DE CREIXEMENT PERSONAL
Gran Via, 690, pral. 2a. 08010 BARCELONA
Tel. 232 51 53, de 10 a 1 i de 5 a 7.

ESCOLA-TALLER de PREGÀRIA

Cada primer diumenge de mes a les 5 de la tarda a l'oratori de les monges.

SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE PUIGGRACIÓS

GIRONA

• **CURSETS DE CRISTIAN-DAT.**- Se celebrarà al Santuari de Santa Afra, del dijous 11, a les 8 del vespre, al diumenge 14 d'octubre, a la nit. Són uns dies per trobar-se conèixer més a Jesucrist, en un clima d'amistat i germanor. Per més informació podeu trucar al telèfon 42 22 62.

TARRAGONA

El dia 2 s'inaugura el curs acadèmic

Estudis de Teologia per "apropar-se a una reflexió seriosa de la fe"

TARRAGONA.— El dia 2 d'octubre se celebrarà l'acte d'inauguració del curs de Teologia, en el qual participarà Montserrat Coll, professora del centre, que parlarà sobre el tema **Llenguatge religiós, avui**.

Les classes s'iniciaran el dia 3 d'octubre, dimecres. Les assignatures —corresponents, a primer i segon curs— s'impartiran els dimarts, dimecres i dijous, en horari de tarda, entre les 18'15 i les 19'55 i en horari de vespre entre les 20'15 i les 21'55. Les matèries són *Teologia fonamental I, Teologia fonamental II, Antropologia I, Escatologia, Exègesi dels sinòptics i de l'Apocalipsis, Antropologia filosòfica, Introducció filosòfico-teològica i Corrents filosòfics moderns*, entre d'altres.

Paral·lelament, durant els dies 3, 4, 8, 9 i 10 d'octubre, entre 2/4 de 8 i 2/4 de 10 del vespre, el sacerdot Bernardo Escobar Gómez, professor de la Universitat de Sant Bonaventura de Cali (Colòmbia), impartirà un curs- seminari sobre el tema **La violència a Amèrica llatina**.

Per la seva part, mossèn Josep Gil, director de l'Institut, serà el

responsable d'un curset que, amb l'enunciat de **L'estatut de la Teologia**, centrarà la seva atenció en el significat i importància de la Teologia i el seu lloc en la vida de l'Església. Les classes s'impartiran els dies 9, 16 i 23 d'octubre, d'1/4 de 7 a les vuit del vespre.

L'Institut de Teologia, a més dels anomenats alumnes ordinaris —que segueixen totes les assignatures programades per a un curs— i dels extraordinaris —que únicament en segueixen algunes—, accepta alumnes oients.

Responsables d'aquest centre docent han explicat a la nostra redacció que "l'ensenyament acadèmic que ofereix l'Institut és destinat a tots els fidels de l'Església de Tarragona, però d'una manera particular a aquells que desenvolupen alguna responsabilitat pastoral. També en són destinatàries aquelles persones que volen tenir la titulació necessària per a l'ensenyament de l'assignatura de religió a l'escola. Tanmateix, l'estudi de la Teologia, tal com l'oferim a l'Institut, pot servir a tots aquells que desitgin apropar-se a una reflexió seriosa de la fe".

Un prevere diocesà guardonat amb el premi "El balcó"

Mossèn Joan Tomàs, tarragoní 1990


Mossèn Joan Tomàs Bartolí, prevere de la diòcesi de Tarragona, ha estat escollit **tarragoní 1990** pel jurat del premi **El balcó**, convocat per la Delegació del Tarragonès d'Òmnium Cultural. Aquest guardó li ha estat concedit per la seva tasca "d'una manera senzilla i planera" i que ha palesat el seu "arrelament i identificació popular".

L'esmentat jurat —format per Josep-Lluís Carod Rovira (President d'Òmnium Cultural del Tarragonès), Joan Miquel Nadal i Malí (Alcalde de Tarragona), Josepa Prats i Sans (Sòcia d'Òmnium), Xavier Bas i Sarrà (Periodista) i per Núria Aguadé i Rovira com a secretària— va prendre aquest acord en la sessió celebrada el passat dia 4 de setembre "un cop examinades detalladament les propostes rebudes i després de considerar els

mèrits i motivacions exposades".

El passat dilluns, dia 24 se celebrà l'acte d'homenatge i de lliurament del guardó al Saló de Sessions de l'Ajuntament de Tarragona.

Catalunya
Cristiana
FAX

 215 28 05

FETS I CRITERIS

¿Por a la llibertat?

Els canvis accelerats dels països de l'Europa central i oriental han tingut com a motor les aspiracions profundes a la llibertat i a d'altres valors de la persona humana i dels pobles que, tot i amb tants anys de dictadura socialista, no van poder ser anihilades.

Fou aquesta aspiració viva a la llibertat la que va fer sorgir un moviment democràtic contra tot control i opressió. No endebades a la República Democràtica Alemanya, la tardor de l'any passat, hom cantava: "El poble som nosaltres".

Aquest moviment reivindicava una garantia de llibertat que es concretés en un Estat de dret i en l'organització d'eleccions lliures. També hi havia una forta aspiració vers una societat pluralista que canviés la rigidesa d'un règim totalitari i passés a unes estructures polítiques que respectessin les creences i els diversos corrents d'opinió social i política.

En tota aquesta profunda evolució hi ha hagut també el desig vital de prosperitat i de llibertat econòmica. No és pas exagerat dir que aquest desig humà de benestar social fa part dels lligams que sempre havien unit els països d'Europa, i que ara han tornat a reviure com un element motor que tendeix a abolir les desigualtats existents entre l'Europa oriental i l'Europa occidental.

Les Esglésies, segons les possibilitats i les condicions de cada país, han contribuït, a la seva manera, a mantenir i a fer reviure els valors de la llibertat i de la dignitat de la persona humana. En alguns països el sol fet de l'existència de l'Església, encara que fos silen-

ciosa, estimulava i movia a reflexionar en els valors espirituals del cristianisme.

Hi ha casos ben palesos del desig dels valors espirituals. Recordem la visita del president Havel al cardenal Tomasek, de Praga. És indubtable que Havel té la profunda convicció que la nova societat democràtica necessita uns fonaments espirituals. Sembla un cristià anònim que sovint fa referència als valors transcendents, com quan diu que cal "saber mirar les estrelles".

Durant quaranta anys, en alguns països, l'Església fou l'únic espai de llibertat i signe d'esperança. Ara, en canvi, la nova situació planteja, tant a l'Església com a la societat, l'aprenentatge de viure en llibertat.

En algun d'aquests països hi ha la impressió que senten por a la llibertat. Potser es confon la llibertat amb l'anarquia. Potser hi ha el temor d'arribar al caos... Els toca viure l'experiència de la nova situació econòmica, social i política amb inseguretats i molts interrogants.

Els països d'occident estem a l'altre estrem: tenim por de posar límits a la llibertat. La fe cristiana reforça la confiança en les persones i la responsabilitat. L'experiència dels països de l'Est interpel·la els països occidentals a viure amb més justícia i amb més solidaritat, i a caminar ben decidits vers la unitat de tota l'Europa.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

SORDESA: PER FI UNA NOVETAT; UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellosament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels dèbils d'oïda, però encara el problema continua, tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa, un aparell acústic es veu massa. **L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgui bé la sordesa de cadascú.**

Doncs bé, joies com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteix una **audició segura, clara, confortable** que els dèbils d'oïda amb aquest aparell miniaturitzat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules...

Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats, tothom pot

provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". **N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis**, les paraules amb veu baixa, totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns.

GRIMOFON desitja que tots els dèbils d'oïda puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interessos.

Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES:

Tot el mes d'octubre de 1990 (de 10 a 13'30 i de 16 a 19'30 h.)

Dissabtes tarda tancat, a:



GRIMOFON

c/ Pau Claris, 138, 1.º 4.º
Tel. (93) 215 04 40
08009 BARCELONA

Si no és possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

NOM
EDAT TELÈFON
ADREÇA
POBLACIÓ PROVÍNCIA

Amb motiu dels actes de l'Any Ignasià a Catalunya

Els jesuïtes construeixen una escola per a noies al Txad

Amb motiu de l'any Ignasià, iniciat a Catalunya aquest 29 de setembre, s'ha volgut realitzar un projecte de solidaritat amb una de les zones més deprimides del món: el Txad. Es va sol·licitar a INTERMON que presentés un projecte que permetés la participació

de les institucions, entitats i grups en els quals treballa la Companyia de Jesús, de Catalunya, seguint l'esperit de les paraules d'Oriol Tuñí, Provincial dels jesuïtes a Catalunya; de "no dualitzar la feina i la tasca pastoral; les tasques de promoció de l'home són fonamentals en la línia de la Companyia, no podem solament predicar". El projecte és construir una escola per a noies a Mongo.

S'ha escollit el Txad perquè és un dels països més pobres, si bé les seves reserves naturals eren quantioses, igual que les exportacions de cotó, que s'han anat degradant o exhaurint progressivament. Va ser una colònia francesa fins que va assolir la independència el 1960, però amb ella han arribat contínues guerres i la vida és molt incerta per a la població. Una població majoritàriament analfabeta i amb una esperança de vida d'uns 42 anys, i que un de cada cinc nens mor abans del primer any de vida. Així i tot, el 41 per cent de la població són joves de menys de 15 anys.

Perquè el potencial de joves és elevat, és necessari que es construeixin escoles, n'hi ha

poques, i que donin oportunitats als sectors més marginats. Un grup doblement marginat és el compost per la dona: marginada per ser dona —es considera inferior— i per viure al Tercer Món. Una dona a Mongo ha de fer tota la feina de casa i de la família, atendre els fills —es tenen una mitjana de cinc nens vius per dona— anar a buscar l'aigua a pous molt llunyans de l'habitatge (cada dia ha de caminar bastants quilòmetres per recollir un bé que va molt escàs) i llenyar per coure els aliments. Preparar el menjar li suposa tres hores de feina diàries, ja que ha de fabricar la farina i fins i tot els condiments elaborats a partir d'herbes i arrels. A més a més, la dona participa en els treballs agrícoles i ven els propis productes en els mercats de la zona.

que permeti la reconstrucció, una reconstrucció que ha de comptar amb la dona. L'escola a Mongo tindrà capacitat per a 300 alumnes de 6 a 13 anys.

L'edifici arquitectònic s'ha concebut en tres àrees: Dues amb tres aules cadascuna i la tercera serà per a oficines i magatzem escolar. La construcció de l'escola ve possibilitada per quatre suports: Les autoritats civils de Guera (província en la qual es troba Mongo) cedeixen 15.000 metres quadrats de terreny; les Escoles Catòliques Associades que dirigeixen el projecte i proporcionen el professorat necessari; els pares de família de les futures alumnes, que col·laboraran treballant en la construcció de l'escola, i les institucions, entitats i grups vinculats a la Companyia de Jesús que aporten 5.200.000 pessetes, la meitat del total del fons que es complementa amb l'aportació de la Comunitat Europea.

Amb aquesta escola es pretén que les noies adquireixin uns coneixements, a partir d'una educació adequada, i en el futur realitzar un treball de millor qualitat que les seves mares. S'espera eliminar la passivitat tradicional de la dona davant les directrius masculines, durant tants segles acceptada, i que prengui part activa en la vida social del seu país.

NÚRIA ORIOL PALAREA



La dona és doblement marginada a l'Àfrica: Perquè viu al Tercer Món i per ser dona.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX noi de 19 anys, lliure del servei militar, titulat en Arts Gràfiques i autoedició, per a empreses relacionades en aquest sector. A més a més, posseeix un Macintosh SE amb 20 megues de disc dur i programes. Truqueu al tel. 377 87 47 de 2 a 5 de la tarda i de 9 a 11 de la nit.

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys do de gents per a treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al Tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24.

JOVE administratiu de 34 anys, amb estudis universitaris voldria conèixer noies de 28 a 35 anys amb nivell cultural semblant. Podeu escriure a J.C.C. Apartat 2039 de Sabadell 08280.

S'OFEREIX noia per fer companyia Sra. gran o noia, a les nits. Caps de setmana a convenir. Tel. 973 / 31 18 16 amb referències. Preferentment zona central eixample.

MOLT bon xicot desitjaria tenir relacions serioses amb noia de 25 a 35 anys. Escr. Antoni Andreu i Casañas, c/ Bertran, 158. 08023 Barcelona. Tel. 211 84 41.

PSICÒLOGA i Prof. E.G.B., dona classes repàs. També català adults. Experiència i dedicació. Preus mòdics. Tel. 253 14 41.

NOVA RESIDÈNCIA 3.ª EDAT

Ambient familiar
Assistència mèdica
Hab. exteriors, vista excel·lent.
Preus raonables.
Ref. Tel. 418 80 76

CRIDA a persones, grup o comunitat oberta a membre predisposat a la vida de fraternitat, oració, etc. Executiu 40 anys sense compromisos ni problemes. Juan.- Apt. 9159 - 08080 Barcelona.

ES NECESSITA matrimoni per treballar en un alberg a Barcelona. Ell hauria de fer tasques de manteniment, vigilància, col·laborar en la neteja i administració. Ella hauria de fer la neteja i donar menjar. S'ofereix habitatge i contracte laboral. Tel. 430 16 06 Srta. Marta.

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75.

SUSPESOS classes particulars estiu EGB, BUP dona universitari. Preus econòmics. Tel. 301 58 27.

S'OFEREIX llic. en Teologia amb DEI, per donar classes de religió. Truqueu al tel. (93) 893 17 23.

CASA de pagès per llogar caps de setmana. Tel. 887 00 69.

DONO classes d'ortografia. Montserrat. Tel. 232 00 82.

SOLTERA, per anul·lació eclesiàstica, sense fills, catòlica practicant, carrera universitària i ben situada, buscar Sr. condicions similars de 60-67 anys fins matrimonials.

LLICENCIADA en filologia clàssica (llatí) s'ofereix per a impartir classes a BUP i a COU en un col·legi, o bé per donar repàs. Tel. 352 25 52.

SENYORA s'ofereix per treballs oficina o casa particular a partir de la una de la tarda. Interessats truqueu al tel. 340 80 21 nit.

Matrimoni amb tres fills d'edats entre 10 i 6 anys NECESSITA:

Persona d'edat entre 30 i 55 anys per:

- Fer la neteja del pis
- Anar a buscar els fills a l'escola
- Cuinar quelcom

Horari: de 7 h. 45 m. a 18 h.
Sou: 65.000 ptes. mensuals.
Inútil sense referències.

Per comunicar: telèfon 204 41 41, poden deixar missatge al contestador automàtic.

EL BANC DELS ALIMENTS NECESSITA VOLUNTARIS

Persones que vulguin col·laborar desinteressadament amb una entitat d'interès col·lectiu sense finalitat de lucre, lliurant-se a una activitat que els ompli i doni sentit al seu temps lliure.

Cerquem:

—Un home per a tasques administratives genèriques, si pot ser amb nocions d'informàtica. Dedicació de 4 hores diàries amb un mínim de 4 dies a la setmana.

—Un home per a responsabilitzar-se del magatzem (entrades, sortides, control i distribució física). Dedicació de 20 hores a la setmana.

El lloc de treball és a la zona del Clot.

Cal que siguin persones sensibles i receptives pels problemes humans, però convençudes que per ajudar els altres cal evitar els sentimentalismes i cercar l'operativitat.

Cal escriure a mà un historial clar i detallat a RICARD FORASTER, Balmes 123, 3r 2ª, 08008, indicant la referència 47.051.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.ª. 08007 - Barcelona

----- 125 pts.
----- 250 pts.
----- 375 pts.
----- 500 pts.
----- 625 pts.
----- 750 pts.
----- 875 pts.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.ª. 08007 - Barcelona

BARCELONA



Vuit catalans participaren en el Taller Claretia de Pastoral Juvenil de Lecco, prop de Milà

Joves de tot Europa es plantegen una pastoral comunitària pel 92

BARCELONA.— Vuit catalans han estat al Taller Claretia de Pastoral Juvenil celebrat a Lecco, ciutat al nord de Milà, del 27 d'agost al 2 de setembre. El Taller estava dirigit als claretians i joves responsables dels centres juvenils dels diversos països europeus. El treball s'ha centrat en l'intercanvi d'experiències i d'inquietuds sobre la pastoral juvenil, en vistes a la pròpia unitat europea. S'ha plantejat quin paper han de tenir els joves cristians en la configuració d'aquesta nova realitat social i política, i a quins reptes s'havia de donar resposta, tant en relació amb la problemàtica juvenil, com en la relació amb la resta de països del món.

Bona part d'aquestes inquietuds han vingut donades pel tarannà i l'acollida de la Comunitat de Via Gaggio, que a més d'encarregar-se de l'organització del taller, l'ha situat en el marc d'una

experiència profètica i d'avantguarda. La Comunitat de Via Gaggio és una comunitat de religiosos i laics, plural i oberta pel que fa a les edats i creences, de persones que s'han decidit a compartir la seva vida amb els joves. I estan intentant donar resposta a la seva problemàtica: drogodependències, marginació, atur, delinqüència... acollint-los i compartint la seva vida amb ells.

Aquests temes, així com el dels allunyats, el de la construcció d'una Europa solidària, el dels immigrants extracomunitaris, els conflictes de Centramèrica i a l'Orient Mitjà, etc. hi han tingut gran relleu. Des de Catalunya, els participants hi han aportat l'experiència dels representants dels Casals Claret de Vic i de Barcelona, d'una parròquia de Lleida, del procés del Moviment Juvenil Hora-3, i de la Campanya pel Nobel del 92 per a en Pere Casaldàliga.

En conjunt ha estat un treball que es pretén continuar en anys successius, perfilant les línies que haurien de tenir les comunitats cristianes nascudes de la pastoral juvenil:

- comunitats d'acollida, obertes al que és divers, al que està fora de l'Església;
- comunitats especialment sensibles als pobres de casa nostra i al tercer món;
- comunitats capaces d'oferir propostes, no solament cap a dintre de l'Església, sinó també a la societat civil;
- comunitats plurals i on es viu la complementarietat de carismes (religiosos, sacerdots, laics...)
- comunitats arrelades concretament, tant a nivell social com eclesial: a un territori, en una parròquia, un bisbat...

Són alguns dels trets que s'han anat intuïnt al llarg del treball d'aquest Taller Claretia de Pastoral Juvenil, i que comencen a constituir un programa inicial per donar una resposta comuna, a nivell europeu, a una realitat juvenil que cada vegada s'apunta com a més semblant i conjunta per a tots els països que en formem part.

JOSEP IBORRA

IMPROMPTU

Golafries

Hi ha qui se sent golafre contemplant un aparador de llamins, pastissos, plats fets, fruits, etc. No poden fer-hi més i s'encanten amb allò que veuen i que els fa salivera. S'ho menjarien tot amb els ulls, i si el cristall no els barrés del pas un bon forat hi farien. La dita ho deixa clar: Hi ha qui viu per menjar i hi ha qui menja per viure.

I no val la pena intentar escatir què és millor, perquè l'intent ens duria massa enllà. No acabaríem mai.

Però també una certa mena de golafria fa la seva presència en aquest món: És la golafria de l'èxit que obliga a seguir el camí que sigui per aconseguir-lo. Si situem l'èxit en el camp de l'esport, i el ventall esportiu és tan ampli que no acabaríem mai, ens adonarem que la golafria ateny també a aquells que no hi participen i que han de limitar-se al rol de simple espectador.

Així trobarem el "fan" d'aquest o d'aquell equip de futbol que, a part que només se sent feliç quan el seu guanya, se sent alimentat quan "l'enemic" més íntim encaixa una derrota propinada per un tercer...

També els hauríem de recordar que al nostre entendre és millor menjar per viure, i allò altre de menjar poc i pair bé, ja que sempre som a temps d'adquirir un fàrmac que ens faci lleugera la digestió.

Digerir bé és tan necessari després d'un bon àpat com després d'una victòria o d'una derrota esportiva.

ORIOL CAMPS

CARTA DOMINICAL

Històries d'estiu

Aquest estiu he vist a la nostra diòcesi molts cristians que desobeeixen la trista frase del darrer Valéry: "Tingueu compte amb l'amor". No en tenen cap compte. Es deixen portar per l'autèntic amor.

Per a un infant o un adolescent hi ha paraules màgiques. Una d'aquestes és "vacances". Però hi ha alguna tràgica excepció. Per a molts infants de Ciutat Vella de Barcelona són una època que veuen apropar-se amb temor. El fet de tancar-se els menjadors escolars pot voler dir "fam". El d'estar tot el dia a casa pot suposar pallisses, contemplar conductes escandaloses, experiències brutalment traumatitzants. Es tracta de la zona més deprimida socialment i moralment del barri. I només constato la realitat. No entro a culpabilitzar ningú dels qui pateixen aquestes situacions.

Un sacerdot plenament encarnat allí, amb l'ajuda de religiosos i de seglars, ha muntat, fa alguns anys, una mena de colònia d'estiu en un col·legi del mateix barri, on he vist dos-cents cinquanta infants que reben aliment, atencions mèdiques i afecte.

Això ho fan possible unes dotzenes de cristians —molts són joves— que sacrifiquen (santifiquen) deu dies de les seves vacances per estar, des del matí fins al vespre, atenent aquell centre providencial.

Lògicament, comencen la jornada amb mitja hora d'oració en comú. ¿Lògicament, per què? Perquè són cristians; perquè és una tasca llarga i molt difícil en què cal gastar paciència, misericòrdia i amor en un grau molt alt.

Em pregunto si hi ha molts diocesans que ignoren que les vacances són un autèntic malson per alguns infants i que, en barris semblants, hi fan falta centres com aquest, perquè hi ha més nens que també temen els mesos de juliol i d'agost, i que necessiten que uns cors i unes mans vulguin dedicar-los deu dies.

A un moribund cristià li fa dir Dostoiewski: "Som tots responsables de cadascun i cadascú és culpable davant tothom, per tots i per tot. ¿Com podríem viure sense saber-ho?"

Hi ha dos mil cinc-cents joves que no se senten culpables, però sí responsables de compartir la seva fe amb quinze mil infants i adolescents. Em refereixo al servei de colònies al qual moltíssims joves, aquest estiu, han dedicat molts dies; com a monitors, a un treball d'autèntica formació humana i evangelitzadora.

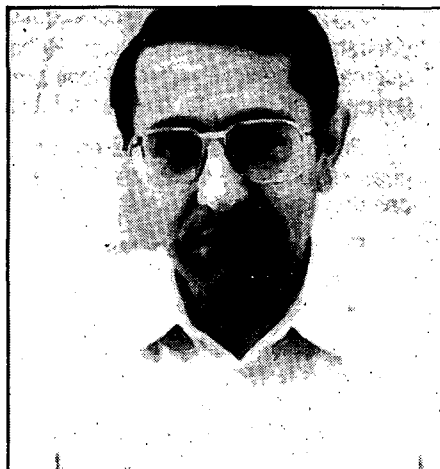
Cal experiències que facin pensar. Mentre celebrava l'eucaristia en una de les colònies, des de la segona fila em mirava fixament una nena de nou anys. No va combragar. En acabar la missa li vaig preguntar si no havia fet la primera comunió. "No —em va contestar—, jo no la faré, però igualment celebraré la festa". Però aquesta nena, d'un ambient no creient, escoltant el sacerdot parlar de Déu amb convicció i entusiasme, li havia preguntat feia pocs dies: "¿Que potser tu vas veure Déu, quan eres com jo?" El mateix sacerdot, impressionat, em deia que li havia explicat que no l'havia vist, però sí que l'havia escoltat. Que li havia demanat que fos sacerdot i que, per això, ho era.

Sant Joan de la Creu anomenava semblants experiències "asomadas de Dios". Aquestes "asomadas", ocasions d'evangelització podrien arribar a més gent menuda si hi haguessin més joves que s'afegissin als dos mil cinc-cents que edifiquen així l'Església de Crist durant l'estiu.

RICARD M., arquebisbe de Barcelona

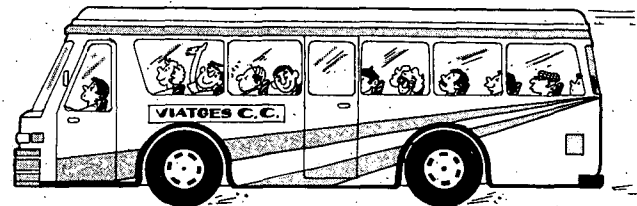
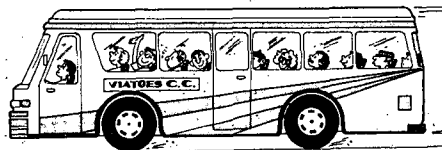
TARRAGONA

"Amanir la vida amb l'oli de l'Evangelí"



MONTBRIÓ DEL CAMP.— Recentment es presentà el llibre "Amanint la vida", escrit pel prevere diocesà Josep Ollé, rector de la parròquia de Sant Pere Apòstol de Montbrió del Camp. "Amanint la vida" és un llibre editat per l'Editorial Claret i té dues parts. En la primera, amb el títol genèric "De tu a tu", es proposen al lector diverses reflexions formulades a partir de fets quotidians o d'imatges suggerents. En la segona, titulada "Joia i festa", l'autor dibuixa la silueta d'algunes figures de l'Evangelí.

Mossèn Josep Ollé ha explicat perquè va escollir l'expressió "Amanint la vida" com a títol del seu llibre. "La paraula vida, diu ell, sempre m'ha resultat encisadora. Tanmateix, aquesta vida és, molt sovint, dura, poc digestiva, aclaparadora... Un dia vaig pensar que potser convindria amanir-la per tal de donar-li un sentit nou, un recolzament engrescador i, àdhuc, un nou enamorament, per poder acceptar el plat nostre de cada dia, per monòton que aquest sigui. D'aquí va néixer el títol 'Amanint la vida', una vida que, naturalment, hem d'amanir amb l'oli de l'Evangelí".



LXVII VIATGE CULTURAL

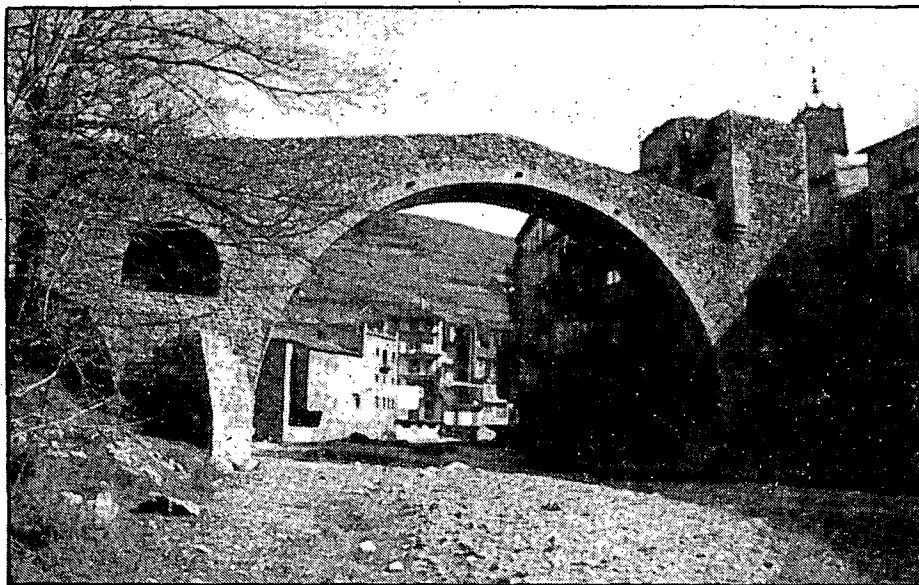
Diumenge 21 d'octubre

En començar el nou curs 1990-1991, empenem el nostre primer viatge que ens porta l'alegria de retrobar-nos els amics que el fan possible amb l'entusiasme, simpatia i companyonia que els caracteritza.

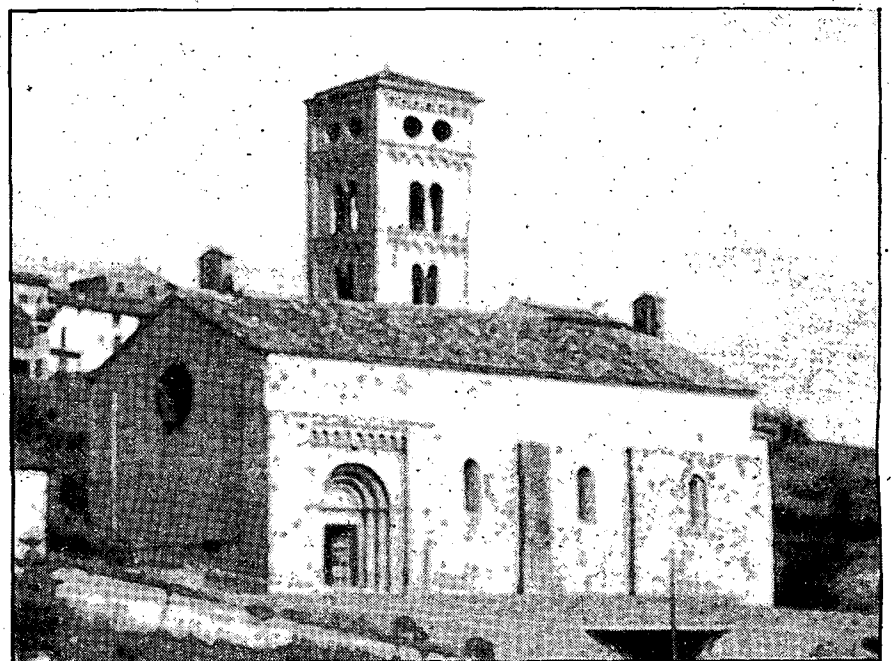
MOLLÓ - COLL D'ARES -

ESPINABELL -

CAMPRODON



En l'agradable població de Camprodon fou bastit en el segle XVI aquest pont d'un sol arc damunt el Ter. La construcció, tenint en compte els mitjans i la tècnica d'aquell temps, era d'un atreviment i una valentia insòlites.



SANTA CECÍLIA DE MOLLÓ
Una vista de l'església des del costat sud-occidental. Cal notar el mur de migjorn i tocant a ponent el cos que surt i forma el conjunt de la porta d'entrada.

Preu 3.000 ptes., comprenent viatge, propines, sorteig de llibres, dinar al restaurant. Per reserva de places truqueu al tel. 215 27 39. La sortida serà a les 7,30 del matí, del carrer València xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

DINAREM

RESTAURANT

HOSTAL CALIXTO

EL SERRAT s/n

Tel. 74 03 86

MOLLÓ



A Camprodon és notable l'església del monestir de Sant Pere. La seva planta és de creu llatina i té cinc quadrats. Ha estat declarada monument nacional.

VIC

Vacarisses restaura els retaules neoclàssics de l'església parroquial

VACARISSES.— El diumenge 9 de setembre, la comunitat cristiana de Vacarisses (Vallès Occidental) celebrà la seva festa anual, amb concelebració eucarística presidida pel Sr. Rector del Seminari de Vic, assistit pel rector de la parròquia i pel pare Maur Boix, de l'Abadia de Montserrat.

Enguany, la Junta parroquial ha assolit un nou objectiu, amb la neteja i el rejuveniment dels retaules neoclàssics dels quatre altars de l'església; una restauració realitzada pel vigatà Josep Llonch i Saborit, i un motiu més que suficient per a l'estrena, amb una edició commemorativa, d'uns "Goigs a llaor del Santoral venerat a la Parròquia de Sant Pere de Vacarisses", amb lletra d'Antoni Flotats, música de Jaume Planas, il·lustracions d'Emili Fradera i nota històrica de Frederic Sagués.

Complement d'aquesta efemèride religiosa ha estat la inauguració, amb motiu de la diada nacional de Catalunya, d'un enllumenat especial del cingle característic en què s'arrecera el poble en el seu encarament singular com a "balcó de Montserrat".

75 anys de la Schola Choral de Sant Joan de les Abadeses

SANT JOAN DE LES ABADESSES.— La Schola Choral del Santíssim Misteri ha commemorat els 75 anys de la seva fundació i, doncs, de la seva activitat musical.

La història esmenta l'any 1915 com el de l'inici de les seves activitats, que han escampat, en les solemnitats religioses i populars de la vila, acords musicals que són signe d'harmonia davant Déu i davant el poble.

En el marc del monestir i en una solemne missa davant el Crist del SSm. Misteri, donaren gràcies a Déu per aquests llargs anys de vida, amb càntics solemnes de glòria i de lloança.

Durant aquests setanta-cinc anys, molts cantaires s'han succeït, uns quants directors s'han posat al davant i moltes partitures han trobat en la Schola els seus intèrprets ajustats. Però l'esperit que sempre els ha animat és el mateix: solemnitzar les festes del monestir i contribuir a la convivència del poble amb llurs cants.

URGELL



Després de beneir-lo el bisbe Joan, Montserrat Torrent oferí un concert

Un orgue converteix l'església de Llivia en la catedral de la música a la Cerdanya

LLÍVIA.— La parròquia ceretana va estrenar un orgue, el dia 8 de juliol va ser beneït pel Sr. Bisbe i tingué lloc el concert inaugural a càrrec de l'organista Montserrat Torrent i l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana.

Fidels, amics de la parròquia i de la música omplien l'església parroquial, el monitor exhortà el poble a lloar Déu perquè per "primera vegada les melodies d'un instrument noble com aquest ressonaran sobre les pedres centenàries del nostre temple convertint-lo una mica més en Catedral de la Música a la Cerdanya". Les pregàries s'alternaven amb el salmeig musical de l'orgue, el Bisbe clogué la lloança demanant a Déu que els seus "servents que canten ací a la terra amb goig càntics espirituals, mereixin arribar a les alegries eternes". A continuació l'Or-

questra de Cambra del Palau de la Música Catalana, dirigida per Gonçal Comellas, amb l'organista Montserrat Torrent, interpretaren obres de Händel i Mozart. El públic aplaudí les interpretacions, i elogià la sonoritat de l'orgue, "molt bona i adequada a la grandària de l'església", manifestà Agustí Brescò.

Enriquir la litúrgia

Josep Vinyet, Secretari del Patronat del Museu Municipal de Llivia, ha estat el promotor de l'adquisició de l'orgue, segons diu ell, amb dos objectius: "dotar l'església d'un instrument que enriqueixi la litúrgia i obri nous horitzons a la programació dels Festivals de Música Vila de Llivia". L'orque ha

estat construït a Collbató per Gabriel Blancafort, que dona als instruments una sonoritat directa i definida molt semblant a la de l'orgue barroc. El cost de la compra i instal·lació arribarà als 16 milions de pessetes, quantitat que serà aportada per EPSON, principal patrocinador, Ajuntament de la Vila, Patronat del Museu Municipal, Festivals de Música, Parròquia, Caixa de Catalunya i La Caixa.

Actualment a la diòcesi d'Urgell hi ha dos orgues antics (Talarn i Viella), tres del 1900 (La Pobra de Segur, Tremp i la Seu d'Urgell), dos del 1960 (Núria i a la Sagrada Família de la Seu d'Urgell) i un de modern a les Escaldes. Actualment instal·len un orgue a l'església parroquial d'Andorra la Vella.

G.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.



Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY

Tel: (93) 337 18 12

Han passat pel centre més d'un centenar d'alumnes

Predomini de laics a l'Institut de Teologia

GIRONA.— L'Institut de Teologia de Girona, creat per decret del bisbe, Jaume Camprodon, l'estiu del 1988, ha publicat la memòria dels dos primers cursos que ja ha celebrat, tot preparant la inauguració del tercer. En els dos primers anys de funcionament l'Institut ha comptat amb 104 alumnes matriculats, dels quals 72 són laics, i la resta són preveres, religiosos i religioses.

La procedència dels alumnes és majoritàriament de la ciutat de Girona amb un total de 49, seguida de Banyoles amb 8, Anglès amb 5, i Figueres, Salt i Calella amb 4. Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Cassà, Bordils, Sils, Vidreres i altres parròquies hi han enviat 2 o 1 alumnes.

També cal remarcar que la majoria d'ells han estat dones, 71, laiques o religioses i els capellans només 4. Per altra part, el primer curs —1988-89— va registrar una matrícula de 66 alumnes, mentre que al segon curs —1989-90— només s'hi van matricular 38.

Els alumnes estan dividits en tres categories: Ordinaris, extraordinaris i oients. Els primers han d'assistir obligatòriament a totes les classes i si aproven els exàmens finals aconsegueixen un diploma que els

habilita per donar classes de religió en els centres docents. Per això molts dels alumnes són professors d'EGB i religiosos dedicats a l'ensenyament. Ara s'ha obert ja la matrícula pel tercer curs que s'inaugura a primers d'octubre. Els professors són majoritàriament capellans pertanyents al claustre del seminari conciliar, lloc on es donen les classes.

Monsenyor Camprodon ha nomenat últimament mossèn Joan Planellas i Barnosell nou director de l'Institut de Teologia.

Centre de Pastoral Universitària

L'antiga rectoria de la catedral de Girona, situada al carrer dels Alemanys, es convertirà en un centre d'acolliment d'estudiants universitaris, oferint diferents serveis religiosos i culturals. Per altra part, mossèn Pere Carreras i Caballé ha estat nomenat responsable de la pastoral universitària de la diòcesi. Aquest ha manifestat que es tracta d'un centre similar als que ja funcionen a París i Toulouse i recentment també a Barcelona. Entre les activi-

tats previstes hi haurà conferències sobre temes d'actualitat, "tertúlies de cafè" amb la participació dels assistents, debats sobre qüestions de fe, fideòforums, etc. A més, es crearan tallers per estudiar la problemàtica de la marginació, dels vells, dels malalts i del tercer món.

També hi haurà una escola de pregària, un taller de teologia i de formació per a parelles que es preparin pel casament o per la confirmació. Per totes aquestes activitats la rectoria comptarà amb dependències destinades a capella, biblioteca, sala d'estar i algunes aules pels debats i conferències.

Com que l'edifici té uns quatre-cents metres quadrats serà relativament fàcil reconvertir-lo en centre de pastoral universitària. Amb tot, es necessitarà un cert temps per fer les obres i així el mateix responsable de la pastoral, mossèn Pere Carreras, ha indicat que probablement no s'inaugurarà fins a principis de l'any vinent, pel gener o febrer.

Mentrestant, les activitats es continuaran fent a l'edifici de l'antic seminari on ja tenien lloc fins avui. Aquí s'hi celebren també les trobades del

grup anomenat Eiximenis o MIIC, que promou el diàleg entre intel·lectuals sobre temes de fe i cultura.

La parròquia de Pontós estrena rellotge, regalat pels caçadors

El diumenge, 9 de setembre, la parròquia de Pontós va estrenar un rellotge del campanar, amb el seu sistema electrònic de tocar les hores, que ha estat pagat per l'Associació de Caçadors de la vila i ha costat prop d'un milió de pessetes. A més, també es va estrenar el teulat nou que ha pujat a tres milions que han estat sufragats per l'Ajuntament i la Diputació a parts iguals. Per últim, també es va inaugurar el pintat interior del temple, pagat per l'Ajuntament, i un nou sistema d'il·luminació regalat pel feligrès, Joaquim Geli.

Amb motiu de la festa, el bisbe de Girona, Jaume Camprodon, va administrar el sagrament de la Confirmació a vuit nois i vuit noies, la majoria dels quals eren fills de Pon-

tós encara que també n'hi havia de Barcelona, Girona i Figueres. El bisbe de Girona va afirmar en l'homília que els joves d'avui tenen una nova manera de pensar ja que "han nascut pràcticament davant del televisor i els aparells d'informàtica".

Això fa que ara calgui "una nova manera d'evangelitzar les persones ja que moltes no han sentit a parlar de Jesucrist que és el que pot donar una resposta més satisfactòria als seus desitjos més nobles". Monsenyor Camprodon va dir que "quan els joves es pregunten quin sentit té la seva vida o tenen els seus desenganys i fracassos si no troben resposta poden caure a vegades en la droga i fins en el suïcid".

Per últim, el bisbe de Girona va demanar que la nova llei d'educació, la LOGSE, regulés la formació religiosa a les escoles, encara que no correspongui pròpiament a l'Estat aquesta formació, però sí que li correspon facilitar-la als joves. La festa es va acabar amb una arrossada popular en la qual participaren més de tres-cents començals.

M. CABALLÉ

Trobada de la Delegació Diocesana de Missions

Per preparar l'animació missionera del curs i molt especialment "l'Octubre missioner", ens trobarem al **Col·legi Jesús-Maria del Passeig St. Gervasi, 15** —Estació Tibidabo, bus 22 i 58— **el dissabte 6 d'octubre** de 4 a 7 de la tarda. A les 6,15 tindrem una celebració de la Paraula de Déu.

En aquesta trobada presentarem el material de propaganda i els audiovisuals del "DOMUND". Tindrem, també, el testimoniatge d'alguns missioners que són aquests dies a Barcelona.

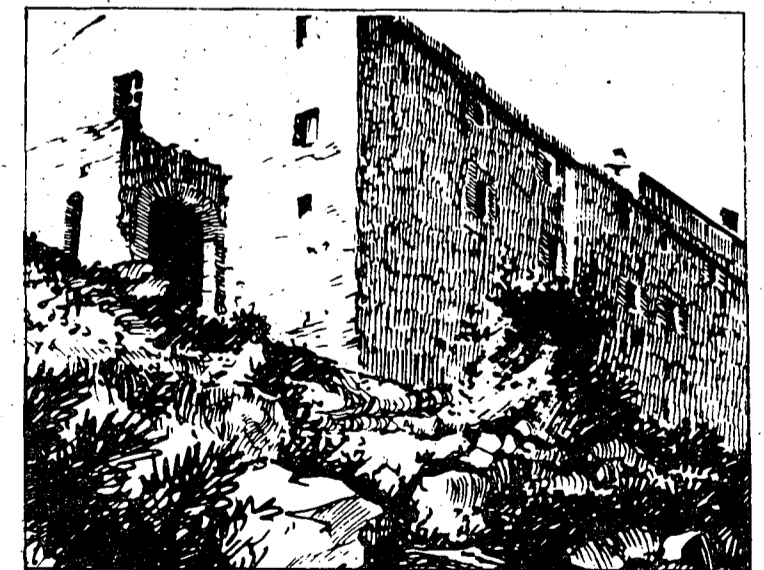
D'una manera particular convidem a participar a la trobada els responsables de l'animació missionera de la vostra Comunitat i també el professorat seglar dels vostres col·legis que estigui interessat a potenciar la dimensió universal de l'educació dels infants.

El santuari va ser objecte de robatoris sacrílegs

Aplec en desgreuja a la Mare de Déu del Mont

GIRONA.— Els lladres que a finals del mes d'agost van entrar al santuari del Mont i es van emportar la imatge de Sant Calderic, patró dels pagesos catalans, també van intentar emportar-se la imatge romànica que hi ha a l'altar major. Així ho denuncia posteriorment el capellà del santuari, mossèn Joan Carreras i Pera, el qual va recordar que es tracta d'una imatge d'alabastre del segle XIV, de molt valor, ja que, a més, és policromada. Els lladres van aprofitar que el rector es trobava absent, de vacances, per portar a terme el seu robatori sense que ningú s'adonés de res. Segons mossèn Carreras no es van poder endur la imatge de la Verge perquè està ben fixada a la seva peana i en fer alçaprem se'ls esquerdava.

Llavors es van decidir emportar-se la imatge de Sant Galderic que va ser feta fa un parell d'anys per un artista de Banyoles. A més es van emportar la pica d'aigua beneïta que era de pedra i una imatge de Sant Bernat de Menton, patró dels excursionistes. El diumenge, dia 9 de setembre, es va celebrar l'aplec tradicional de la



Mare de Déu del Mont i centenars de devots van pujar al santuari per desgreuja la patrona de l'Empordà. El patronat del santuari va decidir obrir una subscripció popular per encarregar una nova imatge de Sant Galderic que serà reposat en el seu antic altar. S'ha obert un compte amb el número 279/2 a la Caixa de Girona.

Pel que fa a la imatge de Sant

Bernat de Menton s'ha demanat la col·laboració de tots els centres excursionistes de Catalunya i, molt especialment, dels de les comarques gironines. El capellà del santuari, mossèn Carreras, ha dit que els lladres van esbotzar la porta i ara prendrà noves mesures de seguretat per evitar nous robatoris.

M.C.

Al servei de la catequesi

ESCOLA



CURS 1990 - 91

L'escola Àudio-visual

Fa disset anys que l'Escola Àudio-visual, de la Delegació Diocesana de Catequesi, està realitzant una tasca educativa i d'animació a fi de facilitar sobretot als catequistes, però també a tota persona que està compromesa en qualsevol acció educativa, els elements necessaris per respondre al rept de la cultura àudio-visual.

Cursos, jornades, trobades, cursets, mostres monogràfiques, etc. són algunes de les moltes activitats que al llarg del curs i dels anys han anat configurant la programació de l'Escola. A través d'aquest ventall tan divers els que han participat a l'Escola han anat descobrint les grans possibilitats educatives de la fotografia, de la diapositiva, del muntatge, del vídeo, del poster, del còmic, de la cançó, del símbol, de la televisió i de molts altres mitjans de comunicació, que faciliten una dinàmica creativa en el treball dels petits grups.

L'Escola intenta facilitar els coneixements bàsics i la pràctica adequada per saber utilitzar el material àudio-visual, que, actualment, es troba en abundància en el mercat o que és fruit de les més diverses experiències. També inicia a la creació de materials nous.

A mitjans d'octubre s'iniciarà un nou curs. El programa de 1990-91 presenta una colla de cursets monogràfics de les tècniques més variades i del temari més divers: **Festes i Celebració: Advent-Nadal; Com utilitzar el vídeo a la catequesi; La creativitat al servei de la catequesi de 8-12 anys; Com utilitzar el muntatge àudio-visual; Simbologia i celebració; Festes i Celebracions: Quaresma-Pasqua; El Còmic al servei de la catequesi; el Happening: festa a la catequesi.**

La programació es completa amb les **Trobades mensuals de formació permanent**, a través de les quals es coneixen i valoren tots els ma-

terials nous, que es van editant en el camp catequètic, tant en vídeo com en muntatge àudio-visual.

A través del servei de lloguer, l'Escola facilita tota mena d'informació i d'orientació a fi que es pugui utilitzar, de la manera més reeixida, el material àudio-visual de què es pot disposar.

I a través de tota una col·lecció de dossiers i de llibrets publicats, posa a disposició dels educadors una sèrie d'experiències i de realitzacions a nivell catequètic i celebratiu.

Podeu demanar més informació a l'Escola Àudio-visual, Diputació 231 (Edifici del Seminari). Tel. 254 18 98 (el nou número serà: 454 18 98), de dilluns a dijous de 18'30 a 20'30.

La imatge, que il·lustra aquestes ratlles, correspon a la mostra de material àudio-visual sobre el tema de la pau, que es va celebrar en començar el curs passat.

IGNASI COROMINAS



El conflicte del Golf

Davant del conflicte del Golf Pèrsic, **Justícia i Pau** de Catalunya fa públiques algunes reflexions:

1. La invasió i annexió de Kuwait per part del règim de Saddam Hussein és totalment contrària al dret internacional i, per tant, no pot ser acceptada.
2. El caràcter agressiu del règim iraquí no era cap secret i, malgrat això, molts països li havien subministrat armament, i el genocidi del poble kurd a l'Iraq no havia despertat protestes a les cancelleries.
3. La guerra Iraq-Iran, amb un milió de morts, demostra novament la inutilitat de les accions bèl·liques, són una lliçó especialment oportuna ara, i no solament per a l'Iraq.
4. Davant d'aquest conflicte s'ha de donar suport a les Nacions Unides com a legítima autoritat internacional. S'ha d'actuar en aquest marc estricte.

5. A l'origen del conflicte no hi ha solament l'agressió d'Iraq sinó el rerafons de problemes del Tercer Món als quals no són alienes les potències del Nord, i un consum de petroli dels països industrials que és una de les manifestacions del desordre econòmic internacional.

6. S'ha d'insistir sempre en la recerca de solucions pacífiques i per això no s'ha de cedir a noves manifestacions d'una vella cultura bel·licista.

7. La participació de la flotilla espanyola a la iniciativa armada dels Estats Units, que no s'ajusta en rigor a les resolucions de l'ONU, significa participar dels riscos que comporta la iniciativa. D'altra banda, ha tornat a posar en relleu la necessitat de la reforma de les forces armades a l'Estat Espanyol. Aquesta reforma hauria d'anar més enllà de la

supressió del servei militar obligatori i orientar-se, en una primera etapa, cap a un exèrcit molt reduït i estrictament defensiu.

8. Al costat dels enormes perills que significa la situació al Golf, la crisi mostra també el progrés, encara molt insuficient, d'una consciència mundialista que ha de superar els interessos particulars. L'horitzó desitjable que el conflicte del Golf evidencia és el de l'enfortiment de les Nacions Unides amb un poder executiu que ara no té, i amb ell la potenciació de les seves forces de pacificació, que un dia hauran de ser les úniques forces armades existents, la prohibició de la fabricació i comerç lliure d'armes i la prioritat urgent als enormes problemes del fossat Nord-Sud i del futur ecològic.

JUSTÍCIA I PAU

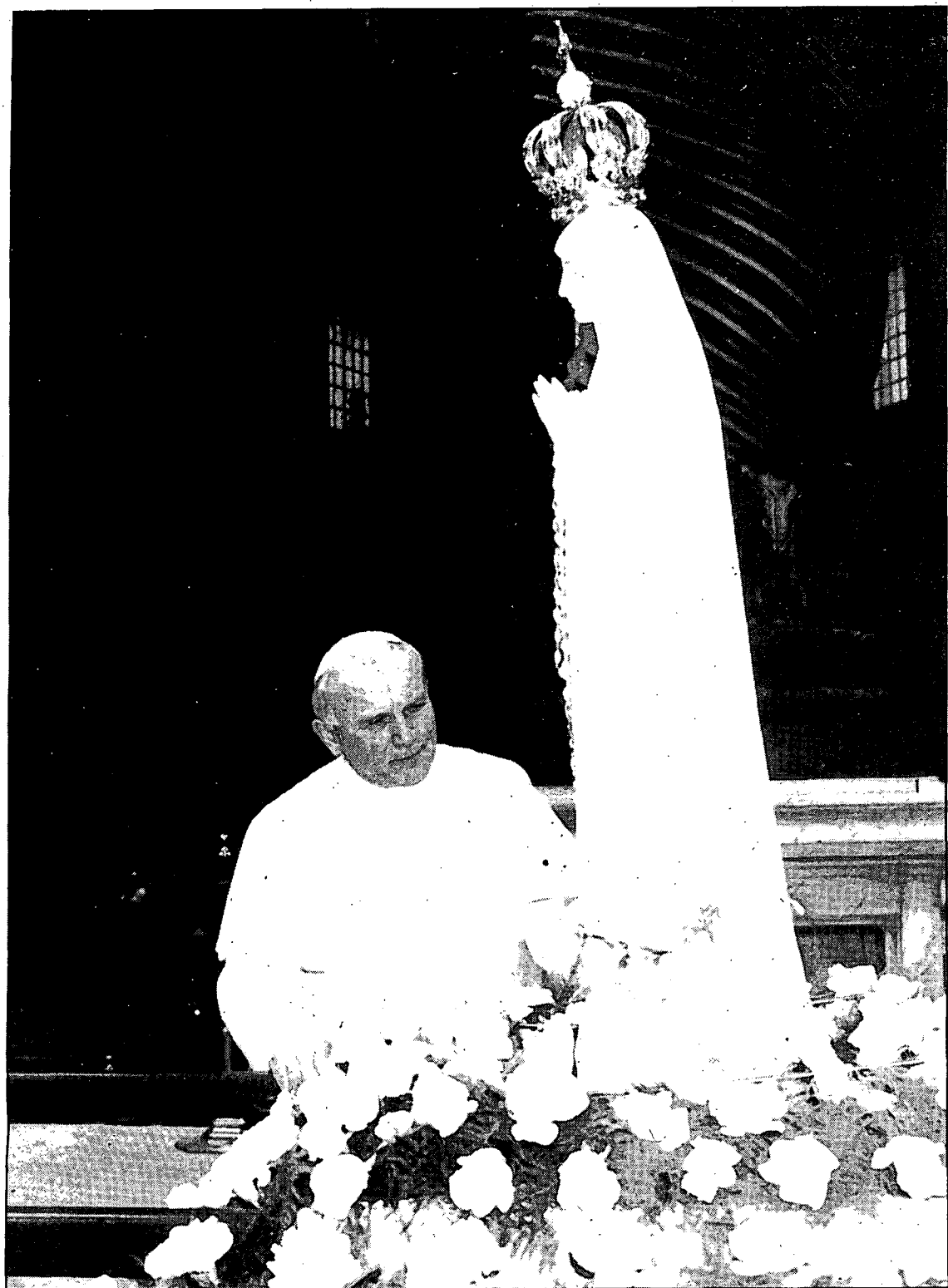
UN LLIBRE DEDICAT AL SACERDOCI



Podeu trobar-lo a:
 Editorial Balmes
 Duran i Bas n.º 9
 Editorial Claret
 Roger de Llúria, 15

El pacte s Joan Pau II

L'Assumpció de 1990, 10 anys abans de l'vent amb Maria al qual Joan Pau II ha començar a manifestar-se d'una manera sorprenent i i va? Ve de lluny. Tot ha arrencat de la consa Wojtyla orfe, va fer durant la guerra mundi Ell ha viscut aquesta consagració, sense ca cel·lent dinamisme humà, en el teatre cland les inspiracions vingudes des de l'extrao perit Sant.



L'any 1982 Joan Pau II va fer un pelegrinatge a Fátima.

Quan aquesta dinàmica irressistible el féu promoure Bisbe de Roma i Papa de l'Església universal (el primer "estranger" després del Renaixement) no era pas un punt final, sinó un punt d'arrencada —per a un recorregut dramàtic, car era molt temut.

El 13 de maig de 1981, l'atemptat, ben organitzat per un gran país de l'Est i pel Príncep de les tenebres, conscient d'aquell perill al cim, va faltar poc per tallar la seva vida, a la plaça de Sant Pere. Els mesos de maig i juny de 1981, Joan Pau II, en la dolorosa recuperació a l'Hospital Gemelli, medità en la coincidència del 13 de maig: aniversari de la primera aparició de Fátima, es va fer rellegir la petició de la Mare de Déu, que ell havia fins aleshores apartat com un assumpte sense urgència o superflu: la consagració pel Cor immaculat de Maria. Pius XII i Pau VI (en ple Concili) ja l'havien repetit cinc vegades, però Llúcia (la vident de Fátima) jutjava aquests actes insuficients. Va decidir el Papa de tornar a començar.

El secret del Papa: consagració a Jesús per Maria

Joan Pau II confià a alguns íntims els seus sentiments a l'hora d'aquesta alternativa. Malgrat la seva immensa capacitat i d'alguns èxits, ell se sentia feble, impotent davant l'enormitat dels problemes i dels punts morts: principalment el bloqueig, total aleshores, de la dictadura marxista atea que regnava sobre un terç del món i s'estenia sobre el Tercer Món. Experimentava la necessitat de posar tot allò que el superava a les mans de la Mare de Déu, i per aquesta finalitat, d'eixamplar i d'aprofundir la consagració per Maria, no solament en el seu cor, a un grau nou d'abandonament, sinó de l'Església universal i del món sencer, en aquella concertació que ell desitjava de tot el col·legi apostòlic.

En el seu pelegrinatge a Fátima, el 13 de maig de 1982, aniversari de l'atemptat, Joan Pau II no havia pogut parlar amb la vident abans de la cerimònia tal com estava previst. I és, una vegada pronunciada la

consagració que la va veure aquell dia: fet nou, ja que cap altre Papa no havia tingut un diàleg directe amb ella. Pau VI l'havia denegat el 13 de maig de 1967, en el seu viatge a Fátima. Llúcia no havia pogut fer res més que saludar-lo breument en públic.

El 13 de maig de 1982, Joan Pau II tingué 20 minuts de conversa amb ella. Ella considerava que la consagració no havia estat feta de cap manera com la Mare de Déu desitjava; faltava que els bisbes de tot el món previnguts massa tard, l'haguessin pogut fer en unió amb el Papa.

Vers la conversió de Rússia

Joan Pau II la va fer, doncs, dues altres vegades: l'octubre de 1983 amb els bisbes del Sínode, representants escollits de l'episcopat universal; després, el 24 de març de 1984, en unió amb tots els bisbes que ell havia invitat a llegir aquest mateix acte en la festa anticipada de l'Anunciació.

De totes maneres, Llúcia, fins aleshores discretament

contestatària, estava ja satisfeta. En la seva carta del 29 d'agost a Sor Maria de Betlem, escrivia:

"Responc a la vostra pregunta: —Ha estat feta la consagració tal com la de la Mare de Déu? (...) —Sí, ara ja està feta."

Es veurà "la conversió de Rússia", promesa per la Mare de Déu a Fátima?

No hi hem pas arribat encara. Gorbtxov no ha pres pas el camí de Constantí, encara que hagi estat batejat per la seva pietosa mare.

Però, l'inesperat ja ha sobrevingut, en consonància amb les intuïcions profètiques del Papa.

Des del començament del seu pontificat, el Papa no havia deixat d'expressar el desig que es faci la gran Europa, més enllà de l'enfrontament invertat dels dos blocs oposats: ideològicament, econòmicament, políticament, religiosament i militarment organitzats l'un contra l'altre (OTAN i Pacte de Varsòvia).

El Papa precisava: "Aquesta Europa no pot trobar la seva unitat més que per les seves arrels cristianes, segons les seves dues tradicions oriental i occidental. L'Europa serà cristiana o no serà" (René Laurentin a *Figaro* 1 de desembre de 1988, p. 2 i *France Catholique*, 5 de gener de 1990, p. 200-22).

El Papa polonès, home frontera entre l'Est i l'Oest, entre l'Orient i l'Occident cristià, s'atrevia a tornar a l'essencial.

Una determinada intel·ligència catòlica no hi estava d'acord. Criticava la utopia del Papa. ¡Somiava! "La gran Europa és una quimera! Ja que si es fa serà laica i no cristiana". Finalment el 1989 encara, un grup d'intel·lectuals, preveres en bon nombre, publicà un llibre sever sobre *EL SOMNI DE COMPOSTELA*: aquest projecte papal d'una gran Europa arrelada en les seves fonts cristianes que Joan Pau evoca, una vegada més, en

l'immens reagrupament de joves a la punta del Far West europeu, l'agost de 1989. I vet aquí que la gran Europa ha esdevingut la idea de tots: "La casa comuna", diu Gorbtxov, i François Mitterrand ha urgint brillantment aquesta perspectiva, on ell veia justament un **Kairos** un d'aquests moments decisius, que cal agafar quan passen, amb el risc que les seves promeses es corrompin i que ens falli l'esdevenidor.

Llum a l'Est: fets nous

Europa cristiana? Els grans d'aquest món no hi són pas encara. Però s'han realitzat fets nous: els cristians de l'Est retroben, a diversos nivells, la llibertat. La retroben en la mesura en què la resistència cristiana, la més perseguida però també la més valenta, la més eficaç —la que no tenia por— existeix: en primer pla, Polònia, que fou la punta de llança del canvi, després de 40 anys de reconstrucció cristiana sota la "bota atea", després Txecoslovàquia; i Vaclav Havel, la resistència moral i espiritual del qual no semblava pas cristiana, ha marcat la seva presa de possessió en una cerimònia a la catedral amb el Cardenal Tomasek; es va confessar amb el Papa i va començar a la seva missa en el seu viatge.

D'altra banda els països materialistes en derrota experimenten la necessitat de forces espirituals. Mikhaïl Gorbtxov ho ha entès millor que Stalin que utilitzava les esglésies per a les seves urgències de guerra. Esperem-ho. Gorbtxov ha volgut visitar Joan Pau II, abans de la seva entrevista de Malta amb el president dels USA, i allà, ha afirmat per primera vegada el principi d'una nova llibertat religiosa i d'un reconeixement de l'Església catòlica clandestina a Ucraïna i a Bielorrússia, on el catolicisme, dissolt des de feia més d'un segle, s'ha mantingut malgrat tot. Joan Pau II ha nomenat per aquest darrer país

secret de amb Maria

l'any 2000 marca una etapa d'aquest Advent. Invocat l'Església. Els fruits comencen a nesperada. D'on ve aquest projecte i on gració a Déu per Maria que el jove Karol al, mentre era obrer requisat a Cracòvia. p passivitat: un abandó actiu. El seu ex- estí, en la resistència, en la fe, era obert a rdinària simbiosi de Maria amb l'Es-

un bisbe jove i fort, a la vegada que referia l'episcopat dels països satèl·lits, on la majoria de les diòcesis no estaven proveïdes.

Encara no s'ha fet res. Encara no s'ha guanyat res a Rússia. L'URSS no s'ha convertit encara. La gran Europa té dificultats per a construir-se. Els grans d'aquest món s'han mostrat més preocupats de guanyar l'Alemanya de l'Est religant-la a l'OTAN, que de fer avançar la gran Europa on l'OTAN perdria les seves raons d'existir.

sobre una carena: espera d'una nova Europa

A més, el triomf de l'Oest, no és ni sense il·lusió ni sense perill. Serà això (solament o sobretot) el triomf del capitalisme i de l'economia del mercat? Serà això l'obertura dels països de l'Est a l'erosisme i a les músiques rock, desequilibrants, destructives i a vegades satàniques? Gorbaciov ha estat més amatent en autoritzar aquests concerts a Moscou (la qual cosa ha estat un esdeveniment per la premsa mundial que a codificar les llibertats religioses, encara reprimides per l'aparell, i de rehabilitar oficialment l'Església oriental, ucraïnesa.

No s'ha guanyat res, doncs. L'Europa és en bàscula perillosa sobre una carena. A l'Est l'economia de mercat ja fa fondejar els preus, pujar l'atur i torna més dura la situació dels més pobres. Polònia es debat amb el drama que prova de superar amb el seu arrelat hebreisme.

El materialisme ideològic del marxisme s'obrirà solament al materialisme eficient del capitalisme amb les seves conseqüències? O bé, ¿encara, podem tornar plegats a les fonts cristianes i espirituals? That is the question".

Els confessors de la fe, que descobreixo, després de 70 anys de clandestinitat, faran sentir el que ells han viscut; sa-

bran expandir i irradiar el que pot guarir i suscitar la nova Europa? Aquest és l'objectiu actual. Aquest és el projecte que el Papa porta en el seu cor, i proclama discretament, pacíficament, sense provocacions, i fa avançar fins on és possible.

No hi ha més sortida que en una Europa espiritualment renovada on l'educació refaci la fe, i així, també l'alè, la cohesió.

La unitat Europea és cridada a obrir-se més àmpliament, a la unitat mundial desitjada pel Concili. Una sola autoritat seria capaç de dominar les guerres endèmiques (nacionals, ètniques, racials, socials, tribals), i també les màfies fetes multinacionals, i les multinacionals fetes màfia; finalment la droga que flameja irresistiblement en aquest clima de letèrgia.

La Verge Maria fou escollida per a fer la unitat del Déu Sant i de l'home pecador, en Déu fet home per ella, tota Santa. Ella és la mare de la unitat, de la reconciliació, de la pau. La seva glòria, sortida de la seva transfixió, la fa eficaç per als seus fills que Jesús li confià al Gòlgota.

En aquest context apocalíptic del segon mil·lenni que acaba, sobreixint de promeses i d'amenaçes, un nou fet ha sorgit: La Verge visita el món. Les aparicions de la Mare de Déu estan lliures de la clandestinitat on les reduïa no solament la persecució marxista, sinó el Dret canònic, revisat avui sobre aquest punt. Les aparicions es multipliquen.

Davant d'aquests fets insòlits, els homes reaccionen massa sovint amb dos errors oposats: la credulitat o la repressió sistemàtica. Hom oblida la via real que s'ha de traçar entre aquests dos esculls: el discerniment, que no és pas, quina desgràcia!, la cosa més ben repartida del món.

Malgrat aquests obstacles, les aparicions de la Mare de Déu han creat un gran moviment de pregària, de conversions, de conversions, de durables i profundes, de dejuni, de re-



La Mare de Déu de Czestochowa.

conciliació. És un corrent molt fort que jo trobo cada dia amb veritable sorpresa: dels USA a les Filipines; de l'Àfrica llatina a Corea. Molts països s'obren al discerniment amb prudència. En primer pla, Ruanda i Argentina, on les aparicions desvetllen profundament fe i vocacions. La urgència d'avaluar aquests fets, massa sovint mal jutjats, m'ha fet escriure un llibre que les situa: "Multiplications des apparitions de la Vierge aujourd'hui: Est-ce Elle? Que veut-Elle dire?" (Fayard) Multiplicacions de les aparicions de la Mare de Déu avui: És ella? Què ens vol dir? i cada edició ha de ser completada amb la inclusió de nous fets.

El discerniment no té solament per tasca la de provar l'autenticitat o de rebutjar la il·lusió. Cal prendre subtilment la separació entre l'autenticitat i les desviacions (grans o petites) sortides del pecat, de la feblesa humana, i del temptador que té molts recursos en el seu sac. Cal també discernir els graus d'autenticitat, la part de Déu i la part de l'home en aquests fenòmens, on tot és de Déu, però també tot és de l'home: de Déu com a causa primera, i de l'home com a causa segona, a un altre nivell, segons la cooperació misteriosa i penetrant entre Déu i l'home. Cal també discernir l'abast de cada aparició: moltes són estrictament personals; d'altres locals: a l'escala d'un grup petit, d'una parròquia, d'una ciutat, d'una diòcesi, d'una nació, d'un conti-

nent. Ben poques s'adrecen a l'Església entera com Lourdes i Fàtima.

Aquests dons del cel en un món pecador han de ser avaluats, guiats, purificats per actualitzar bé la nostra relació filial, massa sovint letàrgica, amb la nostra Mare del cel.

Jo vaig restar reservat, escèptic, referent a les aparicions de Groutxevo (Hrushiv) a Ucraïna, ja que els documents (filtrats per la repressió i el temor dels testimonis) quedaven confusos i insignificants. Certament, aquestes presumptes aparicions han catalitzat un immens moviment de fe: això és d'una evidència inevitable. Es tractava, però, d'una veritable aparició? Els testimonis eren massa confusos, divergents, contradictoris, per afirmar-ho. Es tractava d'un rumor religiós sobre el qual la fe es projectava i es catalitzava, o bé d'autèntiques aparicions. Jo no ho vaig saber. Les primeres sortides de la clandestinitat i dels confessors de la fe m'imposen cada vegada més la segona hipòtesi: Josyp Terelya, al qual una aparició de la Mare de Déu va venir a sostenir en el pitjor moment de la seva presó, l'ha tornat a veure diverses vegades, a Hrushiv. No he acabat de descobrir a l'Est, el continent de confessors i màrtirs de la fe, i tantes aparicions o carismes extraordinaris que calia amagar als perseguïdors i que han estat fins aquí el secret de Déu.

Els signes del cel demanen obertura del cor, resposta, do-

de si mateix, exigència cristiana.

La Mare de Déu, testimoni meravellós de l'Esperit Sant, de la Immaculada Concepció a l'Anunciació, a la Creu, a la Pentecosta, i a la gloriosa Assumpció, suscita avui un gran impuls. Que ella ens guiï per a l'acompliment d'aquest projecte de Déu en un món desatralitzat, secularitzat, materialitzat.

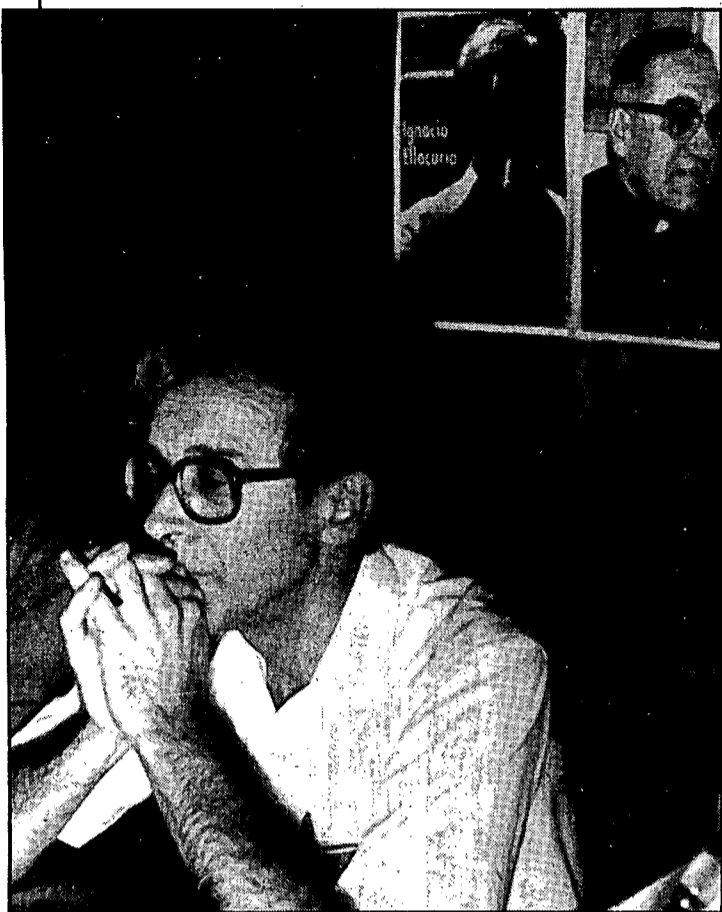
Un gran impuls cap a Déu, objectiu dels temps que vénen

Aquest món ve de Déu i va a Déu. Ha estat creat per l'amor i per a l'Amor, i Maria és la mare del Bell Amor: de l'Amor etern, encarnat en Ella a Natxaret...

Es gravíssim l'impuls del nostre Advent amb la Mare de Déu, durant la darrera desena del segon mil·lenni. S'hi veu pujar els Apòstols dels darrers temps que entreveïa Grignon de Montfort: Tants convertits, d'una santedat vertiginosa, reneixen entre els nostres ossos ressecats (Ez 37). Es tracta de la fi del món, o dels últims temps del nostre vell mil·lenni? Sols Déu ho sap. La rapidesa, però, dels canvis i desafiaments que han sortit en aquests darrers anys, manifesten de totes maneres un estat d'urgència per a una nova edificació cristiana a la qual el Papa ens convoca en unió amb Maria la nostra Mare, vers aquest objectiu del tercer mil·lenni.

RENÉ LAURENTIN

Objectiu obert



El teòleg i jesuïta Jon Sobrino, vice-rector de la Universitat Catòlica del Salvador ha participat en el X Congrés de Teologia, que amb el lema "Déu o el diner" s'ha celebrat a Madrid.



El Superior General de la Companyia de Jesús, P. Peter Hans Kolvenbach, es reüní, en visita privada, amb el lendarari del govern basc, José A. Ardanza.



Un jueu ortodox fa sonar el corn que anuncia el nou any jueu (el 5751) que comença el dia 19 de setembre.

Dimecres, 19

Nova York: enduriment de les sancions a l'Iraq

Els cinc països que formen el Comitè permanent del Consell de Seguretat de l'ONU (URSS, EUA, Xina, França i Gran Bretanya), proposaran al ple del Consell noves mesures per fer més efectiu l'embargament a l'Iraq. La resolució contempla: l'extensió de l'embargament al trànsit aeri; bloquejar el comerç fet mitjançant països tercers i limitació del personal diplomàtic iraquí a les seves ambaixades. El bloqueig aeri fou acordat també per la UEO en la reunió extraordinària d'ahir a París.

Washington: tancament de bases i instal·lacions militars

Dick Cheney, secretari nord-americà de defensa, anuncià ahir que els EUA tancarien 151 instal·lacions militars en 6 països estrangers. Aquesta resolució afecta 11 instal·lacions situades en territori espanyol, Torrejón de Ardoz, entre elles, a més de Guardamar a Alacant i als dipòsits de combustible i municions de Cartagena.

Els EUA diuen a Israel que no tingui por

Els ministres de Defensa dels EUA i d'Israel es reüniren ahir durant una hora al Pentàgon. El motiu principal de les converses era la por d'Israel davant la massiva venda d'armament nord-americà a l'Aràbia Saudita i a altres països àrabs, armament que un altre dia es podria girar contra Israel. L'Aràbia Saudita rebrà armament nord-americà per valor de 20.000 milions de dòlars. Cheney ha assegurat a Arens, que Washington mantindrà amb avanatge la capacitat militar d'Israel.

Varsòvia: no hi ha consens polític

La cimera convocada pel primat polonès Josef Glomp, a la qual assistiren el primer ministre Mazowiecki, Lech Walesa, Jaruzelski i els líders de les principals formacions polítiques, la finalitat de la qual era arribar a un consens sobre el calendari de les reformes polítiques que han de completar el període de transició, acabà sense acord.

Dijous, 20

Bagdad-Rabat: Encara és possible una solució política



L'esperança d'una solució pacífica a la crisi del Golf encara no ha mort. Ahir, Arafat declarà a Bagdad que Saddam Hussein, sota certes condicions, estaria disposat a negociar amb Pérez de Cuéllar o el rei Fahd, una solució a la crisi del Golf. Una de les condicions és que la negociació es porti a terme en el

marc d'una conferència internacional que discuteixi també els problemes libanès i palestí. D'altra banda, el rei Hassan II del Marroc, es reüní ahir a Rabat, amb el rei Hussein de Jordània i el president algerià Chadli Bendjedid per estudiar un pla de solució pacífica. Si arriben a un acord, demanarien l'adhesió d'altres líders àrabs.

Jerusalem: possibles relacions diplomàtiques Israel-URSS

En tornar de Moscou, el sots-director general del ministeri israelià d'Afers Estrangers, ha declarat que veu proper el restabliment de relacions diplomàtiques amb l'URSS. Aquests dies ha tingut lloc a Moscou l'encontre d'alts responsables del govern dels dos països i d'equips de treball que preparen el contingut de futures aliances polítiques.

Varsòvia: s'accelera la transició

Possiblement, i en contra del que s'havia dit fins ara, se separin les eleccions presidencials de les legislatives. Les primeres tindrien lloc el novembre i les altres a la primavera. Avui el Parlament debatirà el calendari electoral. D'altra banda, el president Jaruzelski, ha demanat al Congrés que abregui el seu mandat (havia de durar fins al 1995), així, al mateix temps que li estalvia la dimissió, facilita les eleccions presidencials.

Moscou: Rússia demana la dimissió de Rijkov i del seu govern

El Parlament de la Federació Russa votà ahir favorablement demanar la dimissió del govern presidit per Rijkov per la seva postura restrictiva en relació a l'economia de mercat. Aquesta mateixa petició podria demà ser posada a votació en el Congrés dels diputats del Soviet Suprem de l'URSS.

Divendres, 21

Iraq: el llenguatge de la guerra

De moment són paraules i tant de bo que mai es converteixin en fets. El ministre iraquí d'Informació diu que el seu país destruirà tots els camps petrolífers en cas de guerra. Saddam que en cas de guerra aquesta serà molt llarga i que tenen anys de corda per resistir el bloqueig. Els reis Hassan i Hussein parlen molt, però no diuen res als altres d'allò que parlen. Les primeres tropes franceses de reforç surten de la ciutat de Toló, i ahir va començar el trasllat de tancs alemanys de la base de Ramstein a l'Aràbia Saudita.

Aprovat el tractat d'unificació

Els Parlaments de les dues Alemanyes aprovaren ahir el tractat d'unificació política de la RDA i la RFA, per una àmplia majoria de vots.

Dissabte, 22

Iraq imposa "la lògica de la guerra"

Aquesta és la que manifesta el comunicat del Consell del Comandament Revolucionari Iraquí fet públic a la matinada d'ahir. Diu que no hi ha cap mena de possibilitat que les tropes de l'Iraq es retirin de Kuwait, i que Déu vol la guerra per alliberar Jerusalem i altres sants llocs. ¿Què ho farà que tots els dictadors es creuen déus o tenir Déu al seu costat? Saddam, doncs, (encara que cal pensar que té un caràcter molt voluble; recordeu com en vint-i-quatre hores, tot i el milió de morts, va canviar la situació resultant de la guerra Iraq-Iran), diu que ha pres la resolució irrevocable de lliurar la que serà "la batalla mare de totes les batalles".

Aprovat l'embargament aeri a l'Iraq

Els cinc membres permanents del **Consell de Seguretat de l'ONU** aprovaren el text que amplia les sancions contra l'Iraq amb l'embargament aeri i preveu mesures contra els països que l'ignorin. A proposta de l'URSS, el **Consell de Seguretat de l'ONU**, es reunirà el dimarts vinent per parlar sobre la crisi del Golf, a nivell de ministres d'Afers Estrangers.

Moscú: per manca de "quorum" no s'aprova la reforma econòmica

L'absència, força sospitosa, de 70 diputats, va fer que per manca de "quorum", el **Soviet Suprem de l'URSS** no pogués aprovar el programa radical de transició a l'economia de mercat. El dilluns hi haurà una altra sessió plenària i es votarà de nou. Els observadors polítics creuen que l'oposició vol forçar la dimissió del govern de **Rijkov**, i fer que **Gorbatxov** accepti un govern de coalició.

Diumenge, 23

Jordània: sense petroli

Aràbia Saudita ha suspès el subministre de petroli a **Jordània**, al·legant que aquest país no ha pagat 45 milions de dòlars. També ha disposat l'expulsió de 20 diplomàtics jordans i altres del **Iemen**. Sembla clar que les decisions de l'**Aràbia Saudita** són efecte de l'actitud poc clara de **Jordània**, respecte el conflicte del **Golf**.

Cimera Síria-Iran



El president de **Síria Hafez-el-Asad** ha viatjat a **Teheran** per entrevistar-se amb el president iranià, **Rafsanjani**. Durant la reunió els dos presidents procuraran apropar els seus punts de vista sobre la crisi del **Golf**.

Els dos estadistes estan d'acord que cal buscar una solució àrab al conflicte i que la premissa essencial és la retirada de les tropes estrangeres. **Iran** diu que primer han de retirar-se els occidentals i **Síria** diu que **Iraq** ha de ser el primer a retirar-se de **Kuwait**.

Referèndum a Suïssa

Avui se celebra a la **Confederació Helvètica** un referèndum per decidir el futur de les seves centrals nuclears.

Els anomenats verds i l'esquerra política volen posar fi a les centrals. Els radicals i una part dels demòcrata-cristians es manifesten en pro d'una moratòria de deu anys i els de la dreta decididament a favor de l'energia nuclear.

Dilluns, 24

Les amenaces de Saddam Hussein

El dictador iraquetà no cessa en la seva actitud amenaçant, i ha dit que si els americans pretenen fer una guerra llampec "un diluvi engolirà el **Pròxim Orient**".

També ha dit que l'annexió de **Kuwait** era necessària ja que s'havia convertit en una base d'atac contra l'Iraq. I ha afegit que l'annexió "és eterna".

La cimera Síria-Iran

Continuen les converses entre els presidents dels dos Estats. **Asad** i **Rafsanjani** no es posen d'acord sobre la retirada de les tropes estrangeres i la de l'Iraq de **Kuwait**. Tots dos, però, estan d'acord que cal trobar una solució àrab global en el conflicte del **Golf**.

Detenció d'un important etarra

La col·laboració antiterrorista entre les policies francesa i espanyola ha fet possible la detenció a **Biarritz** de **Joseba Xavier Zabaleta Elosegui**, alias **Waldo**, considerat el número dos de l'organització terrorista **ETA**. Després de ser interrogat a la comissaria judicial de **Baiona**, serà traslladat a **París** a disposició dels tribunals antiterroristes.

Dimarts, 25

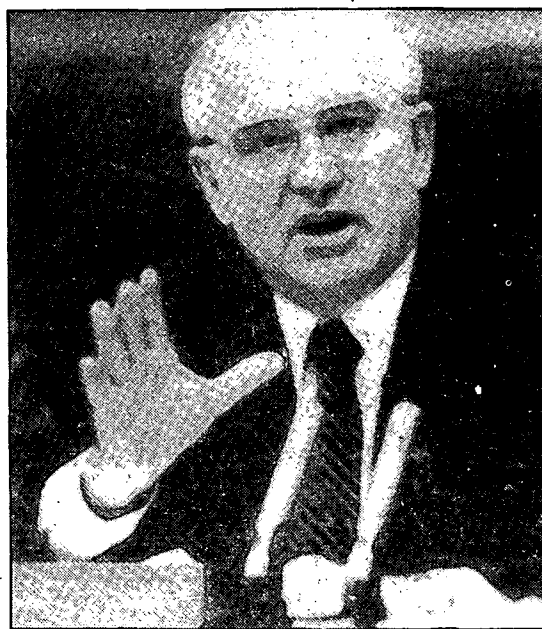
Puja el preu del petroli

Les contractacions de petroli de cara el mes de novembre, concretament el cru **Brent** del mar del Nord al mercat de **Londres**, varen arribar als 40 dòlars per barril, si bé al tancament de les sessions borsàries s'havia estabilitzat al voltant dels 38 dòlars.

ONU: tot és possible si l'Iraq es retira de Kuwait

Així ho declarà **Mitterrand** davant l'Assemblea de les **Nacions Unides**, en presentar la seva proposta de quatre punts per trobar una sortida a la situació del **Golf** i evitar la confrontació bèl·lica: a) devolució de la sobirania a **Kuwait** b) retirada de les tropes i alliberament dels ostatges c) negociacions internacionals per estudiar la problemàtica de la regió, inclòs el problema palestí d) pactar una reducció d'armament en el **Golf**.

Moscú: s'accentua el presidencialisme de Gorbatxov



El **Parlament de l'URSS** va atorgar ahir poders excepcionals a **Mikhàil Gorbatxov** per a poder governar per decret i accelerar el pas a l'economia de mercat. La resolució fou votada per ampla majoria.

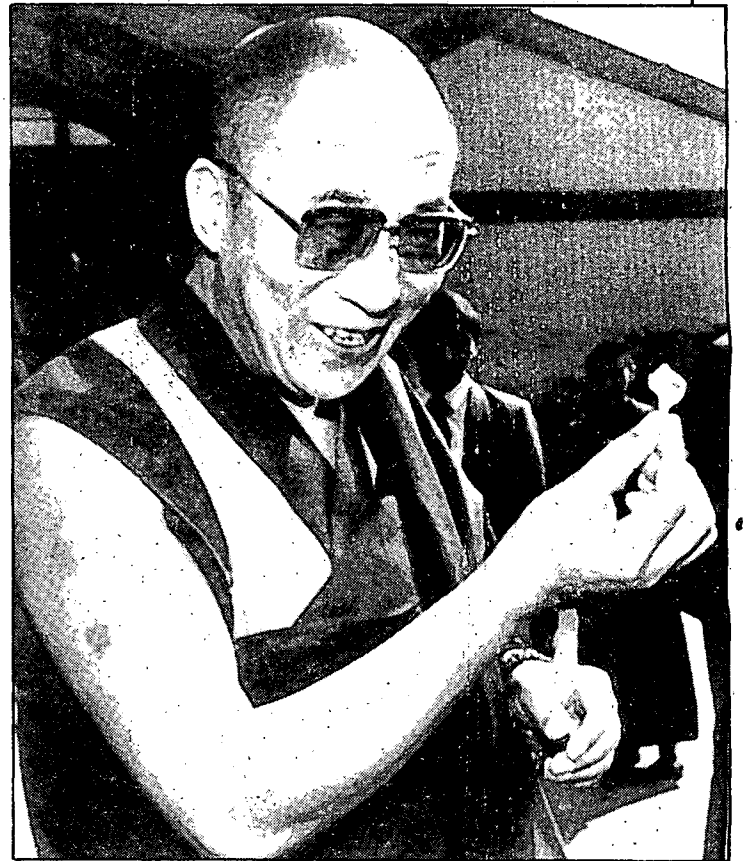
La RDA deixa el Pacte de Varsòvia

Nou dies abans de la unificació alemanya, la **RDA** signà ahir un protocol que formalitza la seva sortida del **Pacte de Varsòvia**. Així el nou exèrcit de l'**Alemanya** reunificada podrà incorporar-se a l'**O-TAN** sense cap entrebanc segons l'acord del mes de juliol entre **Kohl** i **Gorbatxov**.

Objectiu obert



El dia 19 de setembre, **Joan Pau II** rebé l'ex-president dels **EUA**, **Ronald Reagan**, que visità **Itàlia** durant dos dies.



El **Dalai Lama** participà en un **Simposi** sobre religió, ètica i ecologia, al **Middlebury College**, a **Vermont**. Mostra una petxina, símbol de la llegenda, segons la qual, el primer **Dalai Lama** sortí d'una petxina per a salvar la **Humanitat**.



La guerra civil de **Libèria** ha afectat també a la vida de les comunitats cristianes d'aquell país. Els **PP**. **Pedro García** i **Justino Izquierdo** han arribat a **Espanya**, evacuats de **Libèria**.

CALENDARI

Diumenge, 30 de setembre. XXVI del temps ordinari. St. Jeroni, pvre. dr. i Sta. Sofia, vda. El sol surt a les 5,46 i es pon a les 17,35 — Hora solar.
Festa major a Lessui, St. Cebrià de Vallalta i St. Julià de Ramis.
Dilluns, 1 d'octubre. Stes. Teresa de l'Infant Jesús, vg. i Júlia, mr.; St. Remigi, bisbe.
Dimarts, 2 d'octubre. Mare de Déu de l'Acadèmia, patr. de Lleida. Els Sants Àngels de la Guarda. Bt. Berenguer, b.
Festa major a Lleida, Corçà i Serós.
Dimecres, 3 d'octubre. St. Francesc de Borja, S.J. i Sta. M. Josefa Rosselló, fdra.
Festa major a Donzell d'Urgell.
Dijous, 4 d'octubre. Sts. Francesc d'Assís, fdr.; Faust, mr. i Sta. Àurea, vg.
Divendres, 5 d'octubre. St. Plàcid, mjo. mr. Stes. Caritina, vg. i Gala, vda.
Dissabte, 6 d'octubre. Sts. Bru, fdr.; Emili i Cast, mrs.
Festa major a Calonge de Segarra.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

30 de setembre. Diumenge XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Ez 18,25-28; Salm 24; segona Flp 2,1-11; tercera Mt 21,28-32.
1 d'octubre. Dilluns de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Jb 1,6-22; Salm 16; segona Lc 9,46-50.
2 d'octubre. Dimarts de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Jb 3,1-3.11-17.20-23; Salm 87; segona Mt 18,1-5.10.
3 d'octubre. Dimecres de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Jb 9,1-2.14-16; Salm 87; segona Lc 9,57-62.
4 d'octubre. Dijous de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Jb 19,21-27; Salm 26; segona Lc 10,1-12.
5 d'octubre. Divendres. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Lectures: Primera Dt 8,7-18; 1 Cr 29,10-12; segona 2 Co 5,17-21; tercera Mt 7,7-11.
6 d'octubre. Dissabte de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Jb 42,1-3.5-6.12-16; Salm 118; segona Lc 10,17-24.

Litúrgia de les Hores: Setmana II

Diumenge: Propi del temps.
Dilluns: Sta. Teresa de l'Infant Jesús. Memòria obligatòria.
Dimarts: Els Sants Àngels de la Guarda. Memòria obligatòria.
Dimecres: De fèria.
Dijous: St. Francesc d'Assís. Memòria obligatòria.
Divendres: Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Fèria major.
Dissabte. De fèria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Moisés:

L'esbarzer incandescent

Tots els éssers són una aparició fenomenològica, visible, perceptible, que, més tard o més d'hora, desapareix. Per això Moisés trobava estrany que l'esbarzer, encès, no es consumís. Déu és el fonament que sosté els éssers en l'existència. Només els poetes i els sants veuen el món encès de la divina presència. Els humans no ens preocupem de qui sosté l'ésser de cada ésser. Quan morim, ho entenem.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

En la festa de Sant Francesc d'Assís (4 d'octubre)

La sida d'aquell temps

En plena Edat Mitjana per tot Europa hi havia més de quaranta mil leprosos. A Itàlia eren molt nombrosos, i particularment a la ciutat d'Assís.

Un leproso era un cos de carn podrida, de nafres puents. Una desferra humana, irreversible. La seva sola presència feia feredat. Esborronava el més valent. I per desgràcia la lepra en aquella època era summament contagiosa.

Rebutjats els leprosos pels veïns, eren també marginats de la vida social. Rondaven pels viarans més erms. Apartats de la gent. I collien de terra les almoines que de lluny deixava el vianant. Fins que la pròpia malaltia els mossegava tota la carn i ossos, i morien amb gran dolor i crits. I morien sols. El leproso que podia viure i morir en una leproseria era un cas excepcional. Podia sentir-se afortunat.

Francesc d'Assís, fill de casa benestant i jove conegut per les seves gentileses, sentia una gran repugnància pels leprosos. Fugia sempre d'ells corrents i atemorit.

Galopava un matí amb el seu cavall blanc. Tornava de la veïna ciutat de Perugia. De cop i volta es topa amb un leproso pel camí. El gest de tirar a terra una moneda i arriar fort el cavall, fou el seu primer instint. Però no s'aturà. Venç l'instint i reix la voluntat. Baixà del cavall.

—Quan estava en pecat em repugnava la visió dels

leprosos però el mateix Senyor em portà enmig d'ells, i amb ells exercí la misericòrdia.

Això escrivia al cap d'uns anys.

Baixa del cavall i col·loca la moneda en la mà nafrada, repugnant. Després li agafa, l'estreny contra el seu pit i la besa. Amorosament.

“Besà la mà, com si li fos donada d'almoïna pel leproso”, escriu Chesterton. Per una banda, monedes brillants, i per altra, ferides repel·lents, però, per damunt de tot, l'home, “el germà”.

És Déu que li dona força, mudant la repugnància a la lpra en amor als “germans le-

prosos”. Si la tendresa del cor l'havia agermanat amb totes les criatures irracionals, la caritat de Crist l'agermana més encara amb l'home que està marcat pel dolor.

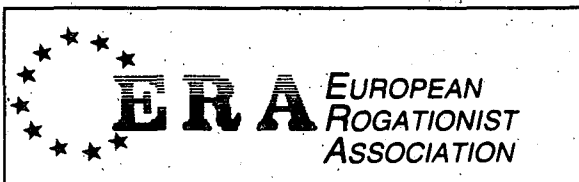
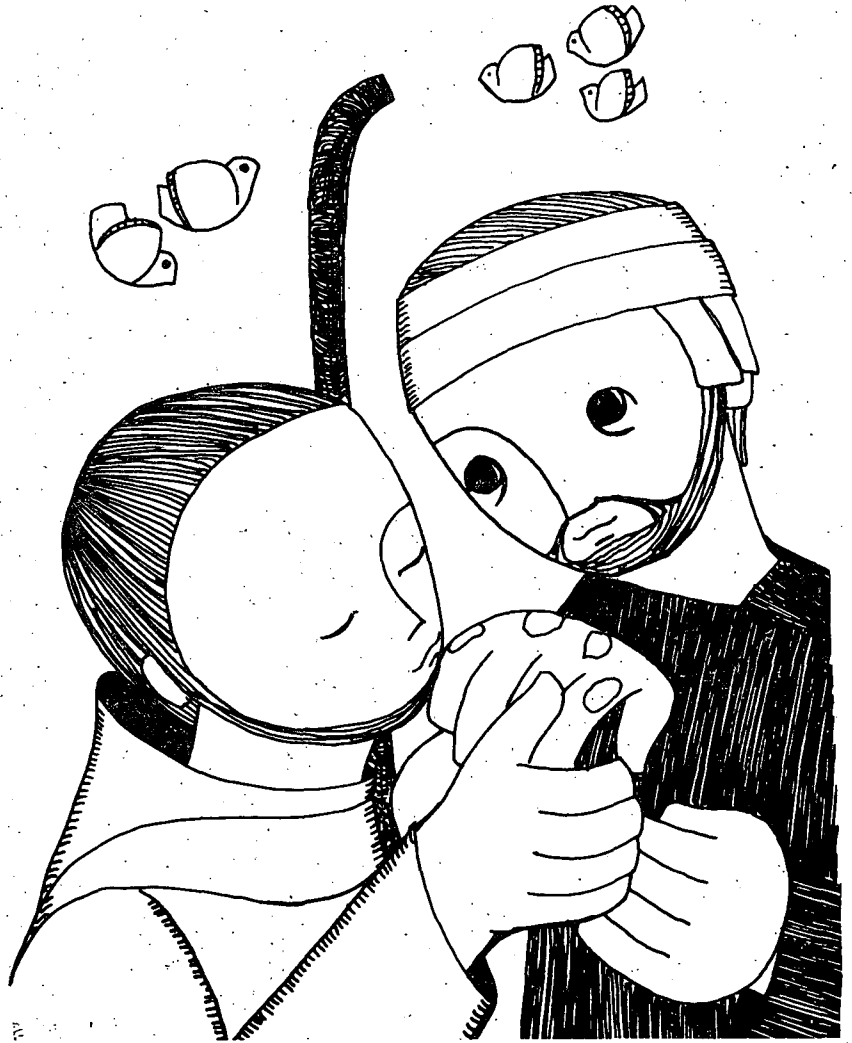
—I en acomiadar-me d'ell, allò que m'havia semblat amarg, se'm convertí en dolç per l'ànima i el cos.

Ho recordaria en el seu Testament, abans de morir.

Sant Francesc manifesta el que esdevé als joves que es deixen endur per la força altruista de l'evangeli. És veritat que ell no abandona el món, com els anacoretas. Que estima la terra i tot el que s'hi mou. Que gaudeix de la bellesa de les flors, dels estels, de l'aigua i el foc, de les muntanyes i de la mare terra. També és veritat que menysprea la possessió egoïsta d'aquestes i altres coses; per ell, que visqui l'ànima enmig del món, però que no se'n quedi ni una engruna.

Amb tot, el nucli concèntric del seu amor és l'home, i l'home sofrent, el leproso d'aleshores, el malalt de la sida que seria avui. En l'home sofrent, i a sobre encara, marginat, és per Francesc d'Assís, la viva imatge de Jesús en la creu, de qui ell estava enamorat.

“Encara hi ha molt a fer abans no es dugui a terme el projecte del Pobriçó d'Assís, d'un món pacífic, just, harmoniós i sobretot solidari”, ha escrit l'ex-secretari general de l'ONU, Kurt Waldheim.



Vocacions per a l'Església a Europa

El Moviment Eclesial “European Rogationist Association” (Laics per a les vocacions de l'Església a Europa), expressió del carisma de la jove Congregació Religiosa del Pares Rogacionistes, té com a finalitat servir l'Església Universal, promovent activitats d'orientació i animació vocacional.

L'ERA et convida a passar uns dies de recerca i reflexió sobre el teu compromís en la vida, amb joves provinents d'arreu d'Europa, en llocs més bonics i significatius de la Cristiandat.

Tindràs ocasió de conèixer-te millor a tu mateix, de trobar-se amb noves amistats i relacionar-te amb altres cultures. Les trobades tenen lloc en temps de vacances.

La Fundació I.R.F. s'encarregarà de finançar la Convivència.

L'Església Catòlica a Europa necessita urgentment joves disposats a viure en Crist com a:

Sacerdots diocesans o religiosos

Germans laics consagrats
Germanes
Missioners voluntaris laics
Joves compromesos en Moviments Eclesials

... Senyala amb una “X” la teva elecció...

Proposem els següents temes de reflexió pels anys:

1990 - Donar un sentit a la vida: la crida cristiana

1991 - Creïxer en la Vocació: servir el món en Crist

1992 - L'Església de Crist en l'Europa del 2000.

Envia al més aviat millor aquesta targeta; escriu-nos o telefona'ns. Esterem encantats de conèixer-te.

E.R.A. Apartat de Correus, 11
43048 TARRAGONA

FRANCESC GAMISSANS



El Seminari

No sé si cal explicar per què em sembla adient parlar avui del Seminari. Si estem atents al ritme dels esdeveniments eclesials, sabrem ja que avui comença a Roma, amb una gran concelebració del Papa amb bisbes i preveres, el Sínode que estudiarà atentament el tema de la formació dels sacerdots: és a dir, bàsicament el tema dels seminaris. Això ja és motiu suficient per unir-nos aquí a aquesta inauguració. Però, al mateix temps, hi ha un altre motiu, més íntim per a molts preveres de les nostres diòcesis catalanes, i en general dels països mediterranis: aquests últims dies de setembre ens recorden els nostres primers dies al Seminari, amb el començament de curs. Encara avui, als nostres seminaris, aquests són els dies del començament o de la represa.

• AHIR I AVUI

Es espontani, per als qui som preveres de força temps, establir comparacions entre el que foren les nostres primeres experiències en la formació sacerdotal, i el que són actualment les dels que comencen al Seminari. Hi ha moltes coses diverses, sens dubte, i no cal entrar pas a valorar les diferències. Però és joïós constatar que hi ha una cosa profunda que és la mateixa: el desig de poder ser un dia ordenat prevere, i realitzar aquest ministeri en l'Església, fonamentalment en l'Església diocesana, però també en altres llocs si s'escau.

Més enllà, per tant, de les coses que canvien, hi ha una cosa que no canvia, perquè és aquella sense la qual es perdria la identitat: ser prevere. Ben cert, les característiques més concretes que acompanyaran l'exercici del ministeri seran diverses segons els temps, les situacions socials i àdhuc les polítiques; però ser el ministre de Crist en l'Església, com a col·laborador del bisbe, en fraternitat amb els altres preveres, per fer present Jesucrist en la Paraula i en els Sa-

graments al servei dels homes, de tots els homes, és de sempre.

Per això en la formació dels seminaristes per al presbiterat hi ha elements bàsics que tots els preveres hem tingut, i pobres de nosaltres que no estéssim constantment refermant-les: la comunió personal amb el Senyor ressuscitat, en la fe, la caritat, la joia de ser el seu "vicari" —això és, el que fa visible allò que Ell mateix fa invisiblement— en la predicació, en els sacraments, en la proximitat als homes a causa de l'Evangeli; la comunió eclesial amb el bisbe i amb els preveres i els diaques, com a corresponsables, cadascú en el seu lloc, de l'edificació de la comunitat cristiana; la comunió fraternal amb tots, fent camí amb els homes enmig de les vicissituds, i cercant la manera d'acompanyar-los com el misteriós pelegrí d'Emaús...

• LES DIFICULTATS

Hi ha una cosa que penso que sí és força diferent, entre el que succeïa abans — quan? posem, per exemple, cinquanta anys abans— i el que succeeix actualment. És aquesta: pensar en anar al Seminari era quelcom bastant més habitual entre els nois i els joves del que ho és avui. Això no significa pas que tots els que aleshores entraven al Seminari arribéssim a ser ordenats preveres; però n'hi ha prou amb examinar les estadístiques de l'edat dels preveres, en les nostres diòcesis, per adonar-se que els que començaren el Seminari durant els anys 40 i 50 formen, avui, el nombre més alt en termes absoluts de preveres en exercici del ministeri.

M'atreveiria a dir que, avui, és més difícil que els joves i els nois pensin en el Seminari, i en la possibilitat de ser preveres. Una enquesta recent ha proporcionat, en aquest sentit, unes respostes que fan pensar molt, puix reflecteixen una incidència negativa dels slogans fàcils, massa vegades acceptats pels cristians mateixos: "no val la pena"; "es pot fer el mateix essent

un laic cristià", "l'Església és injusta amb les dones que volen ser preveres", etc... Quan a l'interior de la comunitat cristiana s'alimenta un ambient amb aquesta orientació, cal que ens preguntem seriosament sobre la salut espiritual de la mateixa.

Hi ha altres motius que fan menys fàcil avui que fa uns anys el desvetllament de les vocacions al ministeri. Un d'ells és el desig general de fer coses "comprobables", i en certa manera "competitives". Avui, sens dubte, la disponibilitat per al ministeri comporta clarament una acceptació del no-relleu social.

La reflexió sobre els motius de la menor facilitat no cal pas fer-la completa: deixem que el Sínode també hi pensi! Però seria bo que, llegint això, ens poguéssim adonar que hi ha problemes força intensos en aquesta escassetat d'oferta de nois i de joves per al ministeri presbiteral. I no és pas que faltin nois i joves ben disposats a pregar i a servir, generosament. ¿Per què, doncs, no en el ministeri?

• PUBLICITAT?

Aquests dies, a la TV italiana fa un spot publicitari "perquè no decaigui l'esperit del futbol". Aquest és el lema. Un jove comença a jugar amb una pilota, i tots els joves i nois que passen per allà deixen el que fan o les persones amb qui van —la promesa, la safata amb els pastissos, el pare amb el cotxe, i àdhuc un seminarista els nens que acompanya— per anar a jugar al futbol. És com un apoteosi! Veient-lo, he pensat: heus aquí la publicitat d'una cosa que no en necessita pas gaire, per mantenir-se! Però "perquè no decaigui la vocació amb ministeri en l'Església", ¿no hi hauria també alguna publicitat a fer? És clar que, primer de tot, cal que alguns comencin a "jugar" amb ganes: és la nostra responsabilitat sacerdotal, amb l'ajuda de la pregària de l'Església. Però també cal estar disposat a deixar-ho tot, a deixar-se prendre per Crist. (Filipencs: 3,12).

LECTURES DE LA MISSA

"SI EL PECADOR ES CONVERTEIX I DEIXA DE FER EL MAL, SALVARÀ LA SEVA ÀNIMA"

Aquest text profètic l'escoltem amb relativa freqüència durant el temps de Quaresma. És un text, en efecte, que crida a la conversió i assegura, de part de Déu, un acolliment real d'aquesta conversió. Amb aquestes afirmacions, el profeta ens revela d'una manera ben directa que les relacions entre Déu i els homes no són pas distants, sinó —com escoltarem a l'evangeli— les d'un pare amb els seus fills.

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (18:25-28)

El Senyor diu: "Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort".

"RECORDEU-VOS, SENYOR, DE LA VOSTRA PIETAT"

El salm 24 és un recull de jaculatories adreçades a la misericòrdia divina. Per això és tan adequat recitar-ne avui algunes, després d'escoltar la primera lectura. No cal pas pensar en un ordre lògic, sistemàtic. Més val posar-hi el cor en cada una d'elles, i especialment en la resposta: "Recordeu-vos...", perquè recordar és, en la Bíblia, fer.

Salm 24:4-5,6-7,8-9 (R.: 6a)

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutés, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, perquè vos sou el Déu que em salveu; i cada moment espero en vos.

R. Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat, i de l'amor que heu guardat des de sempre. No us recordeu dels pecats que he comès de jove, compadiu-vos de mi, vos que estimeu tant. R.

El Senyor bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí. R.

"TINGUEU ELS MATEIXOS SENTIMENTS QUE HEU VIST EN JESUCRIST"

El fet que l'Església de Filips fos tan estimada per Pau no els estalviava pas les dificultats. Sembla que una de les principals, a Filips, com a Corint —¿i on no?— eren les desavinences. N'hi ha prou amb llegir atentament la primera part per adonar-se del que passava. Però el que el leccionari ens vol remarcar és la motivació que Pau dóna als de Filips perquè s'avinguin: la fe en Jesucrist, i en conseqüència la imitació del seu exemple. Massa vegades les motivacions que nosaltres tenim i donem es mouen més en el camp de l'ètica i de les relacions humanes que no pas en les estrictament cristianes. ¿Ho fem bé? ¿N'hi ha prou amb arguments de caire humà?...

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (2:1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres.

Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: [ell, que era de condició divina, no es volgué

guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, i la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.]

"PENEDIT DEL QUE HAVIA FET, ANÀ A LA VINYA. ELS PUBLICANS I LES DONES DE MALA VIDA US PASSEN AL DAVANT"

També avui, com els diumenges anteriors i els que vindran, escoltem una paràbola. Però interessa situar aquest text tal com ens el dóna Mateu: dins la narració de les controvèrsies de Jesús amb les autoritats de Jerusalem, després de la seva entrada triomfal dels rams. Són paràboles, doncs, que cal veure en aquest context polèmic. Aleshores és clar que es tracta de valorar aquí l'autèntica fidelitat a la Paraula de Déu.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (21:28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: "Què us en sembla? Un home tenia dos fills, va dir al primer: Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui. Ell respongué: No hi vull anar. Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: Hi vaig de seguida, pare. Però no hi anà. ¿Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?" Li responen: "El primer".

Jesús els diu: "Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l".

Els dos fills

Una altra paràbola que fa referència al treball a la vinya del Regne. Sant Mateu —que és l'únic que ens l'ha transmesa— la inclou en el capítol 21 del seu evangeli, que ens mostra l'enfrontament obert entre Jesús i les autoritats religioses, que el rebutgen amb totes les seves forces. Val la pena de veure en esquema el contingut d'aquest capítol per a poder copçar tota la lliçó d'aquesta paràbola. El capítol 21 comença amb el relat de l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, aclamat pel poble (vv. 1-11), i que acaba al temple amb l'expulsió dels negociants, com una mena de presa de possessió de la casa de Déu per part del Messies (vv. 12-13). Això suscita la protesta dels sacerdots i dona lloc a una discussió entre aquests i Jesús, que acaba deixant-los plantats per anar a passar la nit a Betània (vv. 14-17). L'endemà, de bon matí, Jesús torna al temple. Pel camí, maleeix i asseca una figuera que no feia fruit i instrueix els deixebles sobre el poder de la fe i de la pregària (vv. 18-22). Un cop al temple, els grans sacerdots i els ancians del poble es dirigeixen a Jesús demanant-li que els digui amb quina autoritat feia totes aquestes coses. Jesús els respon amb una pregunta comprometedora: **El baptisme de Joan d'on era? del cel o dels homes?** I com que no s'atreveixen a pronunciar-se sobre aquesta qüestió, Jesús es nega també a respondre la seva pregunta (vv. 23-27). Vènen després dues paràboles que posen de manifest la hipocresia i la mala manera d'actuar dels dirigents religiosos d'Israel: la paràbola dels dos fills convidats a treballar a la vinya i la dels vinyaters rebels i homicides (vv. 28-32 i 33-44). El capítol acaba mostrant com els grans sacerdots van comprendre que les paràboles anaven contra ells, i com no s'atreveixen a apoderar-se de Jesús **per por de la gent, perquè el consideraven un profeta** (vv. 45-46).

La paràbola és formulada en forma de pregunta: **Què us sembla...?** I seran els mateixos enemics de Jesús qui es veuran forçats a donar una resposta correcta: el qui fa el que el pare vo-

El deixeble, persona de fets

(Mt 21:28-32)

JOSEP M. ARAGONÈS

lia no és el maula que satisfà el pare amb les seves paraules hipòcrites, sinó el mal educat que d'entrada es nega a obeir però que és capaç després de penedir-se i anar a la vinya. El mal educat és el pecador que diu no a la invitació de Déu —**No hi vull anar**—, però, després, penedit, hi va (v. 29). És el qui malgrat la seva façana de pecador es mostra capaç d'escoltar i acceptar la paraula de Déu. Per això entra en el Regne, mentre els qui mantenen una façana de persones religioses i fidels, no hi entren. La lliçó és clara: al regne del cel no s'hi entra perquè fem cara de bons, sinó perquè gràcies al do de Déu —a la seva crida corresposta— ens hem tornat bons i en som.

"Fer" el que Déu vol

Tota la força pedagògica de la paràbola està en el verb "fer". Els deixebles de Jesús no es poden limitar a semblar-ho o a dir-se'n. N'han de ser. Per això han de ser persones de fets i no de paraules. De fets segons la voluntat de Déu. És el Pare qui els ha cridat i els ha dit que anessin a treballar a la vinya, no a contemplar-la o a gallejar la seva condició de fills de l'amo. Treballar a la vinya té una connotació molt clara de vida religiosa autèntica i de seguiment de Jesucrist pels camins de la salvació que ell ens ha portat. Al final del seu evangeli, sant Mateu ens

transmetrà l'ordre de Jesús ressuscitat als seus deixebles: **Aneu a fer deixebles meus de tots els pobles**. I abans ha deixat molt clar amb quina autoritat fa això: **Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra**. Els deixebles són enviats a treballar en la vinya de Déu, que ara és tot el món. I el que han de fer i ensenyar als nous deixebles és justament a **guardar tot el que jo us he manat** (28:18-20). Es tracta, doncs, de fer, de posar mans a l'obra, de treballar i d'esforçar-se en complir la voluntat del Pare. No hi fa res que cadascú porti a coll la seva història, el seu passat, de pecador. Del que ara es tracta és d'haver-se obert a la gràcia i haver-se decidit a seguir el bon camí que la crida de Déu ens ha mostrat (v. 32). Així Jesús s'enfronta als seus adversaris amb aquest crit d'alerta: **Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu** (v. 31b).

Creure en Jesús

L'evangelista fa derivar la lliçó de la paràbola a una situació històrica concreta que s'havia donat —i seguia donant-se— en temps de Jesús. **Ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut** (v. 32a). Més que venir a ensenyar un bon camí, Joan Baptista havia vingut en el ca-

mf de la Justícia —tal com diu textualment el grec—, o sigui: havia vingut pel camí del compliment de la voluntat del Pare. El camí que mena a la justificació és obra de Déu. I aquesta Justícia —justificació— consisteix en complir la seva voluntat, "fer-la", cadascú en la seva vida concreta i total. El pecat de les autoritats religioses d'aquell temps —que la paràbola compta d'entrada entre els fills de Déu— va consistir en no fer cas, en no creure en el missatge de Joan, enviat per Déu per a preparar els cors a rebre el Messies, Jesús. Ells, els encarregats d'ensenyar al poble les promeses de Déu i a mantenir-lo amb els ulls ben oberts en l'expectativa de l'arribada del Messies, no volen fer cas ni del precursor, ni de la conversió dels pecadors, ni de Jesús. És que voluntàriament s'havien situat fora del camí, de la veritat i de la vida, i el seu orgull de gent de bé els mantenia allunyats del peneïment i de la conversió. **Vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l** (v. 32c).

El camí de la Justícia, que surt de Déu i ens porta a ell, ha passat per tota la història d'Israel i ha estat fressat per patriarques, profetes i per molta gent senzilla del poble que avança cap al compliment de les promeses. Finalment per aquest camí ha vingut Joan Baptista, que ha mostrat a tothom l'Anyell de Déu que treu el pecat del món. I Jesús, tot fent aquest camí, l'ha obert a l'Església, sacrament de la seva salvació, destinada a fer-lo visible a la humanitat de tots els temps. Ara, la vinya de Déu és tot el món. I el Senyor continua cridant els seus fills perquè hi anem a treballar: **Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui** (v. 28b). Cal remarcar la força actual de l'advèrvi "avui". Som cridats d'urgència a treballar en el terror de Déu. Respondre sí sols per quedar bé, o respondre amb un mal carat no i acabat penedir-nos i fer la voluntat del Pare, no és únicament respondre a Déu, sinó fer un acte de fe activa i compromesa en Jesús i en la seva Església. Tot va en un mateix paquet. No podem fer-nos la il·lusió que diem sí a Déu al marge de Jesús i la seva Església. Estaríem exactament en la mateixa falsa situació de les autoritats religioses del temps de Jesús.

CULTURA CIENTÍFICA

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

40. La nova teoria de la relativitat de Julio Palacios

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.
Rom 1,20

Quan hom es posa a llegir comentaris divulgatius de la teoria einsteiniana resta meravellat de la superficialitat o lleugeresa amb què sovint passen les qüestions més difícils. Per això el llibre del professor **Julio Palacios Martínez** (1891-1970), "Relatividad, una nueva teoría" (Espasa-Calpe, 1960) rigorós i clar, és excepcional en aquest sentit, i més excepcional encara perquè s'atreveix a corregir o, potser dit millor, a completar, el contingut de la teoria de la relativitat. Creiem sincerament que si Einstein no hagués mort el 1955 i hagués pogut llegir el llibre de Palacios n'hauria fet cas. Tenia un caràcter prou obert per a fer-ho i ho havia demostrat en altres ocasions, com per exemple en el cas de la constant cosmològica que ell havia introduït i després rebutjà donant la raó a Friedmann que li'n féu notar la inutilitat. Va ser una llàstima que en aquest altre cas ja no hi fos a temps. Ara no sabem de cap físic estranger que hagi comentat o tingut en compte la idea del professor espanyol. És que no s'ha divulgat prou o és que no se li ha volgut prestar atenció? No ho sabem. El que sí creiem és que no hauríem fet ben fet si també nosaltres l'haguéssim passat per alt.

sa) i va estudiar a Barcelona, on s'inicià en la física. Després anà a Madrid, i per fi completà els seus estudis a la universitat de Leiden (Holanda). Al 1926 ja ens el trobem de catedràtic de termologia a la universitat de Madrid. També va exercir durant un bon temps a Lisboa. I no s'oblida de Barcelona; el 1926 l'Institut d'Estudis Catalans publicava una obra seva en català, "Propietats dels gasos ultraenrarits". Fou, tanmateix, en castellà que publicà gairebé totes les seves obres, la majoria textos universitaris, "Física teòrica" (1931), "Termodinàmica" (1958), "Mecànica" (1962). A la mort d'Einstein (1955) ja va escriure un article a "Physicalia" molt clarificador, "¿Se puede entender la teoría de la relatividad?". Però la seva obra més original i important és la dita abans, que veié la llum el 1960, que explicava com es podia fer més coherent la teoria de la relativitat, resolent per complet la paradoxa dels rellotges. Però quan morí Palacios al cap de deu anys de publicar-la, la física "oficial" encara no se n'havia fet ressò i fins ara tampoc. Acabaran un dia els físics fent-ne cas?

Fonament de la "nova teoria"

En el pròleg diu el nostre professor: "Pasan los años y continúa la discusión de la paradoja

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

de los relojes sin que se logre explicarla a gusto de todos. Desde nuestro punto de vista, la tal paradoja es, en realidad, un absurdo, pues según se verá en lugar oportuno de este libro, el problema en cuestión admite dos soluciones que, siendo igualmente legítimas, son incompatibles entre sí". I com arreglar la cosa sense contradir la relativitat, tan avalada ja per les experiències i admesa per tota la comunitat científica del món? Palacios no la tirarà pas per terra; se'n guardarà prou. Només hi afegirà un detall: com que "al absurdo de los relojes se llega, inevitablemente, al utilizar las ecuaciones de Lorentz... está indicado el ver si pueden ser sustituidas por otras que expliquen los hechos en que se basa la teoría de Einstein y que no adolezcan de dificultades lógicas". És conscient, és clar, de l'audàcia que suposa corregir un punt, encara que mínim, de l'obra einsteiniana, "nos dimos perfecta cuenta de que nos embarcábamos en una aventura que, según todas las probabilidades, estaba condenada al fracaso" i "encontramos muy natural que la nueva teoría sea acogida con recelo por los especialistas en la materia y... no quieran perder tiempo prestándole aten-

ción", però com que amb les seves noves fórmules s'arriba exactament a les mateixes conseqüències comprovades que es deduïen de les d'Einstein, veu que objectivament no té obstacles i pot tirar endavant sense por de ser contradit per les experiències, i per això publica el seu llibre. De la pàg. 49 a la 58 fa l'anàlisi de com amb les fórmules de la relativitat restringida s'arriba no tan sols a la paradoxa de viure a poc a poc viatjant de pressa, sinó també a la possibilitat de l'inversió del temps, cosa encara més absurda. I tampoc no s'arregla la cosa completant-la amb la relativitat general (pàg. 58-65). I amb les fórmules que ell estableix, que només difereixen de les de Lorentz en un factor, s'arregla tot. Ara bé, a més de resoldre la paradoxa, o absurd, dels rellotges, la teoria de Palacios té unes altres conseqüències importants, si bé no comprovables almenys per ara, que són que les tres constants físiques: la permissivitat o constant dielèctrica ϵ , la constant de la gravitació G i la d'acció de Planck h , ja no són constants sinó que també canvien de valor quan es passa d'un espai en repòs a un altre sistema inercial o a un camp gravitatori; i també que la massa gravitatòria i la massa inerta ja no coincidei-

xen sempre: la massa gravitatòria és la que creix més amb la velocitat respecte a la inerta. Tot això, és clar, ho explica amb fórmules matemàtiques que exigeixen del lector coneixements de càlcul diferencial, de variacions i de tensors. Va comparant constantment els seus resultats amb els d'Einstein, fent notar les diferències i com les conseqüències són les mateixes en aquells cèlebres casos que es tingueren com comprovacions irrefutables de la relativitat einsteiniana: la precessió del periheli del planeta Mercuri, la desviació dels raigs lluminosos quan passen a prop d'una gran massa i l'enrogament de la llum en un camp gravitatori. Però en casos no comprovables experimentalment la cosa de vegades varia. Per exemple un cos en moviment en la teoria de Palacios no tan sols s'escurça longitudinalment, i una mica més que en la teoria einsteiniana, sinó també transversalment, en amplada, però menys. Què cal dir d'aquesta teoria? Nosaltres naturalment no som qui per donar-ne un judici definitiu. Creiem sí, en la possibilitat de ser correcta la teoria de Palacios, però no podem pas dir-hi l'última paraula. Que se l'estudiïn bé els especialistes i qui més hi sàpiga que més hi digui...

La personalitat de Julio Palacios

Va néixer a Paniza (Saragos-

Més sobre Medjugorje

Sí, perquè si és cert que la Santa Seu no ha pres, ara per ara, cap posició oficial definitiva, les aparicions —segons el poble cristià que ho comenta— van repetint-se diàriament, sense interrupció, des del dia 24 de juny de 1981.

Començaré amb una anèdota. Em contava un meu amic que tot fent una volta turística amb un grup per la geografia de Iugoslàvia, passaren per la parròquia de Medjugorje, sense baixar de l'autocar. Era quan encara no s'havia esquarterat el règim comunista de l'Est d'Europa.

Un del grup preguntà a la guia, funcionaria de l'Estat, noia molt culta, que parlava correctament el castellà:

—És veritat que en aquest poble s'apareix la Mare de Déu?

La guia, sorpresa per la pregunta, contestà:

—Així ho diuen, però Roma ha de dir l'última paraula.

I afegí amb un to molt seriós:

—El que puc dir i assegurar és que aquests joves duen una vida exemplaríssima. No s'explica que un motiu estrictament religiós, després de tant de temps, pugui atreure gent de tots els països. Alguna cosa sobrenatural, hi ha d'haver; a tots ens fa pensar.

L'opinió d'aquella guia la comparteix molta gent: "Ens fa pensar".

Aclariments a "Catalunya Cristiana"

Creiem oportú aclarir algunes opinions d'aquest setmanari.

En el número corresponent del 27 de maig al 2 de juny, i en la secció "Filtrant la notícia", el redactor, Francesc Gamisans, publicava una nota informativa titulada "Les aparicions de Medjugorje, què?".

Amb objectivitat, l'autor presentà l'estat de la qüestió, que realment és de debat entre dues posicions divergents: la que creu que les aparicions de Maria són reals i l'altre que opina ser manipulades. Cal aclarir alguns punts del redactor de "CC".

El bisbe diocesà havia constituït una comissió, els membres de la qual estaven totalment al seu favor en un judici negatiu. Aleshores, aquest prelat proposà al cardenal Ratzinger, Prefecte de la Sagrada Congregació per la Doctrina de la Fe, que aprovés

aquest judici. Però l'esmentat dicasteri romà va ordenar al bisbe, monsenyor Zanić, de depositar les seves conclusions inacabades i de dissoldre la susdita comissió. Va descarregar al bisbe diocesà la responsabilitat de jutjar els fets de Medjugorje, transferint la seva competència a la Conferència Episcopal Iugoslava. El seu president, el cardenal Kuharió va constituir la comissió oficial per estudiar els esdeveniments religiosos d'aquella parròquia. Reunida la comissió a Zagreb i presidida pel bisbe de Banja Luka, Komarica, sembla que optaren, donada la incidència mundial del fet, perquè es nomenés una tercera comissió de caràcter internacional, que pogués pronunciar-se sobre les aparicions marianes. Aquesta informació l'ha donada la revista "Eco di Medjugorje", n.º 72.

Cal també aclarir una altra informació de "CC" del número 568, setmana del 12 al 18 d'agost passat.

La notícia va amb aquest títol: "Els pelegrinatges oficials a Medjugorje són prohibits". Aquest titular amb lletra grossa i a tota pàgina ha desorientat molts lectors, creguts que els fets religiosos de Medjugorje han estat desautoritzats. Molts lectors no s'hauran adonat que damunt el gros titular esmentat, es diu: "Carta del cardenal Ratzinger al bisbe d'Augsburg."

La notícia de la carta és verídica, i la prohibició de pelegrinatges oficials, també. Però la carta del cardenal Ratzinger a un bisbe particular no és "l'Església catòlica" que ha prohibit les peregrinacions oficials, com sembla que ha informat l'agència APIC, font de la qual ha hagut "CC". El cardenal recorda simplement al bisbe les disposicions que la Conferència Episcopal Iugoslava donà fa temps, després que la Congregació per la Doctrina de la Fe li va traspasar la competència jurídica per jutjar els fets. I és aquesta comissió que manté, ara per ara, el "statu quo" i desaprova les peregrinacions oficials, com és norma general de la jerarquia sempre que es presenten fets religiosos presumptament sobrenaturals.



Actituds d'alguns bisbes

Després d'aquests aclariments i de la carta del cardenal Ratzinger, molts poden preguntar quina actitud ha pres l'episcopat, en general?

Segons fonts properes al lloc i de tota solvència, cada mes, privadament, arriben bisbes de tot el món a Medjugorje. Alguns hi han estat dos dies, altres una setmana, lliurant-se a la pregària. El bisbe de Macerata, monsenyor Carboni, afirma: "En les peregrinacions em poso al confessional i a través d'ell puc constatar la validesa del santuari. Dos dies sencers he confessat allà, i ja en tinc prou per saber que en aquell santuari el Senyor hi és present i la Mare de Déu, també".

El bisbe de Florianópolis, del Brasil, monsenyor Maurício Krieger, ha anat quatre vegades a Medjugorje. En unes declaracions, digué: "Com a professor de Mariologia desitjava conèixer de prop l'obra de Maria i he quedat sorprès, però feliç de tot el que he vist i sentit. He vingut tres vegades, la tercera amb dos bisbes més i 32 sacerdots per fer-hi un recés espiritual".

Joan Pau II i Medjugorje

Finalment, podríem preguntar-nos què en pensa de tot això el Papa? Segons l'"Eco de Medjugorje", juny d'enguany, alguns bisbes han fet públiques les confidències rebudes del Sant Pare, i si en elles no manifesta què pensa personalment sobre la sobrenaturalitat de les aparicions, sí que ha manifestat la seva alegria pels fruits que els pelegrins recullen de conversió, de pregària, de dejuni i reconciliació que es manifesten a Medjugorje.

L'esmentat bisbe brasiler, monsenyor Krieger, ha declarat que abans de marxar de Roma cap a Iugoslàvia, després

d'una missa celebrada en la capella privada del Papa, aquest, sense que ningú li digués res, manifestà al bisbe i als seus acompanyants: "Pregueu per mi a Medjugorje".

Fa poc que el mateix prelat ha anat per quarta vegada al lloc de les aparicions. Passant per Roma manifestà el seu viatge al Papa dient-li: "Hi vaig per quarta vegada i m'hi quedaré una setmana". Joan Pau II després de concentrar-se uns segons li digué: "Medjugorje, Medjugorje: és un centre mundial d'espiritualitat". I en acomiadar-se, el bisbe del Brasil li digué: "Santedat, puc dir als vidents de Medjugorje que els doneu la vostra benedicció?". El Papa li respongué: "Sí, sí", i l'abraçà. Monsenyor Krieger comenta que aquest gest de Joan Pau II fou un signe molt particular per ell.

Creiem que la franquesa del Sant Pare serà un saludable tònic per a tanta gent atemorida davant de publicacions que divulguen la prohibició dels pelegrinatges oficials a Medjugorje.

I punt final

És interessant una notícia d'última hora: un sacerdot italià que ha fundat dues comunitats en l'espiritualitat dels missatges de Medjugorje, preguntà al cardenal Ratzinger si havia obrat bé, sense esperar el reconeixement oficial de les aparicions de la Mare de Déu. Resposta del Prefecte de la Congregació per la Doctrina de la Fe: "Vosaltres conreeu-ne els fruits, nosaltres ens ocuparem dels fets".

FRA RAMON B. TRESERRA, o.f.m.

ATENCIÓ!

Som un grup de persones que desitjaríem viure en comunitat i dedicar-nos a l'oració i adoració perpètua del Santíssim Sagrament, vivint en esperit de pobresa i seguint el camí evangèlic de la infància espiritual.

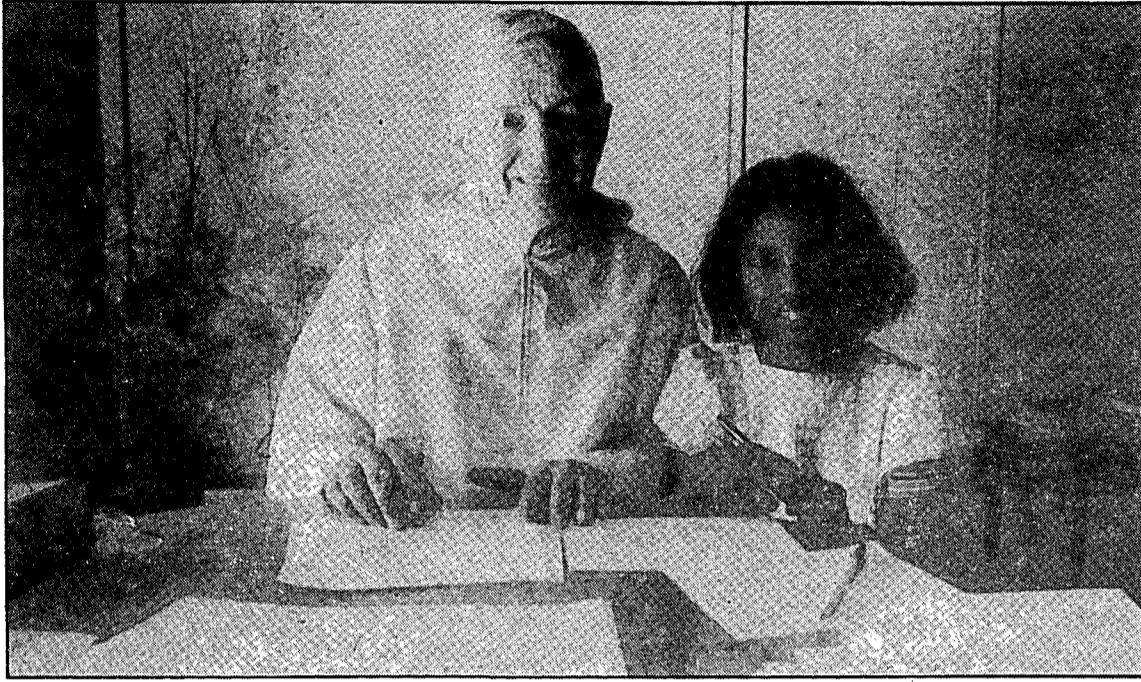
Desitjaríem una església en el centre de Barcelona a fi de facilitar l'accés a tots aquells que desitgen unir-s'hi en qualsevol moment del dia o de la nit. No som un grup tancat sinó un servei a la diòcesi.

El Sant Pare proclamarà el dia 25 de desembre, la dècada de la "Nova Evangelització eucarística".

Fem una crida a totes les ànimes i a totes les associacions, a fi que units en l'oració i adoració davant Jesús-Eucaristia, trobem en Ell, la veritable pau i la obtinguem també per al món sencer.

Si vols ajudar-nos i unir-t'hi, truca'ns al 426 16 22.

Taizé compleix 50 anys



La comunitat de Taizé compleix 50 anys. Aquest fet no serà commemorat amb una celebració especial sinó amb una sèrie de senzilles trobades que se celebraran en aquests propers mesos.

El primer d'aquests actes es va celebrar el passat 1 de setembre. El cardenal Decourtray, arquebisbe de Lió i president de la Conferència Episcopal Francesa, va celebrar la missa a l'Església de Taizé. En el transcurs de la missa un jove germà de la comunitat (s'origen navarrès) va efectuar el seu compromís de vida.

Amb motiu d'aquesta efemèride el papa Joan Pau II ha fet arribar una carta al germà Ro-

ger qui al mateix temps ha rebut missatges del Patriarca Dimitrius de Constantinoble i de l'Arquebisbe de Canterbury.

El 21 d'agost del 1940 el germà Roger arriba al poble de Taizé i s'hi estableix amb la idea de crear una comunitat. Des d'un principi comença una vida d'oració d'acollida de refugiats. Al cap de tres anys tres germans se li uneixen. Actualment la comunitat té 90 germans d'origen catòlic i evangèlic, procedents d'unes vint nacionalitats.

Durant tot l'any desenes de milers de joves dels cinc continents es troben a Taizé per pregar junts i així preparar-se a ser, de retorn a casa, testimonis de pau, de reconciliació i confiança a través de la terra.

Les trobades intercontinentals de joves d'una setman de duració comencen el febrer i acaben el novembre. Durant l'estiu del 1990 aquestes trobades han comptat amb la participació de 5.500 joves cada setmana. A finals de desembre, com cada any, se celebrarà la trobada europea de joves, en aquesta ocasió a Praga.

Alguns testimonis recents sobre Taizé

Cardenal Lustinger, arquebisbe de París: "Taizé m'arriba al cor. Conec el germà Roger desde fa molt temps. Els germans de la comunitat són monjos contemplatius i malgrat tot són els que han realitzat l'acció més important sobre la joventut europea i mundial. Es tracta d'un lloc ecumènic de veritat, on hi ha un gran respecte i estima i no es coneix la polèmica ni la confusió. És un lloc de gratuïtat en el qual no s'intenta sotmetre els joves a l'obediència a Taizé, sinó tornar-los a les seves parròquies. Els germans de Taizé han descobert el missatge essencial del Cristianisme: Com més místic s'és més pràctic també s'és, quan més s'està per Déu més s'està per l'home" (abril 1990).

Federico Mayor, director general de la UNESCO: "Des dels dies més tristos de la França ocupada, Taizé s'ha convertit en un oasi. La llum que projectano té comparació en els nostres dies. El germà Roger ha vist arribar, sense haver-los cridat, centenars de milers de joves. ¿Què troben a Taizé? Una manera d'escoltar, de comunicar i de reflexionar que els permetin descobrir, cadascú per si mateix, el sentit de les seves existències" (setembre 1988).

Bisbe Demke, president de les Esglésies evangèliques d'Alemanya del Est: "L'estímul que ens arriba de la seva comunitat des de fa desenes d'anys es caracteritza no solament per la seva obertura ecumènica sinó per l'indissoluble llaç entre la profunditat de l'oració i el compromís a favor de la humanitat desafavorida. Durant el llarg període de temps que ens hem vist privats de llibertat política diversos dels seus germans es varen atrevir més d'una vegada córrer el risc de venir a visitar-nos" (maig 1990).

DONAR A CONÈIXER CATALUNYA CRISTIANA ESTÀ A LES TEVES MANS



Tu coneixes bé el setmanari CATALUNYA CRISTIANA. El seu rellevant contingut religiós agrupat per seccions, el seu àgil tractament d'actualitat, el seu format de premsa periòdica... Només has de fullejar-lo per adonar-te de l'inqüestionable valor que representa com a mitjà d'informació i cultura religioses. Està a les teves mans.

Però hi ha moltes persones que mai no l'han tingut a les seves mans, que ni tan sols n'han sentit parlar. Persones que per les seves creences i conviccions, sens dubte els interessaria llegir-lo, per poder-se informar i formar, per saber tot allò que passa referent a la religió.

Ara, donar a conèixer CATALUNYA CRISTIANA està a les teves mans. Per això només has de retallar la Sol·licitud de Subscripció i lliurar-la a alguna persona que estigui interessada a rebre el nostre setmanari. Encara millor si li ensenyes el periòdic sencer. D'aquesta manera et serà més fàcil convèncer-lo perquè s'hi subscriui. Fins i tot, si coneixes les seves dades,

pots efectuar la subscripció tu mateix. Per la teva part seria un detall, un obsequi que segurament t'agraïrien.

Sol·licitud de Subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom _____ Cognoms _____

Adreça: _____ núm. _____

Població _____ Districte Postal _____

Província _____ Diòcesi _____

Desitjo rebre el setmanari en:

Català

Castellà

Faig pagament de:

Mitjançant:

4.800 Ptes.: subscripció anual (52 núms.)

Xec barrat a nom de la Fundació CATALUNYA CRISTIANA

2.500 Ptes.: subscripció semestral (26 núms.)

Domiciliació Bancària segons les indicacions següents*

Banc o Caixa: _____ Agència _____

Senyors: Els prego que amb càrrec al meu Compte o Llibreta núm. _____ atengueu el pagament dels rebuts que presentarà la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA en concepte de subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

_____ de _____ de 19_____ Firma del titular del Compte o Llibreta

_____ X

* T'agraïrem que optéssis per aquesta modalitat ja que suposa per a nosaltres un considerable estalvi de temps i diners que dedicariem a una major difusió de CATALUNYA CRISTIANA.

Per posar CATALUNYA CRISTIANA a les mans d'un amic cada setmana, retalla, emplena i envia aquesta sol·licitud a:

Fundació CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2º 08007 BARCELONA

El pensament bíblic d'Arnau de Vilanova

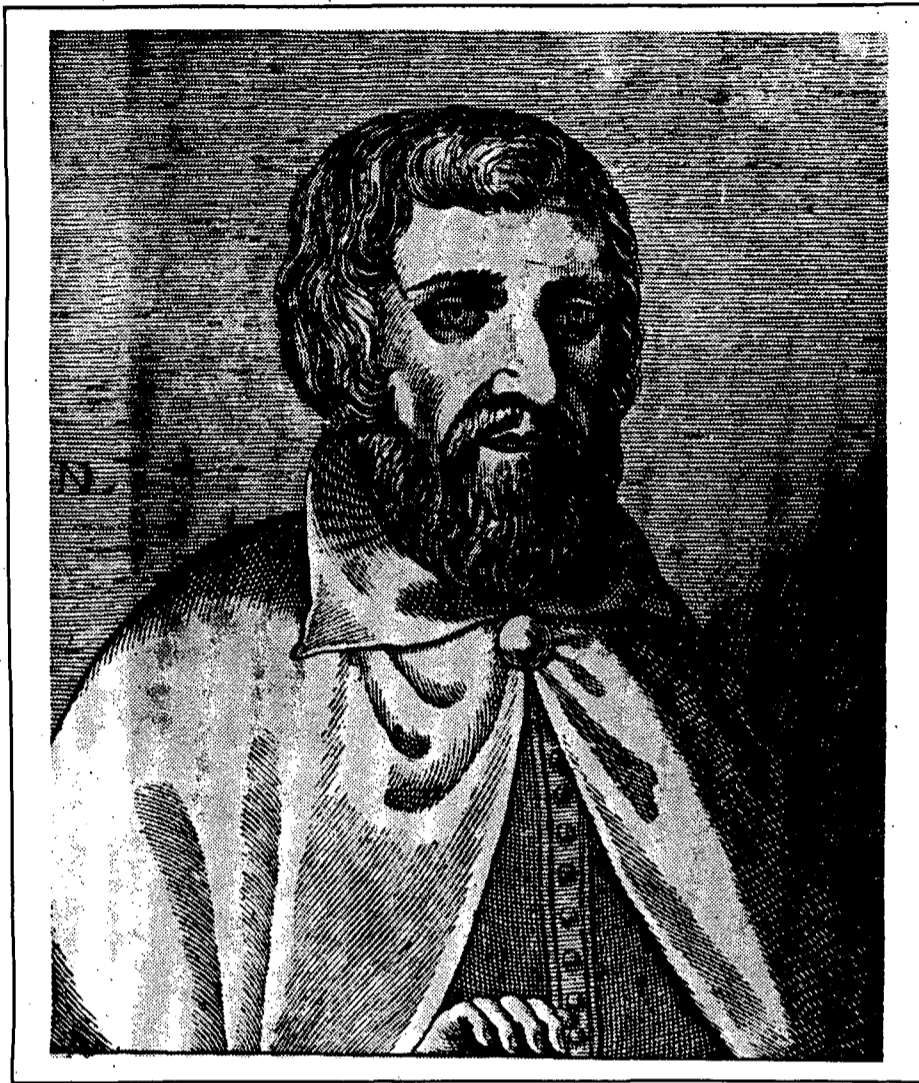
Arnau de Vilanova d'extracció jueva però cristià antitomista, apassionat i visionari, fou un gran metge i moralista de prestigi internacional, i, conseller de reis i papes. Radicat a València, dominà la llengua aràbiga, i vers els 1281-85 aprengué hebreu, Sagrada Escripura, i, cultura rabínica i talmúdica sota el mestratge de Ramon Martí, el cèlebre autor de **Pugio Fidei**, en el convent dominicà de Barcelona. Coneixia el grec i es va relacionar amb els monjos del mont Athos. Fou un dels grans forjadors de la cultura catalana i àdhuc universal. Els seus escrits bíblico-teològics en llatí i en català —alguns s'han conservat només en traduccions italianes i gregues—, es caracteritzen per l'ordre rigorós de l'exposició i per l'esclat entusiàstic. Contemporani de Ramon Llull, les seves obres catalanes s'avancen a la prosa clàssica dels primers humanistes catalans, pels seus amplex i perfectes períodes i alhora per la seva colpidora expressivitat.

Aportació

Els seus escrits religiosos pertanyen als anys 1290-1310, i estan redactats en llatí i en català. Les obres anteriors a 1305 són de caràcter especulatiu i escatològic, el contingut de les posteriors és, en general, espiritual i reformista. Deixant de costat els escrits menors, sovint de to polèmic, els més importants són: la **Expositio super Apocalypsi**, la **Introductio in librum Ioachim "De semine Scripturarum"**, l'**Allocutio super significatione nominis Tetragrammaton**, el **Tractatus de tempore adventus Antichristi et fine mundi**, i el **De cymbalis Ecclesiae**, on trobem les pàgines més boniques de la literatura arnaldiana en llatí. Encara caldria afegir l'epistolari mèdic, diplomàtic i religiós escrit en llatí, tret de dues cartes adreçades als reis catalans.

Els quatre tractats conservats i els sis perduts no representen més que una mínima part de l'obra religiosa d'Arnau, en català. Però les obres catalanes que ens resten són suficients per donar-nos una idea del seu pensament bíblic i reformista. En aquests escrits, Arnau parteix sovint dels textos sagrats i d'alguns llibres que els interpreten.

La **Confessio de Barcelona** (1305), fou solemniament llegida a Jaume II, davant alguns nobles, escrivans reials, metges i ciutadans, al palau de Barcelona. Arnau fa una exposició precisa i resumeix les seves doctrines escatològiques i reformistes. Ultra els textos de Daniel, sant Mateu, sant Pau i l'Apocalipsi, es va documentar en la Glossa ordinària de Waladfrid Estrab, abat de Reichenau (+849), que representava la interpretació més acceptada de la Bíblia a tot l'Occident, i era citada amb veneració pels més grans teòlegs, sant Jeroni i Pere Llobard i també les visions de Metodi i Ciril bisbes d'Olimp i Tir, i Constantinoble, respectivament, Eusebi i Hildergardis. Gioacchino da Fiore no hi és citat expressament, però d'ell provenen les doctrines apocalíptiques d'Arnau.



Arnau de Vilanova degué néixer a València pels voltants de 1238 i va morir en la nau que viatjava com a ambaixador a la Cort romana (1311). Fou enterrat a Gènova. En la seva forta personalitat que encarna els aspectes típics del tarannà català d'aquell temps, trobem reflectida la profunda inquietud religiosa que sacsejava la consciència del món cristià, en la vigília de les primeres manifestacions de l'humanisme precursor del Renaixement.

En la **Lliçó de Narbona** (1305-1308), comença citant la Bíblia la qual oposa a les tradicions eclesiàstiques. Predomina un estil sornegüer, punyent i penetrant. És una lliçó donada en una reunió de beguines a Narbona, quan Arnau va fer una llarga estada en les terres del Llenguadoc i Provença, en uns temps de gran agitació espiritual entre els beguins provençals. Presenta un programa complet del que han de fer i evitar els homes veritablement espirituals. Fidel a la tradició de la devoció franciscana, els recomana la contemplació i la imitació de Jesucrist. El conjunt del llibre ofereix un interès notable pel fet de traduir-nos l'espiritualitat més profunda dels qui contemplaven la "veritat evangèlica" i practicaven "l'evangelical pobrea".

Sens dubte, el **Raonament d'Avinyó** (1310) és l'obra més important de l'autor, no sols per l'extensió sinó pel contingut i per l'acuitat de l'estil. A precés del rei Jaume II, resumeix amb més o menys fidelitat, el parlament que pronuncià a Avinyó en defensa dels espirituals i beguins. I dona tanmateix, resposta a Frederic III, rei de Sicília; desitjós de consultar-li un somni persistent que l'havia turmentat per espai de set anys, exposa el seu programa reformador i fustiga asprament els superiors dels franciscans, que considera enemics seus.

La **Informació espiritual al rei Frederic de Sicília** (1310), és una orientació de com s'ha de comportar un monarca cristià,

"per la dignitat real, e per la veritat evangèlica e de cristianisme". En aquest mateix programa de reforma de la casa reial, en referir-se a la reina Elionor de Nàpols proposa: "la terça cosa de que la enformarets és que en sa casa no tingue ne sofria que, y sien legits romànçes o llibres de les vanitats mundanes; más a dimenges e festes, en ores covenients, farà legir, en audiència de ses fylles e de sa compa(yna), les Escripures, (on) la veritat evngelical serà en romanç expressada, purament e clara, quar ali trobarà pus fins (ser)mons que en al(t)re loc. Los infants mascles devets, de .VI. ans a amunt, fer nodrir en la escola de la vida evngelical, ab los altres, per tal que no aprenguen en començament alre a conèxer e amar, sinó Jesuchrist."

El rei que sempre va fer cas al magisteri d'Arnau prengué aquesta **Informació** com la base de les Constitucions que va promulgar per al bon regiment del regne.

Aplicació

Arnau intentà d'impulsar la predicació partint del text sagrat. En el seu tractat **De cymbalis Ecclesiae** anima els predicadors per tal que aprofundeixin en la Paraula inspirada. Els diu que no imitin les campanes petites perquè donen un so feble, sinó les grans, perquè llur ressonància és molt més potent, i d'aquesta faisó compleixen les paraules del salmista: "Laudate Deum in cymbalis bene sonnatibus" (= "Lloeu el Senyor amb címbals sonors", Sl 150:5a). I

reitera el testimoni inqüestionable de l'Escripura més o menys amb aquests mots, "Perquè l'Escripura diu..."

En els escrits arnaldians, Jesucrist és suprem. Ja en el començament de la **Lliçó de Narbona**, llegim, **lo fundament de aquesta vida és la veritat de nostre senyor Jesuchrist coneguda en les Escripures evangelicals**". Referma aquesta declaració transcrivint les mateixes paraules de Jesús, "Adonar a entendre açó, dix en lo evangeli de sent Johan: "Yo són la vida, e via, e veritat". I amb la precisió d'un matemàtic puntualitzava, "Donques, segons açó, nos-

tre senyor Jesuchrist ajustà en si la humanitat ab la divinitat, leixan natura d'àngels, d'archàngels; e pujà la humanitat dalt, tal com la deïtat, axi c. om se pot dir e. s pot glorificar d'açó d'ell, qui és ver Déus, e hom assats pot conèxer que aytal humilitat e caritat fo sens mesura com Jesuchrist hac de la natura humana..." Aquesta evocació cristològica recorda Fl 2:5-11; 1Tm 14-16 i Hb 1:2-14...

Tanmateix, és la causa única i suficient de salvació i l'estímul per viure plenament la vida de salvació, "... car promés a tots cells qui en ell creurién e seguirien les sues carreres, que ell los tenia aparellat la vida sens fi, plena d'onor e basta de tots béns e de tots delits, ço és, menys ded tristor e sens corrupció. A certificar-nos de la veritat d'aquesta promesa, volch resucitar de mort a vida, ab gran honor pujar al cel, e trame tre als seus, en terra, lo Sant Esperit, perquè los ho havia promés."

Per la seva activitat reformadora, Arnau pertany al corrent dels espirituals. Com aquests, se sent estimulat pel contrast que observa entre l'ideal cristià i les condicions socials en què es desenvolupa la vida religiosa del seu temps. D'ací sorgeix el desig de restablir la vida que Crist predica en l'Evangeli. Condemna amb duresa la corrupció i les formalitats religioses si no són animades per una espiritualitat veritable i una pietat individual genuïna. Segons Arnau, la manifestació de la Vida consisteix en l'amor desinteressat vers Déu. L'**Allocutio christiani** remarca com podem conèixer Déu i els motius que tenim per estimar-lo.

Les profecies que anuncien la fi del món i l'adveniment de l'Anticrist obsessionen l'esperit inquiet del mestre Arnau. Està ben convençut que es compliran entret el segle XV. La imminència de les prediccions el mogueren a predicar la urgència d'una reforma en la vida interior de l'individu i la necessitat de reorganitzar l'Església. Partint de l'Evangeli, anima a viure la vida cristiana individual i en comunitat, i malda per tirar endavant una reforma de la societat en sentit evangèlic.

JOAN GONZÁLEZ i PASTOR

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquitur repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 pts.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

MODA

Dinotte, la bellesa d'una firma

Resulta molt gratificant comprovar que el més actual i el més exitós ara per ara en moda, continua essent la peça de pell. Des de fa anys, la pell s'ha anat imposant per dret propi, ja que és més còmoda, elegant, esportiva i molt portable, per la qual cosa la pell ha deixat de ser privilegi de minories per convertir-se en la peça indispensable del nostre vestuari que va des de l'estil més

esportiu fins el més elegant i sofisticat dels models.

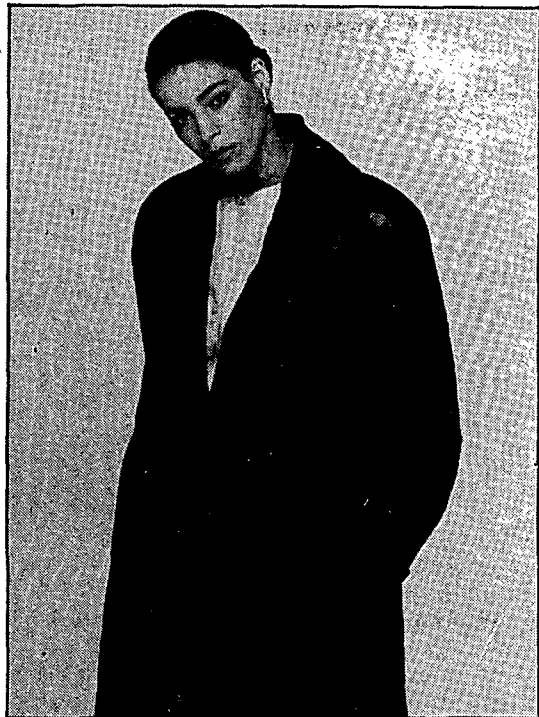
La marca Dinotte, coneixedora a fons d'aquest fenomen, continua presentant les seves col·leccions íntegrament realitzades en pell, sota la inspiració creadora de la seva dissenyadora Carmen García Munté, les peces de la qual, des de l'any 84, any en què es va fundar l'empresa, no han deixat de sorprendre'ns.

Són models de tall equilibrat però amb lleugers tocs molt renovadors, que conserven, per damunt de tot, la inconfusible personalitat de la seva creadora.

Així, vam veure a la passarel·la, tots els models que componen aquesta magnífica col·lecció tardor-hivern '90/91, composta per tres parts de moda. La primera, denominada "Dinotte", va destinada a la dona, a una dona refinada i elegant, que redueix lleugerament les espatlles i que aporta importants colls i solapes. Presència de jaquetes curtes de tall clàssic, de blazers acompanyats de vestits granotes fent joc, d'armilles coordinades i de llargs jaquetons amb voluminosos godets a l'esquena. Abrics clàssics o d'estil gavadina, que s'adonen amb diferents pells i que es complementen amb faldilles curtes i rectes o bé amb pantalons ajustats.

"Succo by Dinotte" és el nom que personalitza la segona part d'aquesta col·lecció, que està pensada exclusivament per a gent jove i que basa el seu èxit en les dues qualitats: napa "Zero" i el "Crosta" i en els colors proposats, com són els tons grisol (rata), el rosa bazoka i el morat pruina, junt a uns estampats circu-

Abric de tall raglan, en napa grisa. Coll smoking. Ornament de tires aplicades d'ant al to.



lars exclusius de la firma, qualificats com de l'èxit de la temporada.

Presència de colls gegants de tall irregular, línia "clown" per als abrics i jaquetes romàntiques o de tall raglan amb ornament de tapetes tricolor. Com a novetat, l'avantguarda d'unes caçadores de disseny ple d'encant i gosadia.

I, finalment, "Dinotte Hombre", que defineix la tercera part d'aquesta magnífica col·lecció que aporta la presència d'un home que es complau de vestir ele-

gant, sempre dins d'una atmosfera cent per cent baronívol. El "nobuck" és la pell que ha estat seleccionada per a aquest ambient rústic i esportiu que comporta la presència de trenkes, abrics i caçadores de línia confortable. Els colors torrat, marró intens i negre són els bàsicament proposats per a aquest apartat de moda masculina que la firma Dinotte ha sabut plasmar de forma tan peculiar i evident.

MARÍA JOSÉ EJARQUE



Blazer en napa grisa, coll solapa en napa negra fent joc amb la faldilla.



Gavadina completament folrada de visó. S'acompanya amb faldilla estreta de napa.

LLIBRES

Historiografia del papat

Si bé és cert que el Papa és una de les personalitats més conegudes, no ho és tant la institució que encarna, que per a una gran majoria de persones roman, sorprenentment, en les penombres de la ignorància. ¿Què se'n sap, de la seva història? Tanmateix, el papat és l'únic règim d'Occident que s'ha perpetuat des de fa vint segles. I, estretament unit al naixement d'Europa, ha estat el que ha modelat la seva evolució. Fins i tot guià els seus destins durant molt de temps, fins que els Estats que

havien ajudat a néixer l'obligaren a replegar-se a les seves autèntiques funcions. Felix derrota, per tant, que tirant per terra el seu poder temporal li va restituir el seu prestigi moral. La seva història agitada, zigzaguejant tot sovint entre dos extrems contraposats, caient des del més alt a simes de decadència per tornar a assolir noves cimes, ofereix, després de l'aparent incoherència de les seves línies trencades, una trajectòria perfectament contínua.

Aquest llibre es proposa seguir de prop aquesta línia mestra. Els dos-cents setanta-quatre personatges que s'han succeït des de sant Pere a Joan Pau II formen una cadena que no aconseguirien mai de trencar al llarg dels segles els trenta-sis antipapes que descarregaren els seus cops contra ella.

En gairebé dos mil anys de papat ha succeït de tot: el millor i el pitjor. Potser aquest relat xoqui amb els qui, per un prejudici refutable, pretenen que les tasques santes no siguin desenvolupades més que per sants. Tots els papes, tanmateix, han estat homes "i res humà no els ha estat aliè". Si molts han merescut ser canonitzats —gairebé un centenar—, Alexandre Borgia, per contra, ha tingut més d'un emul i, entre ambdós pols, molts papes han mostrat, juntament a lamentables defectes, virtuts molt notables.

Jean Mathieu-Rosay, *Los Papas, de San Pedro a Juan Pablo II*. Ediciones Rialp.



Lluc, recer de bellesa i pau

"Dins el cor de la muntanya, Mallorca guarda un tresor", digué el poeta Costa i Llobera. És Lluc, el santuari, aquest tresor. Entre alzinars i oliveres, en una vall de la bella serra de Tramuntana de l'illa de Mallorca, que el puig Roig i el puig Massanela vigilen, hi ha aquest recer de pau que aguditza els sentits, afina la sensibilitat i activa la nostra esperança.

Cal tenir un moment o altre, al llarg de la vida, per a anar a Lluc. És un paratge que no tan sols anuncia bellesa a qui s'hi atansa, sinó que, podríem dir, li causa també bellesa. Prop del santuari, per les valls o clots que s'obren i s'encavallen fins a la mar, volen els tords fent giragonses, ran dels garrovers; així, pel torrent d'Escorca, el clot d'Albarca i fins a Sa Fosca, i enllà i arreu.

Es aquesta plasticitat que ens permet de llucar (!), d'allà estant, que Déu travessa la nostra història. Que s'hi agombola, calladament. Allà, el temps, escoltant-se a poc a poc, dialoga amb nosaltres, per mitjà de cada bella i nova imatge que es bada davant dels nostres ulls.

Suara les Publicacions del Santuari han tret a llum el *Llibre de la invenció i miracles de la prodigiosa figura de Nostra Senyora de Lluc*, de Rafel Busquets, reproduint en facsímil l'edició de 1648, incloent-hi la versió de Gaspar Munar, amb una "Introducció" de Gabriel Llopart i Rafel Juan, i una "Aproximació sòcio-lingüística" al text, per Gabriel Seguí i Trobat. Es tracta d'un preciós document que ve de les entranyes d'aquella terra i que acaba de ser exhumat de nou; narra tradicions antigues que han anat passant de pares a fills, fets històrics d'aquelles saons, ja ben reculades, focalitzant l'entorn de la Madona bruna de Lluc; i moltes altres coses. És una reflexió lligada a les circumstàncies, en l'estil de l'època, d'una gran varietat cromàtica —pel gros conjunt de temes que hi són tractats— com la que encara presenta avui, Lluc, amb els pelegrinatges i les acampades... els feils... el museu... els "Porxets" i els Blavets.

Per la bellesa ens atensem al Misteri. I a recer del brogit i la pressa ciutadans, podem repensar Déu. El

rafel busquets

llibre de la invenció i miracles de la prodigiosa figura de nostra senyora de lluc



introducció: gabriel llopart i rafel juan
aproximació sociolingüística: gabriel seguí i trobat
versió: gaspar munar
facsímil, edició 1684



LLUCS

PUBLICACIONS DEL SANTUARI DE LLUC

Déu de Lluc és el Déu totalitzador, fonament últim del món i de la vida, que des del "cor de la muntanya" es deixa experimentar per tothom qui, sensible a l'art, es demana i es pregunta pel darrer sentit del creat, des de la immediatesa d'una posta de sol espantant, el vol majestuós d'un ocell o la flaire deliciosa d'una vegetació no lluny del mar.

CARLES RIERA

Rafel Busquets, *Llibre de la invenció i miracles de la prodigiosa figura de Nostra Senyora de Lluc*. Publicacions del Santuari de Lluc.

LA SARDANA I LA DANSA

Concurs de joves instrumentistes de flabiol

JOSEP VENTURA

- 1. Podran participar-hi tots els instrumentistes de FLABIOL menors de 25 anys...
2. La prova consistirà en una interpretació cara al públic d'una peça, igual per a tots que serà la sardana VORA EL NIU...
3. Hi hauran dos jurats que puntuaran per separat. Un, compost per 5 professors de música; i l'altre, per 10 persones de reconeguda solvència...
4. Hi haurà 5 premis, que seran, com és tradicional, guardons del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya...
5. El concurs se celebrarà en el decurs de la IV Gran Festa de SOM, el dia 1 de desembre de 1990...
6. El termini d'inscripció serà el dia 14 de novembre de 1990...
7. S'hi limita la participació a 6 concursants...
8. Els membres del jurat no es donaran a conèixer fins llegit el veredict, i les seves decisions seran inapel·lables.

COSTUMS I TRADICIONS

Feina per a santa Bàrbara

Aquest estiu, qui més, qui menys ha sentit espetegar els llamps i rodolar els trons com si àngels del cel o estandants de l'èter mudessin de casa... Al Baix Aragó on passo sovint temporades, concretament a Calanda, hom tenia pels famosos préssecs, embossats i a punt de collir. Les pedres reventen les bosses que els mantenen abrigats. Afortunadament no hi hagué gaire destrossa, però les invocacions a santa Bàrbara no cessaven. Val a dir, però, que aquí no calen trons ni llamps per recordar la santa. Abunden les capelles que li són dedicades perquè aquestes terres, a més a més d'agrícoles tenen mines de carbó a cel obert i són precisament a Calanda, on els miners la veneren com a patrona.

En català diu: "Dos pagesos en un camp llauraven / cultivant la terra amb gran afició. / Caigué un llamp (que Déu a tots nos libre) matà les quatre bèsties i als homes no. / Fou un cas misteriós / que els homes portaven la estampa / de Bàrbara bella amb gran afició". Altra mostra castellana: "Una mujer de parto se hallaba / sentada en la silla casi mortal, / la llevaron la estampa i reliquia de esta Virgen pura y la sanó en paz...". En català: "Una dona que de part anava / en el llit posada ja per a morir / li posaren a sobre una estampa / de esta Verge pura i prompte l'assistí...". En aquells temps dels romanços que solien recitar els cecs i els pidolaires, a la gent tant se li'n donava que els versos fossin millors o pitjors. El més important era que expliquessin miracles. A vegades la forma com els narraven els romancistes fa riure, o almenys somriure, però no els podem negar de cap manera la bona i devota intenció que els inspirava. A vegades els miracles eren atribuïts a diferents advocacions. Així, a santa Bàrbara se li adjudica un que hem trobat, també, en unes còpies a lloança de la Mare de Déu de les Neus. "Seis enfermos postrados se hallaban / con grandes peligros de necesidad, / entró un dia repartiendo rosas, / y con su fragancia la salud les da". Repassar aquells plecs de literatura de canya i cordill és entretingut, curiós i fins alligador.

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

RACÓ DEL LLENGUATGE

Un cinquè de cervesa

ALBERT PERA

Algunes vegades esmorzo al bar i acompanyo l'entrepà amb un gotet de cervesa de barril dels anomenats canya, i encara me'n sobra. Però l'altre dia, després de rajar tres o quatre gotes, l'aixeta va dir: prou, i el cambrer se m'adreçà consternat comunicant-me que no em podia servir la canya. —La cervesa de barril s'ha acabat, li hauré de donar un cinquè. — Ho va dir amb tota naturalitat, com acostumat a dir-ho sempre. I jo vaig encaixar la lliçó, perquè cal dir-ho tot, ja tenia la resposta a punt: —Doncs, posa-me'n un "quinto". D'aquesta anècdota se'n poden treure algunes reflexions. La primera de totes és que estem acostumats a la comoditat d'utilitzar alguns castellanismes, i això costarà molt de moure. La inèrcia ens fa demanar un "quinto" quan seria més pertinent demanar un cinquè. I casos com aquest, n'hi ha molts. Què ens fa persistir en aquests errors absurds? Senzillament, la falta de costum. I també, pensar que si demanem un cinquè ens ho faran repetir deu vegades i encara no ens entendran. És el mateix cas d'en-

filat-se en un taxi i sol·licitar que us portin a l'estació de rodalies. Hauréu de renunciar a dir-ho en català perquè fins que no hauréu claudicat, fins que no surti dels vostres llavis el mot vergonyant de "cercanies", no s'il·luminarà el rostre del taxista, amb senyals d'haver comprès. Ve a ser com els talons bancaris en català. És un símptoma esperançador veure com els bancs i les caixes els lliuren amb l'imprès adequat a ambdues possibilitats, i encara més veure com molts fan servir la part catalana, encara que sigui amb alguna deficiència ortogràfica. Però, per damunt de tot, el que hom agraeix és que el taló sigui cobrable, encara que sigui escrit en castellà. El problema —ja ho veieu— radica en l'eficàcia i en l'estalvi de temps. Serem més eficaçment i ràpidament servits si optem pel barbarisme conegut i acceptat per la gran majoria que si ens entossudim a demanar els productes i els serveis amb el seu nom català correcte... i insòlit.

Així estem de descatalanitzats. Solucions? No gaires i no gens fàcils. Una, seria que el bon parlar català el trobéssim sempre en la persona que atén el públic —com en el cas del meu cinquè de cervesa—, que darrera d'un taulell, d'una finestreta, d'un volant, d'un telèfon, d'una pantalla de televisió, d'un micròfon, només poguéssim trobar-hi gent preparada amb un llenguatge mínimament correcte. Una altra, que els tossuts fóssim la gran majoria i no cedíssim davant la incomprensió i la indiferència dels insensibles a la puresa i l'expandiment —llegiu normalització— del català. Solucions que són impossibles? De més verdes en maduren. Perles ortogràfiques Un dels eslògans electorals que prometia un aspirant a l'alcaldia de Barcelona, aparegut a la premsa diària, diu: Els disminuïts ténen vot, però encara no ténen veu. La intenció és il·loable, però podria ser expressada més correctament. Falta una dièresi, sobren dos accents i n'hi ha un de posat al revés.

CUINA

Pudding d'albergínia al pebre verd

- 1 kg. d'albergínies 3 cullerades mostassa
1 llimona 1 escalunya
un raig de cognac 1/2 l. de llet
una mica d'Oporto una mica de suc de carn
125 gr. mantega 5 ous
1 cullerada de pebre verd 3 llesques de pa de motlle

Peleu les albergínies deixant algunes tires de pell intercalada, talleu-les a daus regulars i coeu-les amb aigua i sal i una mica de suc de llimona, durant 5 minuts. Una vegada cuites i escorregudes, coeu-les amb mantega fins que comencin a daurar-se, afegiu-hi la molla de pa engrunada i doneu-li unes voltes. Bateu els 5 ous com per a truita, tireu-li un 1/4 de litre de llet, una mica de suc de carn i dues cullerades de mostassa, afegiu-hi les albergínies xafades, rectifiqueu de sal i pebre. Unteu amb mantega un motlle llarg, poseu un paper de plata en el fons també untat i ompliu-lo amb allò que heu preparat. Coeu-lo a bany maria 6 o 8 minuts sobre el foc i una hora dins del forn. Per a la salsa poseu en un cassó l'escalunya picada amb una mica de mantega, quan comenci a daurar-se afegiu-hi una cullerada de pebre verd doneu-li unes voltes i de seguida un raig de cognac i enceneu-lo, després tireu una cullerada de farina i 1/4 de litre de llet calenta, una cullerada de suc de carn, una de mostassa i l'oporto, rectifiqueu de sal, pebre i una mica de nou moscada, deixeu coure uns minuts a foc suau, després passeu-ho pel colador de tela metàl·lica. Cobriu el pudding amb una mica de salsa i la resta serviu-la en salsa.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

FOTO.
DEU.

SERRALADA DE L'EUROPA OCCIDENTAL.
NATURAL D'ÀLCIA.

RELATIU A LES NATES.
HONORÀRIA PER A PRO-
VOCAS IN-
LÈNDIA.

NOM DE D.
JERSEY AD.
NEDE FRAN-
CESC JAR-
GENT D'OR.
SEGLE XVII

FOTO. I COM VA MORIR?
PONT CARDI-
VAL.

**NOM DE LLE-
TRA.**

VENT DEL SUD.
CINC.
AFECIÓ DE
L'OPRELL PI-
LOSEGACI.

**NOM DE LLE-
TRA.**
MAREJAT.
INTERJECIÓ
D'AMIN.

**LEBIO CARAC-
TERÍSTICA**
DE LA TUGER
CULOSI.

PART FINAL
DEL DRAG.

EXCLAMACIÓ
VALÈNCIANA.
DELA BODONA.

FEH. PL. QUE
TENEN MSTA
PACIÈNCIA.
NOTA MUSI-
CAL.

REPÚBLICA
SOVIÈTICA
DE LA QUAL
ÉS CAPITAL-
MÀS-
SAMPÍO.

LIQUID QUE
CIRCULA A
TRAVÉS DELS
TEIXITS DE
LES PLAN-
TES.

CENT-U.
CRIT SOB-
LUDS. PEO.
LUGAT.
JUNTARA. G.
NADA.

NORANTA-JOU
A EGIPTE. TI.
TOL QUE AN-
TIGAMENT ERA
EQUIVALENT
A VIRREI.

PROPIETARI
AURAL QUE
QUE ESPLOTA
VA LES TER-
RES AMB ELS
D'ATRAC.

**NOM DE LLE-
TRA.**
PALÍPEDE.

**OO DE SA-
LUD.**
INTERJECIÓ
PROJOM.

SANT SOPAR
MÀS DOCIL
UNA D'ESTIA.

FRAGMENTU
SICAL QUE
S'AV A QUIS-
TA TUBICA-
CIÓ.

VOCAL.
VOCAL.
VOCAL.
VOCAL.

SOM D'UN
EQUIP DE
FUTBOL DE
I D'ESTIA.
S'ORDA D'ERA.

FILATÈLIA

per ENRIC GRAUPERA



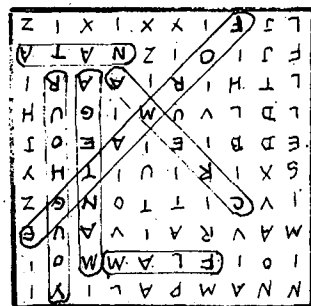
LAIC I MUSICÒLEG RELIGIÓS

A Cèsar Frank, se l'anomena el "Pare Seràfic", o el "Sant Francesc de la Música". Frank nasqué a Lieja el 10 de desembre del 1822. Als 10 anys guanyà el primer premi de solfeig; el 1833, el de piano. Marxà a París, i el 1837, fou guardonat amb el primer premi i el "Gran Premi d'Honor". Obres seves força conegudes són: Panis Angelicus, Redemption, Magnificat. Morí el 7 de novembre del 1890.

SOPA DE LLETRES

per SNOF

CERCAR 6 PRODUCTES DERIVATS DE LA LLET



SOLUCIÓ

DIAG: Crema, formatge.
VERT: Mantega, youghourt.
HORIT: Flam, nata.

ESCACS

per JAUME MORA

DIAGRAMA 344
Blanques juguen i fan taules

Sembla un trenca-colls, i si us ho mireu bé ho és. Una pista: acaba en ofegat.

Solució al diagrama 343
1 Tg3 Ad7, 2 Dh6 i guanyen perquè si Tag8, 3 D Xh7+.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món."

Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

VICENT ALUMBREROS PAROISSE STE. MARIE KENYA B.P. 2250 LUBUMBASHI - SHABA ZAIRE	11.400.- Ptes
FRANCESC TRILLA 78975 COSTA MARQUES RONDONIA BRASIL	10.650.- Ptes.
RADIO CARITAS CASILLA 587 ASUNCION PARAGUAY	10.650.- Ptes
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS P.O. BOX 753 MARAGOLI KENYA (EAST AFRICA)	11.400.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Tel.
 Direcció D.P. Província
 Població
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
 (nom i cognoms)

L'import el fare efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc/Caixa
 Sucursal n.º
 N.º compte corrent
 Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població Data

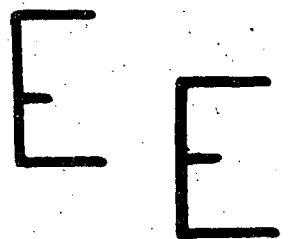
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, Zon. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

JEROGLÍFIC

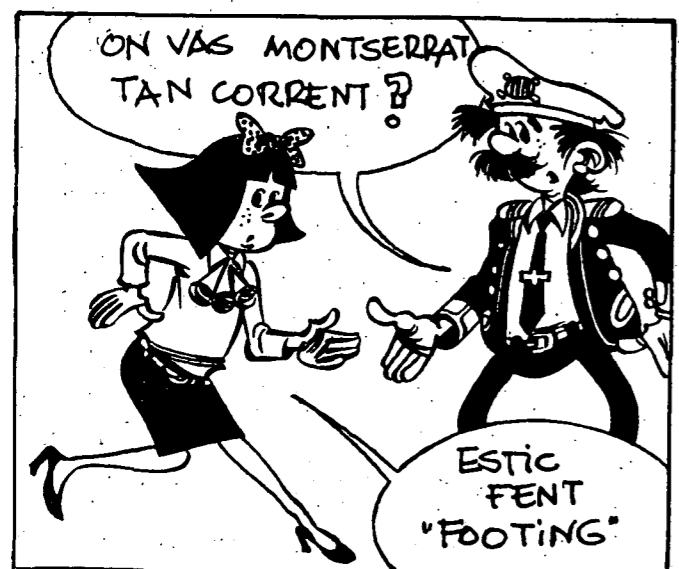
per SNOF

EL QUE EL NEN TÉ...



Solució al 574

AQUINO
AQUI NO



L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 530

Històries d'Eixerits

A L'ANNA ROCA TUSET

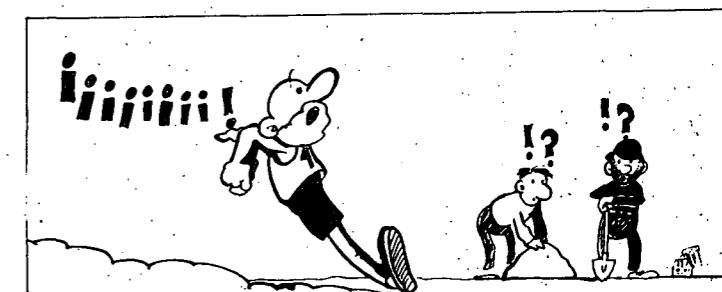
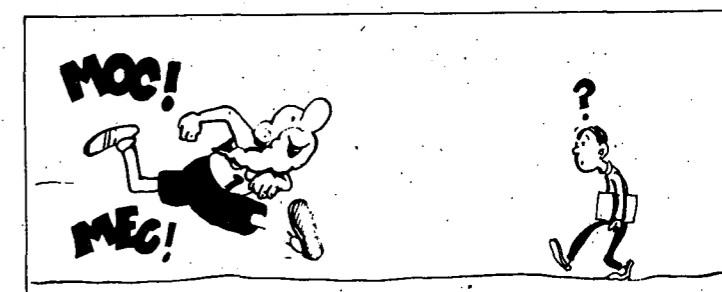
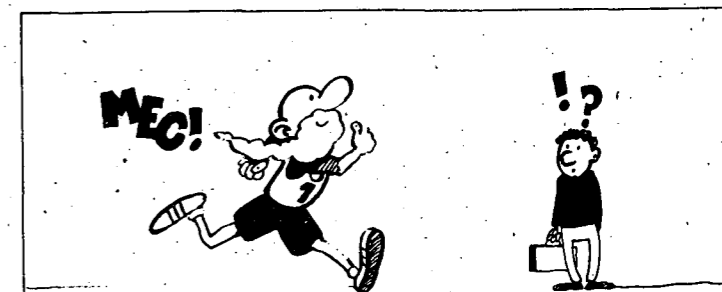


L'Anna és la germana d'en Jordi, a qui la setmana passada vàrem tenir el goig de conèixer. L'Anna que ja té set anys i ha fet primer d'EGB, em va escriure una carta molt bonica. "Els meus pares i tota la família m'estimen molt. Jo també estimo a tothom. Tinc un germà que es diu Jordi i té quatre anys. Som una mica entremaliats, però som bons nens. Cada setmana anem a Mura, i allà ens ho passem molt bé jugant amb els amics. T'envio una fotografia perquè ens coneguis."

Hola Anna!!! Em sembla que ets una Eixerida molt assenyada. I molt maca. Estic segur que, com jo, tots els Eixerits Eixerides de Catalunya estaran contents de conèixer-te. Saluda als teus pares, familiars, amics i amigues de part meva.

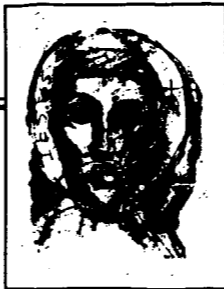
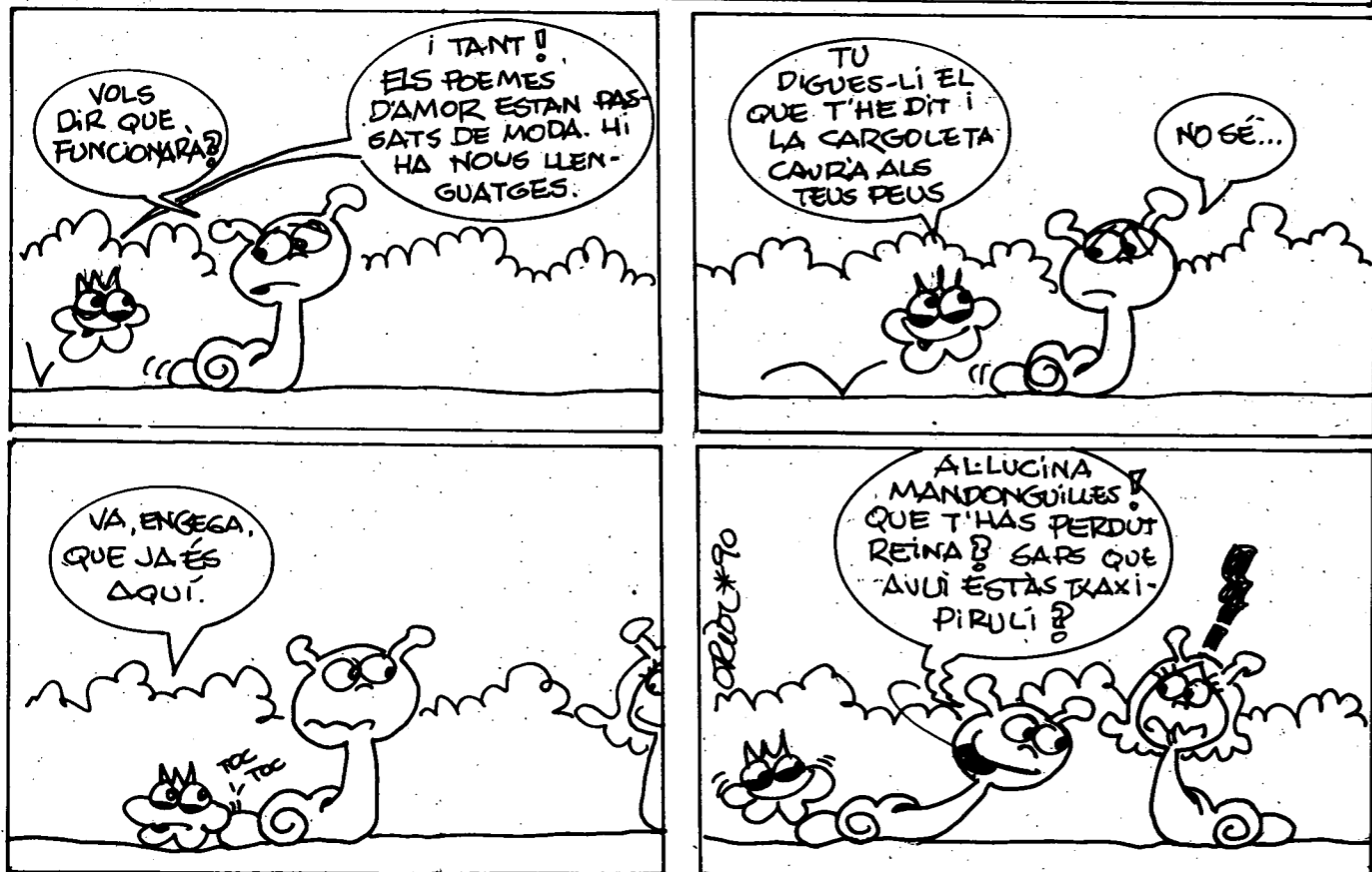
El teu amic.

L' EIXERIT.





SIGFRID



Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 21, versets del 28 al 32 (Mt 21:28-32).

Reflexionem: 1. La tendresa de l'amor de Déu envers l'home és realment immensa. Quan el pare o la mare ens han demanat o manat alguna cosa, tots l'hem fet el ronsa. Això que féu el segon fill "hi vaig de seguida, però no hi anà", ho hem fet més d'una vegada. I allò que féu el primer, també.

2. Allò que val és obeir a Déu, creure en Ell, ni que a vegades, incòmprensiblement, en tinguem una certa pesera. Allò que cal és penedir-se, com féu el primer fill "No hi vull anar, digué, però després, se'n penedí i hi anà".

3. Si volem, sempre hi som a temps a esmenar el nostre comportament. La nostra llibertat ens permet passar d'una situació a una altra. Mai res està del tot perdut, ni res del tot guanyat. Hem d'esforçar-nos cada dia per a ser fidels a la nostra fe i al compromís del nostre amor.

El mossèn

EL JARDÍ DE L'ONCLE

La Jordina era una nena molt bufona i espavilada. Era filla única; la primera filla, la primera néta, la primera neboda, i, és clar, tothom la consentia. El padrí l'omplia de regals, la padrina la duia al cinema tot sovint, l'àvia la duia a berenar xocolata desfeta al carrer Petritxol, i la mare no parava de queixar-se dient que entre tots l'estaven malcriant.

Però el que més li agradava a la Jordina eren les visites al jardí de l'oncle. L'oncle Pau tenia un jardí molt gran que cultivava amb molta cura. I un cop per setmana, la Jordina hi anava a passar una estona. L'oncle Pau li explicava coses de les plantes que tenia, quan floreixen, quines atencions necessiten, quants tipus hi ha de cada classe, i moltes altres curiositats que la Jordina s'esforçava a recordar. Amb especial atenció escoltava les llegendes populars que es referien a aquesta o aquella flor, i amb especial il·lusió esperava l'hora de berenar; llimonada ben fresca, feta amb llimones collides del llimoner del jardí, i galetes casolanes fetes per la tieta Dolors.

Amb cada nova estació arribaven noves flors, plantes o matolls. Amb cada canvi de temps, l'oncle li explicava els canvis que patia el seu jardí. I no oblidem que tots els jardins tenen una població molt especial; formigues, papallones, escarabats, saltamartins, marietes, i tants i tants insectes de mil formes i colors diferents, que ocupaven tota

l'atenció de la nena.

Vet aquí que aquest estiu, aquest estiu que els geranis vermells i verds havien conquerit el jardí, i que els arbres fruiters havien estat més carregats que mai; aquest darrer estiu el jardí de l'oncle havia tingut un habitant molt especial. Un habitant fora d'hora. El roser, que aquesta primavera havia estat ple de roses vermelles, granes, roses i, fins i tot grogues, tenia ara les seves branques fortes però buides. Buides?, no, no del tot. Solitària enmig de les punxes, enfilant-se per la paret, hi havia una preciosa rosa blanca. Era una flor d'allò més bonica. Molt oberta, suau i blanca com la neu. L'oncle Pau li dedicava molta atenció perquè no defallís.

La Jordina estava encaterinada amb aquella rosa. Cada cop anava més sovint al jardí de l'oncle, només per admirar-la. Volia aquella rosa. La desitjava més que res al món. I va decidir que l'agafaria a la propera visita.

Així, que aquella tarda, aprofitant que l'oncle era dins de casa, amb les tisores gruixudes que tantes vegades havia aguantat a l'oncle, va tallar la rosa, la va amagar sota la seva camisa i amb la mà va saludar els oncles disposada a sortir.

Llavors, però, l'oncle Pau va sortir de casa. —Per què ho has fet Jordina? Si me l'haguessis demanat te l'hauria donat amb molt de gust, —va dir.

Tota avergonyida la Jordina va posar-se a plorar, però aquella tarda va aprendre una bona lliçó.

ANNA



DIUMENGE - 30

- 09.15 Sardanes.
- 09.30 Dibuijos animats.
- 12.30 Gol a Gol.
- 14.00 Gol a Gol.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.05 Dibuijos animats.
- 15.30 Jim West (D).
- 16.30 Pel·lícula diumenge tarda (D): "Opció zero".
- 18.15 L'illa de les papallones.
- 18.45 Paradise.
- 19.45 Gol a Gol.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.05 30 minuts.
- 21.35 Dallas (D).
- 22.35 Gol a Gol.
- 23.35 Dimensió desconeguda (D).

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 10.15 Universitat oberta (D).
- 13.30 T.N. Comarques.
- 14.30 Telenotícies. / El temps.
- 15.05 Bona cuina.
- 20.30 Telenotícies. / El temps.
- 21.05 Bona cuina.

DILLUNS - 1

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 El món de Cousteau.
- 12.15 Gol a Gol.
- 14.00 A dalt i a baix. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.45 Com a casa.
- 16.40 L'espantaocells i la Sra. King. (D)
- 17.30 Dibuijos animats.
- 18.00 Fraggie Rock.
- 18.30 Bola de drac. (D)
- 19.00 Magnum. (D)
- 19.50 Dicciopinta.
- 21.15 Betes i films.
- 21.50 Pantalla: "La dona marcada".
- 22.15 Pantalla: "Cobra".
- 23.40 Telenotícies.
- 24.00 Tot l'esport.

DIMARTS - 2

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Basquetmania.
- 12.15 Thalassa.
- 13.00 30 minuts.
- 14.00 A dalt i a baix. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.40 L'espantaocells i la Sra. King. (D)
- 17.30 Dibuijos animats.
- 18.00 Fraggie Rock.
- 18.30 Bola de drac. (D)
- 19.00 Magnum. (D)
- 19.50 Dicciopinta.
- 21.15 Vindrem a sopar.
- 21.45 La jungla dels diners.
- 22.45 Així és la vida.
- 23.45 Telenotícies.
- 00.05 Tot l'esport.

DIMECRES - 3

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Senyals.
- 12.00 Veles al vent.
- 12.30 Així és la vida.
- 14.00 A dalt i a baix. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 L'espantaocells i la Sra. King. (D)
- 17.30 Dibuijos animats.
- 18.00 Fraggie rock.
- 18.30 Bola de drac. (D)
- 19.00 Magnum. (D)
- 19.50 Dicciopinta.
- 21.05 Sorteig Loto 6/49.
- 21.30 Cinema 3: "Dues setmanes en una altra ciutat".
- 23.45 Telenotícies.
- 00.05 Tot l'esport.

DIJOUS - 4

- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Tres catorze setze.
- 12.00 Cinema 3.
- 12.30 60 minuts.
- 14.00 A dalt i a baix. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.40 L'espantaocells i la Sra. King. (D)
- 17.30 Dibuijos animats.
- 18.00 La colla de la brossa.
- 18.30 Bola de drac. (D)
- 19.00 Magnum. (D)
- 19.50 Dicciopinta.
- 21.15 Tres pics i repicó.
- 22.15 Actual.
- 23.55 Telenotícies.
- 00.15 Motor a fons.
- 00.45 Tot l'esport.
- DIVENDRES - 5**
- 10.45 Gent del barri. (D)
- 11.15 Jazz.
- 12.00 Motor a fons.
- 12.30 Actual.

- 14.00 A dalt i a baix. (D)
- 15.10 Veïns. (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.40 L'espantaocells i la Sra. King. (D)
- 17.30 Dibuijos animats.
- 18.00 La colla de la brossa.
- 18.30 Bola de drac. (D)
- 19.00 Magnum. (D)
- 19.50 Dicciopinta.
- 21.15 La vida en un xip.
- 23.50 Telenotícies.
- 00.10 Tot l'esport.

DISSABTE - 6

- 09.15 Sardanes.
- 09.30 El Dr. Slump.
- 10.00 Taro, el nen drac.
- 11.30 Sputnik.
- 12.30 Tres pics i repicó.
- 14.00 Betes i films.
- 14.30 Telenotícies - El temps.
- 15.05 Bona cuina.
- 15.15 Les fabuloses tortugues.
- 15.45 Tarda d'aventures: "Les aventures de Robin Hood".

17.45 Pol nord.

- 18.15 Buck Rogers.
- 19.05 Cagney i Lacey.
- 19.50 Futbol.
- 22.00 Telenotícies.
- 22.30 El temps.
- 22.35 Bona cuina.
- 22.40 La reina de la casa.
- 23.15 Innocent o culpable.
- 23.45 Cinema de mitjanit.

CANAL - 33

DIUMENGE - 30

- 15.00 Cadència.
- 16.00 Esports.
- 18.15 Bàsquet.
- 19.45 Versió original: "Mourir a trente ans".
- 21.20 Curt-metratge.
- 22.00 Telenotícies. - El temps.
- 22.30 Teatre: "Anytologia".
- 23.55 Informe mundial CNN.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 18.45 Universitat oberta.
- 19.15 Victor.
- 19.30 Mediterrània.
- 21.30 Tot l'esport.
- 22.00 Telenotícies / El temps.

DILLUNS - 1

- 20.00 Basquetmania.
- 21.00 Gent del barri.
- 22.35 Big World.
- 23.25 Max Headroom.

DIMARTS - 2

- 20.00 Star Trek.
- 21.00 Gent del barri.
- 22.35 Fila 33: "Article 22".

DIMECRES - 3

- 20.00 Cosmos.
- 21.00 Gent del barri.
- 22.35 60 minuts.
- 23.35 Canal 33 presenta.

DIJOUS - 4

- 20.00 Sputnik.
- 21.00 Gent del barri.
- 22.35 Gran estrena I: "Nom en codi: Kyril".

DIVENDRES - 5

- 20.00 Futbol 90.
- 21.00 Gent del barri.
- 22.35 Gran estrena II: "Nom en codi: Kyril".

DISSABTE - 6

- 15.00 Vibria.
- 15.15 Senyals.
- 16.00 Esports.
- 20.00 Sputnik Zap.
- 20.30 Telefilm: "Un lloc per viure-hi".
- 22.05 Thalassa.
- 22.30 Els intocables.
- 23.25 Tres, catorze, setze.
- 00.15 Informe mundial CNN.



DIUMENGE - 30

- 1.50 Un dia és un dia.
- 02.20 Musical.
- 03.50 Jazz entre amics.
- 04.50 Entre línies.
- 05.20 Art i artistes flamencs.
- 05.50 Les coves d'Altamira.
- 06.45 Rockopop.
- 08.00 Stop, seguretat en marxa.
- 08.30 Waku waku.
- 09.00 TEMPS DE CREURE.
- 09.15 Concert.
- 10.00 EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA

- 11.00 POBLE DE DÉU.
- 11.30 Camp i mar.
- 12.00 Parlament.
- 12.30 Informe setmanal.
- 13.30 L'informatiu Cap de setmana.
- 14.00 El saler.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Els Fruttis.
- 16.05 La Comèdia: "Una pareja perfecta por computadora".
- 18.05 Els contes d'Alf.
- 18.30 El temps és or.
- 19.30 L'hora Warner.
- 20.30 Telediari 2.
- 21.00 Eva i Adam, agència matrimonial.
- 21.30 Diumenge cinema: "El legado".
- 23.15 Telediari.
- 23.20 Les coves d'Altamira.
- 00.15 Tahiti i les seves illes.
- 00.45 Panorama.
- 01.15 Va de cinema.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 08.00 Bon dia.
- 10.25 Telediari.
- 11.40 Telediari.
- 13.00 Teleuna.
- 14.00 L'informatiu migdia.
- 15.00 Telediari 1.
- 17.25 Telediari.
- 19.25 L'informatiu vespre.
- 20.30 Telediari - 2.
- 24.00 Diari nit.

DILLUNS - 1

- 09.15 A bona hora.
- 10.00 Webster.
- 15.35 Cristal.
- 16.30 Aquesta és la seva casa.
- 17.30 Entre línies.
- 18.00 El follet del globus.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Calaix desastre.
- 19.35 Kung-fu.
- 21.00 El preu just.
- 22.35 Parlem de sexe.
- 23.15 Debat.
- 00.30 Helena.

DIMARTS - 2

- 09.15 A bona hora.
- 15.35 Cristal.
- 16.30 Aquesta és la seva casa.
- 17.30 Parlant clar.
- 18.00 El follet del globus.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Calaix desastre.
- 19.35 Kung-fu.
- 21.00 Els videos de primera.
- 21.40 Sessió de nit: "La huella".

00.15 Diari nit.

- 00.45 Tendido cero.
- 01.15 TESTIMONI.
- 01.20 Helena.

DIMECRES - 3

- 09.15 A bona hora.
- 15.35 Cristal.
- 16.30 Aquesta és la seva casa.
- 17.30 Amb les mans a la massa.
- 18.00 El follet dels globus.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Calaix desastre.
- 19.35 Kung-fu.
- 21.00 Nit d'humor: "Jutjar de guàrdia". "Les noies d'or".
- 22.10 Estrenes TV: "Después de la promesa".

DIJOUS - 4

- 09.15 A bona hora.
- 10.00 Webster.
- 11.45 Santa Bàrbara.
- 15.35 Cristal.
- 16.30 Aquesta és la seva casa.
- 17.30 Stop, seguretat en marxa.
- 18.00 El follet del globus.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Calaix desastre.
- 19.35 Kung-fu.
- 21.00 Falcon Crest.
- 22.15 El primi-joc.
- 22.30 Un dia és un dia.

DIVENDRES - 5

- 09.15 A bona hora.
- 15.35 Cristal.
- 16.30 Aquesta és la seva casa.
- 17.30 En jaque.
- 18.00 El follet del globus.
- 18.05 Waku waku.
- 18.30 Festival Hanna Barbera.
- 19.35 Kung-fu.
- 21.00 Aquells meravellosos anys.
- 21.35 Però... això què és?
- 22.45 Ocell en una tempesta.
- 00.30 Helena.

DISSABTE - 6

- 01.00 Jazz entre amics.
- 02.00 El preu just.
- 03.20 Parlem de sexe.
- 06.30 Amb les mans a la massa.
- 07.00 El temps és or.
- 09.30 Sopa de gansos.
- 10.00 No t'ho perdís.
- 12.00 Visca la ciència.
- 12.30 Trobada juvenil amb Banesto.
- 13.30 L'informatiu cap de setmana.
- 14.00 Rockopop.
- 15.00 Telediari -1.
- 15.35 La boja acadèmia de policia.
- 16.05 Sessió de tarda: "Conan el Bárbaro".
- 18.30 Club Disney.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 Informe setmanal.
- 22.10 Dissabte cinema: "Desaparecido". "Amanece, que no es poco".



DIUMENGE - 30

- 007.00 Tribunal popular.
- 08.00 ULTIMAS PREGUNTAS.
- 08.30 SANTA MISSA.
- 09.30 Puçastoc.
- 10.30 Cine para todos: "Oliver Twist".
- 12.00 Estudio, Estadio.
- 18.00 Servei de notícies.
- 19.00 Playa de China.
- 20.00 Servei de notícies.
- 20.05 Cheers.
- 20.30 Rápido.
- 21.00 Y la vida continua.
- 22.00 Willie Colon.
- 23.00 Luz de luna.
- 00,00 Cine mítico: "Frankenstein".
- 02.00 Música N.A.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 09.00 Televisió educativa.
- 13.00 Un punt de solfa.
- 14.30 L'apuntador.
- 16.30 Servei de notícies.
- 18.00 Servei de notícies.
- 20.00 Servei de notícies.
- 21.00 L'informatiu vespre.

DILLUNS - 1

- 08.00 La volta al món de Willie Fog.
- 08.30 On li fa mal?
- 11.00 La hora de...
- 12.00 Galeria de música.
- 13.05 Bellesa i poder.
- 16.00 Embollica que fa fort.
- 16.35 Videomix.
- 17.00 Tendido cero.
- 19.00 Estadio 2.
- 20.05 Mikimoto Clip.
- 20.30 Força Barça.
- 21.15 Documents TV.
- 22.15 El mirall.
- 01.00 Filmoteca TV: "Caliente".

DIMARTS - 2

- 08.00 La volta al món de Willie Fog.
- 08.30 On li fa mal?
- 11.00 La hora de...
- 12.00 Galeria de música.
- 13.05 Bellesa i poder.
- 13.30 Guamans.
- 13.35 La Palmera.

COMENTARIS TV

LA PARCIALITAT DE TV3 — II —

La setmana passada vam parlar d'aquest tema però vam deixar de banda una vessant important: les conseqüències d'aquesta actitud. Quines són? Doncs la creació d'un ambient de forta radicalitat. Aquesta tira còmica d'Oscar Nebreda el que fa és disculpar, justificar, un enfrontament secular entre madridentistes i barcelonistes que, ho vull dir clarament, en moltes ocasions està basat en un cert odi. Ningú no es pot estranyar d'aquesta realitat, en certa mesura fa temps que la coneixem.

Malgrat tot, el que mai no es pot acceptar és que aquest "odi esportiu" que es viu, que s'hauria de viure amb certa vergonya, quotidianament, familiarment, arribi, com ha estat el cas, a un mitjà de tanta difusió com és TV3.

Així és com aquella animadversió certament secreta o, segons com, continguda, rep una ressonància que la fa més admissible. Des d'un punt de vista fred, el que s'aconsegueix és la radicalitat, el sectarisme que no deixa de ser greu encara que ens presentin el fet amb una imatge còmica o humorística.

En aquesta línia cal dir que el comentarista, que com el dibuix, també té noms i cognoms: Lluís Canut, acaba d'arrodonar el cúmul de despropòsits. A part del dibuix, la retransmissió és del tot subjectiva, plena de judicis de valor un xic arriscats i d'opinions que no afavoreixen a ningú. Tot plegat un error que seria bo corregir i, a casa, en família, seria bo comentar entre tots per treure-li el suc més positiu.

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Tel. 200 13 39 **IGNASI BOFARULL**

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU



Aquesta noia religiosa és tailandesa. L'Església del seu país és una petita Església de poc més de 300.000 fidels. Les vocacions en el ministeri sacerdotal i a la vida religiosa són, no obstant, nombroses. Unes 1.200 noies tenen les seves vides consagrades al servei de l'Evangelí, que és com dir al servei dels homes i, concretament, dels més pobres.

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà